

THRILLER PSIHOLAGIC

Sebastian Fitzek

**DRUMUL
SPRE CASĂ**

black spot

**Sebastian
Fitzek**

**DRUMUL
SPRE
CASĂ**

THRILLER PSIHOLAGIC

Traducere din limba germană
de Catrinel Iordache

Iehăda Neagră

LEBADA INCAGIA

Iași, 2022

Sebastian Fitzek
Titlu original *Der Heimweg*

Copyright © by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich, Germany

The book has been negotiated through AVA international GmbH, Germany
(www.ava-international.de).

Cartea a fost negociată prin intermediul AVA International GmbH, Germania
(www.ava-international.de).

www.sebastianfitzek.de

© 2022 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

www.blackswanpublishing.ro
Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

ISBN ePub: 978-606-9623-36-7

ISBN PDF: 978-606-9623-37-4

ISBN print: 978-606-9623-35-0

Credit foto copertă: © iStock.com/xijian

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

Sebastian Fitzek, născut în 1971, este cel mai de succes autor de thrillere psihologice din Germania. Cartea sa de debut, *Terapia*, a apărut în anul 2006 și a devenit surprinzător de rapid un bestseller. Ulterior, cărțile sale, circa 30 la număr, au fost traduse în douăzeci și patru de limbi și au stat la baza unor ecranizări internaționale și a unor adaptări pentru scenă.

Autorul poate fi contactat pe următoarele adrese:

www.facebook.de/sebastianfitzek.de

www.sebastianfitzek.de

sau pe e-mail: fitzek@sebastianfitzek.de

De același autor, la Editura Lebăda Neagră au mai apărut romanele *Das Paket* (*Pachetul*) și *Das Geschenk* (*Cadoul*).

„Una din patru femei sunt supuse cel puțin o dată în viață la violență domestică de natură fizică sau sexuală.

Victimele fac parte din toate categoriile sociale.”

(Comunicat al Ministerului Federal al Familiei, Vârstnicilor, Femeilor și Tineretului din Germania, 02.02.2020)

„Un studiu al Ministerului Federal al Familiei a arătat că în special femeile care observă abuzul domestic în copilărie la părinții lor sunt de două ori mai predispuse să devină victime ale abuzului domestic. Femeile care au fost chiar ele victime ale abuzului părinților sunt până la de trei ori mai predispuse, în perioada adultă, să devină victimele partenerului lor.”

(Astrid-Maria Bock, *Bild-Zeitung*, 27.06.2017)

„Vedeți luna cum atârnă?
Deși pe jumate-mpărțită,
Tot e frumoasă, rotunjită.
Lucrurile care-i seamănă,
Noi în derâdere le luăm.
Orbi suntem și rămânem.”

Matthias Claudius(1740-1815)

Notele autorului

Toate evenimentele din acest thriller aparțin bineînțeles (și din fericire) doar fanteziei mele. Există, fără îndoială, Serviciul de însoțire telefonică pentru oamenii care nu se simt în largul lor în drum spre casă. Ideea provine din Stockholm, unde serviciul telefonic este legat la o linie directă a poliției, spre deosebire de Germania unde lipsa de fonduri împinge voluntarii să preia responsabilitatea. Și asta se numără printre cauzele care obligă un serviciu atât de important să lupte adesea pentru propria supraviețuire. Mai multe informații sunt disponibile pe *www.heimwegtelefon.net*.

Dedicată tuturor celor cărora frica le este însoțitor constant

Prolog

După toate leziunile suferite deja în zonele sensibilizate de hematoame... după loviturile în față, spate, rinichi și stomac, în urma cărora zile întregi urina căpăta nuanța sfeclei... după toată durerea pe care el i-a provocat-o ba cu furtunul, ba cu fierul de călcat, nu s-ar fi gândit vreodată să mai poată regăsi așa *ceva*.

Sexul a fost demential, gândi ea, întinsă pe pat în semiîntuneric, locul de unde bărbatul de care era îndrăgostită incurabil s-a ridicat să meargă la baie.

Oricum, multe variante cu care să-l compare nu avea. Înainte de soțul ei avusese doar doi iubiți, într-o vreme care i se părea aparținând altei ere. Experiențele neplăcute ale prezentului le suprimaseră de mult pe cele pozitive ale trecutului.

De ani de zile, tot ce se întâmpla în dormitor era legat pentru ea doar de durere și umilință.

Și acum stau întinsă aici. Respir și simt parfumul unui bărbat nou în viața mea și mi-aș dori ca noaptea de iubire s-o ia de la capăt.

Era contrariată de ea însăși, de cât de repede se încrezuse în el și îi povestise despre abuzul pe care-l suferise în căsnicie. Totuși, s-a simțit atrasă de el din primul moment; de când i-a auzit vocea profundă și s-a uitat în ochii săi, calzi și întunecați, care o priveau așa cum ai soțului ei n-o priviseră niciodată. Deschis, sincer, plini de iubire.

Aproape că-i povestise și despre filmare. Despre seara în care soțul ei a silit-o. Cu bărbații.

Mai mulți bărbați care au maltratat-o și au umilit-o.

Greu de crezut că m-aș mai fi dăruit vreodată în viața asta unui reprezentant al sexului „puternic”, se gândi ea trăgând cu urechea la susurul dușului în care dispăruse bărbatul visurilor ei.

De obicei ea era cea care, odată „folosită” de „soțul” ei, încerca ore întregi să-și îndepărteze dezgustul de pe pielea care acum se bucura de mirosul moscat al unei aventuri, și cu drag l-ar fi conservat etern.

Susurul apei se opri.

— Ți-ar plăcea să mai facem și altceva? îl auzi cum i se adresează ademenitor din baie, după ce ieșise deja din duș.

— Al naibii de mult! îi răspunse ea, deși nu avea idee cum îi va explica bărbatului ei că urma să întârzie.

Era doar...

S-a uitat la ceasul de la mână, dar era prea obscur împrejur ca să-i distingă cifrele sau cadranul. În afară de raza care pătrundea în dormitor prin îngusta crăpătură a ușii întredeschise, doar o panoplie slab iluminată mai arunca ceva lumină. Un pumnal de samurai, ușor curbat, cu un mâner din sidef verzui, atârna pe peretele dormitorului, iluminat de două leduri cam chioare, care oricum ofereau doar o atmosferă de veghe.

Se întinse după telefonul mobil, când privirea îi căzu pe o poliță cu întrerupătoare montată în noptieră.

— Oare să beau un cocktail?

Apăsă pe butonul exterior al poliței și nu se putu abține să nu chicotească, pentru că, evident, funcția lui era alta. Pe sub cearceaful tras putea privi direct salteaua, care acum strălucea de un albastru halogen ce crea iluzia că s-ar fi aflat pe salteaua gonflabilă dintr-o piscină.

Se așeză turcește pe salteaua umplută cu apă, care lumina intens, într-o nuanță de albastru fosforescent. Continuă să schimbe culorile. De la un albastru azur, la un galben fosforescent, la un alb orbitor, *la un...*

— Ce e asta? se întreabă.

Șoptit. Mai mult pentru sine, urmând unui moment de uimire profundă. Se aplecă în față, pentru a privi prin rombul format de picioare și tălpi.

O, Doamne Dumnezeule...

Șocată, își acoperi gura cu mâna și fixă salteaua cu privirea, aceea pe care cu câteva minute în urmă iubise un bărbat.

Am halucinații. Nu văd cu adevărat, cum...

— Așadar, ți-ai dat seama de asta, zise o voce străină din stânga ei.

Apoi, ca și cum străinul apărut în tocul ușii de la baie ar fi avut o telecomandă cu care putea controla groaza, preschimbă patul de sub ea în roșu sângeri. Priveliștea care i se arătă era atât de oribilă, încât ar fi preferat să-și scoată ochii.

Într-adevăr, ea își dăduse seama de „asta”, adică de faptul că „asta” nu are niciun sens. Rațiunea ei nu putea, pur și simplu, să accepte ceea ce i se arăta, oroarea fiind peste granițele imaginației umane.

— Unde e? Ce-ai făcut cu el? strigă ea la străin, mai tare decât o făcuse vreodată, în timp ce monstrul cu înfățișare de om se apropie de pat cu o seringă și un zâmbet arogant:

— Uită, te rog, de iubitul tău acum! Consider că a venit timpul să mă cunoști pe *mine*.

1

Jules Tannberg

Jules stătea la birou și se gândea la armonia dintre zgomotul din ureche și sângele de pe perete.

Însă, interogat ulterior, nu ar fi putut explica de unde-i venise morbida asociere. Poate din cauză că freamătul care se auzea în cască îi aducea aminte de un lichid care-și croiește drumul printr-o crevasă.

Ca sângele ce i se scurge unui muribund din vene.

Sângele care poate mânji pereții unui dormitor, lăsând lumii un mesaj.

Jules își mută privirea de la televizor, care în prim-plan arăta cifrele grotesc de mari, mânjite în roșu deasupra patului, pe peretele dormitorului victimei. Era caligrafia lui Kalendar-Killer¹. Un fel de salut de genul: „Am fost aici și poți fi fericit că nu ne-am întâlnit.”

Căci altfel ai fi fost și tu pe același pat. Cu o expresie mirată pe față și gâtul tăiat.

Se învârti pe scaunul de la birou vreo nouăzeci de grade, iar televizorul îi dispăru din câmpul vizual, ajutându-l să se concentreze la apel.

— Alo, e cineva acolo? întrebă el pentru a treia oară, dar oricine s-ar fi aflat la capătul celălalt, în freamătul liniei, nu scotea încă niciun cuvânt.

În schimb, Jules auzi în spatele lui un bărbat a cărui voce îi prezenta încredere, deși nu se întâlniseră vreodată.

— *Până acum au fost trei femei găsite moarte în apartamentele lor, zise străinul pe care-l știa din priviri și care se ocupa de la o distanță sigură să le transmită oamenilor cele mai oribile crime din Germania, direct între proprii lor patru pereți. Număr de dosar XY... nesoluționat ². Cel mai vechi true-crime-show ³ al națiunii.*

Jules se enervă că nu găsea telecomanda pentru a închide televizorul, care încă derula imagini de la locul celei mai recente fapte ale lui Kalendar-Killer.

Tocmai era reluat programul de la 20:15, în care fuseseră adăugate sugestiile spectatorilor, apărute în răstimpul care a urmat difuzării în premieră.

Camera unde lucra era una de trecere între sufragerie și bucătărie, aparținând unei clădiri vechi din Charlottenburg. Ca și restul locuinței, avea pereți impresionant de înalți, care se opreau în tavanul cu stucaturi de care, cu sute de ani în urmă, primii locuitori au atârnat cu siguranță candelabre grele. Jules, pe de altă parte, prefera lumina indirectă; pentru el, până și lumina ecranului TV era prea puternică.

Setul fără fir, compus dintr-o cască și un microfon în fața gurii, ambele de dimensiuni reduse și montate pe o sârmă la nivelul gâtului, îi permitea să caute telecomanda pe biroul saturat cu ziare și documente.

Își aminti că doar ce o avusese în mână, deci ar fi trebuit să fie îngropată pe undeva pe sub documente.

— *...Și la fiecare loc al faptei, aceeași imagine îngrozitoare. Data decesului pe perete, scrisă cu sângele victimei.*

30.11.

08.03.

01.07.

— *...Acestui modus operandi i se datorează numele de Kalendar-Killer. Prima crimă, comisă acum un an, acaparase deja atenția întregii mass-media din noiembrie anul trecut.*

Jules își întrerupsese căutarea telecomenzii pentru a arunca o privire fugară înspre stradă, prin geamul dublu, ușor boltit, ce îndura un viscol cumplit. Din nou, se miră de memoria lui meteorologică. Putea să-și aducă aminte cele mai ciudate lucruri, auzite doar o dată, cum ar fi legendele conform cărora Hitchcock nu avea buric sau cum ketchupul a fost vândut în anii 1830 pe post de medicament. Dar nu-și putea aminti ultima iarnă.

Oare să fi nins în primul weekend din postul Crăciunului de anul trecut, tot așa ca acum, peste zone întinse ale Germaniei? Recordul verii, temperaturile tropicale de aproape patruzeci de grade, s-a simțit cum se trece lejer spre o vreme mohorâtă. Ce-i drept nu era prea frig, cel puțin în comparație cu Groenlanda sau Moscova, dar variațiile dintre zăpadă și ploaie, mânite de un vânt aspru dinspre est, au împins oamenii după petrecerile de seară pe cel mai scurt drum înapoi acasă. Sau la un cabinet ORL. Așa se face că privirea aruncată afară avea ceva liniștitor, și asta nu doar în contrast cu picturile rupestre ale criminalului.

În spatele ferestrelor înalte părea că o echipă de filmare asmuțise un tun cu confetti prin fața lămpilor de pe strada din Charlottenburg. Parcă le-ar fi oferit locatarilor apartamentelor din perioada expansiunii industriale germane, la mare căutare, în jurul lacului Lietzen, un spectacol de Crăciun în avans. O mulțime de fulgi dansau ca un roi de licurici în conul de lumină caldă, de unde erau purtați peste suprafața înghețată a lacului în direcția turnului radio.

— Vă reține cineva să-mi vorbiți? își întreabă Jules presupusul interlocutor de la telefon. Dacă da, atunci vă rog să tușiți o dată!

Jules nu era sigur, dar era de părere că auzise o răsuflare asemănătoare cu cea a unui alergător care se chinuia să respire.

Să fi fost un tușit?

Se întoarse către laptopul prin al cărui software era intermediată discuția – volumul era dat tare. Gazda XY tot mai răzbea până la el. Dacă Jules nu

găsea telecomanda, nu mai avea de ales decât să scoată televizorul din priză.

— *...Ne-am consultat îndelung între noi dacă să vă mai arătăm o dată locul faptei în detaliu. Dar aceste înregistrări sunt până acum singura urmă a detectivilor spre Kalendar-Killer. După cum vedeți...*

În colțul ochiului, Jules observă cum perspectiva camerei se schimbă, imaginea cu scrisul însângerat de pe perete mărindu-se. Deveni atât de apropiat, încât tencuiala grunjoasă părea un peisaj selenar pe care un criminal în serie l-a folosit greșit pe post de pânză.

— *...cifra 1 de sus, din colț, este ornată astfel încât numărul pe care făptașul l-a scris pe peretele primei crime, cu puțină imaginație seamănă unui căluț-de-mare. Întrebarea pe care v-o adresăm dumneavoastră este: Recunoașteți scrisul? L-ați mai întâlnit până acum în vreun context? Pentru informațiile relevante...*

Jules se încordă. Acum era clar. Auzise ceva pe linie.

Dresul unei voci. Răsuflare. Brusc, freamătul se stinse.

Atmosfera redată în cască se alterase, de parcă interlocutorul ar fi ieșit dintr-un tunel bătut de vânt afară, unde era ferit.

— Nu v-am înțeles, deci presupun că sunteți în pericol, zise Jules, moment în care găsi și telecomanda sub un pliant pentru o clinică de reabilitare.

Curtea Berger – Sănătate în ton cu natura

— Orice s-ar întâmpla, trebuie neapărat să rămâneți pe fir! Nu închideți! Sub nicio formă!

Închise televizorul și își văzu reflexia în negrul instantaneu al ecranului plat, transformat într-o oglindă sumbră. Jules scutură din cap nemulțumit de reflexia sa, chiar dacă trebuia să admită că arăta mult mai bine decât se simțea. Mai degrabă de douăzeci și cinci, decât de treizeci și cinci. Mai degrabă sănătos, decât bolnav.

Ăsta îi fusese mereu blestemul. Chiar cu gastroenterită și o inimă frântă, încă deborda în jurul lui de viață înfloritoare. Doar Daiana învățase în decursul relației lor să-l „citească”. Fusese mult timp jurnalistă liber-profesionistă, iar datorită empatiei active reușise deja să scoată câteva secrete foarte bine păzite de la cei pe care îi intervievase. Ce-i reușea cu străinii îi reușea evident și cu cei apropiați.

Putea recunoaște la Jules semnele apropierei unei căderi psihice cauzate de epuizare, atunci, după două ture consecutive de noapte la dispeceratul pentru urgențe, când ochii lui căprui licăreau într-o nuanță mai închisă, sau atunci când buzele lui proeminente erau o idee mai uscate decât de obicei, pentru că nu reușise să ghideze cu succes, la telefon, o mamă care își resuscita copilul. Pe atunci Daiana îl luase în brațe fără să spună ceva și îi masase umerii încordați. Ea putea să-i intuiască durerile de stomac, epuizarea și recurenta lui melancolie profundă, când stăteau întinși pe canapea, iar ea își îngropa fața în părul lui des și ciufulit. Poate că îl studiasse și în somn – tresăririle lui nervoase, mormăitul – și posibil să-l fi strâns ușor de braț când striga. *Posibil*. El evitase să o întrebe, iar acum nu mai avea ocazia s-o facă.

Acolo!

De data asta era foarte sigur. Apelantul gemuse. De era bărbat sau femeie, nu s-ar fi putut spune, însă persoana suferea de dureri pe care încerca să le suprima.

— Cine... e acolo?

În sfârșit! Prima propoziție completă. Nu părea că apelantei i s-ar fi ținut un pistol la tâmplă, dar nu poți ști niciodată.

— Numele meu este Jules Tannberg, îi răspunse el.

Se concentrează și, la scurt timp după, cuvintele următoare îi începură cea mai intensă și gravă conversație din viața lui:

— Sunteți conectată la linia telefonică pentru însoțire. Cu ce vă pot fi de folos?

Răspunsul aproape că-i sparse timpanul.
Alcătuiește dintr-un singur urlet groaznic de disperat.

1. Numele propriu al criminalului, împrumutat din engleză (n.tr.).
2. *Aktenzeichen XY... ungelöst* (în original), emisiune de televiziune germană cu cazuri nerezolvate ale poliției, creată de Eduard Zimmmermann (n.tr.).
3. Gen de emisiune care analizează crime comise (engl., în orig.) (n.tr.).

2

— **A**lo? Cine e acolo? Spuneți-mi, vă rog, cum vă pot ajuta!
Urletul se sfârșise.

Absent, Jules apucă un pix și o agendă ca să-și noteze ora apelului.

Ora 22:09.

— Mai sunteți acolo?

— Ce, cum... aaah! nu, eu...

Răsuflări grele, alerte. Disperate.

— Îmi pare foarte rău, eu...

Se articulează vocea unei femei.

Bărbații interlocutori erau o excepție. Linia telefonică pentru însoțire era un serviciu folosit în mare parte de femei care se aflau noaptea pe drum înspre casă, fiind nevoite să treacă prin parcuri, pe străzi goale sau chiar prin pădure. Se prea poate să fi fost din cauză că lucraseră până târziu, fugiseră de la o întâlnire tensionată sau pur și simplu n-au mai avut chef de petrecerea la care încă le mai rămăseseră prietenele.

Brusc, aflate singure la o oră la care nu e prea plăcut să fii altundeva decât în pat, li se făcea foarte frică în întuneric: când treceau prin parcuri goale, pasaje subterane slab iluminate sau pe scurtături alese pripit, care le duceau prin zone izolate. Așa ajungeau să își dorească compania cuiva care să le însoțească în siguranță prin noapte. Compania cuiva care, în caz de

orice, le-ar fi știut locația exactă și ar fi putut cere imediat ajutor, ceea ce oricum se întâmplase rar în istoria liniei telefonice pentru însoțire.

— Trebuie... să închid... spuse ea, iar Jules se temu că poate era intimidată de vocea lui profundă, caz în care ar fi trebuit să acționeze rapid pentru a nu o pierde.

— Ați prefera să vă fac legătura cu o însoțitoare de sex feminin? întrebă el, conștient că „feminin” și „însoțitoare” formau un pleonasm.

Bănuia că apelanta (își notă: „puțin peste 30”) avea dificultăți în a se concentra, așa că se strădui să se exprime cât mai simplu și clar.

— Pot înțelege dacă, în situația dumneavoastră, nu vă simțiți confortabil să vorbiți cu un bărbat.

Temerea celor care căutau ajutor la linia telefonică pentru însoțire era, cum sunt de regulă majoritatea temerilor, adesea nefondată. Dar avea legătură, fie că se datora unei întâmplări ce ar justifica-o (cum ar fi pipăitul stupid al unui bețiv la îmbarcarea în metrou), fie unei închipuiri, în mare parte cu un bărbat. De aceea, pentru Jules era lesne de înțeles dacă o femeie n-ar fi dorit să vorbească cu un reprezentant al genului care îi declanșase temerea inițială, oricât de irațională ar fi fost.

— Să vă fac legătura? întrebă el încă o dată.

Primi în sfârșit un răspuns, chiar dacă unul derutant.

— Nu, nu e asta. Eu... eu nici măcar n-am observat.

Părea speriată, dar nu panicată. Mai degrabă lăsa impresia unei femei care trecuse deja prin spaime mult mai mari.

— Ce nu ați observat?

— Că v-am sunat. Trebuie să se fi întâmplat când mă cățăram.

Cățărat?

Freacățul de pe fir, care se datora clar vântului, reveni, din fericire nu atât de intens ca la început. Apelanta era cu siguranță în câmp deschis.

Agenda lui Jules se umplu cu întrebări:

Ce femeie speriată se cațără noaptea? Pe viscol?

— Cum vă numiți? dori el să știe.

— Klara, răspunse ea.

Părea surprinsă de sine, ca și cum i-ar fi scăpat numele fără să vrea.

— OK, Klara. Tocmai voiiați să-mi explicați că ne-ați sunat din greșeală?

El spuse „ne” deoarece prezentarea unei echipe în spate genera încredere apelantului, și de fapt chiar lucrau mai mulți voluntari la linia telefonică pentru însoțire. Doar azi, într-o sâmbătă cu un volum ridicat de apeluri urgente, în Berlin stăteau patru voluntari în preajma laptopurilor, așteptând între orele zece seara și patru dimineața să le intre apeluri de la numărul național. Cu toate astea, nu erau într-un birou spațios cum aveau cei de la dispeceratul de urgență al pompierilor, fostul loc de muncă a lui Jules.

Mulțumită acestui software de la linia pentru însoțire, care direcționa fiecare apel ce intra către cineva dispus să le ajute, ei puteau să se ocupe de apelantele speriate, singure și parțial chiar dezorientate din confortul propriei locuințe. De când informația despre noul serviciu de asistență finanțat din donații se răspândise ca un virus prin intermediul rețelelor sociale, apelurile primite avuseseră o creștere constantă; dar nu era ca și cum linia pentru însoțire suna neîntrerupt.

Voluntarii puteau în răstimp să-și vadă de chestiuni personale, cum ar fi vizionările pe Netflix, ascultatul muzicii sau cititul. Și datorită căștii fără fir se puteau mișca, în cazul unui apel, nestingheriți prin casă. Mulți stăteau întinși în pat sau chiar în cadă. Puțini erau cei care, asemenea lui Jules, stăteau la birou, dar asta era o obișnuință pe care o dobândise la vechea meserie. Chiar dacă prefera să se miște pe parcursul unei convorbiri telefonice, avea nevoie de o structură la începutul stabilirii contactului.

Cel mai mult i-ar fi plăcut să poată introduce toate datele pe care apelanta i le oferea într-o interfață computerizată, dar asta n-ar fi fost foarte relevant. Era altfel decât odinioară la 112, în acest caz nefiind nevoit să

trimită o mașină de intervenție echipată în consecință cu cele necesare. Și nici nu vedea pe monitor, pe un plan digital al orașului, locația aproximativă a celor care aveau nevoie de ajutor. Totuși, Jules se simțea mai organizat în spatele biroului. Îi oferea un cadru atunci când vorbea cu apelantele.

— Da. Trebuie să fi deblocat tastele din greșeală, spuse Klara. Mobilul meu a făcut-o de capul lui. Mă scuzați de deranj, nici nu voiam să vă sun.

Număr salvat, și-a notat Jules. Nu era prima oară când Klara se temea. Nici a doua sau a treia oară. Trebuie să se fi temut deja atât de des, încât avea telefonul de însoțire trecut la favorite.

— Mii de scuze, am format greșit, acum o să...

Klara voia evident să încheie convorbirea. Iar asta Jules nu o putea permite.

Se ridică de la birou. Parchetul vechi, tăbăcit de atâția pantofi, mobilă târșăită și obiecte căzute, scârțâi obosit sub adidașii lui.

— Nu mi-o luați în nume de rău, dar pare că ați avea nevoie de ajutor.

— Nu, răspunse Klara o idee prea repede. E prea târziu pentru asta.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

Auzi o tânguială care răsună atât de clar pe fir, încât crezu pentru un moment că venise de la el din hol.

— Pentru ce e prea târziu?

— Am deja un însoțitor. Nu am nevoie de un al doilea.

— Nu sunteți singură pe drum?

Vântul de la capătul celălalt se înteteți iar, dar vocea Klarei tot răzbea.

— În ultimele săptămâni n-am fost singură nici măcar o secundă.

— Cine a fost cu dumneavoastră?

Klara respiră greu, apoi spuse:

— Nu-l cunoașteți. Poate doar sentimentul pe care-l produce – vocea ei se întrerupse. Frica de moarte.

Plângea?

— Oh, Doamne, îmi pare atât de rău! spuse ea încercând să-și păstreze calmul și, înainte ca Jules să poată întreba ce voia să spună cu asta, continuă frenetic. Trebuie să închid. El n-o să creadă că a fost o neatenție, c-am format din greșeală. La naiba, dacă află că v-am sunat, o să vină și la dumneavoastră.

— Să facă ce?

— Să vă omoare și pe dumneavoastră, spuse Klara, declanșându-i lui Jules un déjà-vu prin profeția sa morbidă.

3

Patru ore mai devreme

— **D**acă o dai în bară, ești mort, glumi Caesar.
Chicotitul i se opri când observă în mimica stingheră a lui Jules că întrecuse măsura cu remarca lui obraznică.

— Îmi pare rău, *sorry*, a fost lipsit de cuviință.

Magnus Kaiser, poreclit drăgăstos de prietenii lui Caesar, îl privea vinovat pe cel mai bun prieten al său. Jules, care stătea lângă el la birou, scutură din cap și gesticulă cu indiferență.

— De câte ori ți-am zis să nu te porți cu mine cu mânuși? Nu-mi merge mie mai bine dacă-ți cântărești tu fiecare cuvânt.

— Totuși ar trebui să nu mă ia gura pe dinainte în prezența ta când vine vorba de cuvinte ca deces, moarte și crimă.

Caesar oftă și arătă spre laptopul pe care i-l adusese lui Jules, cu software-ul liniei telefonice pentru însoțire:

— Ascultă, poate asta e o idee proastă. Mai bine nu ți-ai petrece sfârșitul de săptămână ascultând oameni labili psihic.

— Pe tine doar te roade conștiința că nu ai convenit asta cu nimeni. Dar n-avea grijă, n-o va afla nimeni de la mine. O să rup linia telefonică pentru tine, nu te impacienta.

Caesar nu părea convins. De fapt, era o situație puțin precară ca Jules să-l înlocuiască pur și simplu, fiindcă acel laptop era proprietatea asociației, iar distribuirea lui era permisă doar unui cerc prestabilit de persoane. N-ar fi fost tocmai potrivit ca Caesar să fi cooptat un prieten fără să i se fi permis.

— Găsesc eu altă rezolvare, cine îmi preia tura... începu el, dar Jules îi stârpi germenul protestului ciufulindu-i prietenului său pletele blonde, pe care încă le purta în stil de surfer.

De altfel, trecuse o eternitate de când Caesar văzuse ultima dată marea. Și nu-i va mai fi dat în viața asta să călărească valurile pe plăcile lui dragi.

— De câte ori vrei să mai trecem prin asta? Ai în seara asta o întâlnire pentru a câta oară în ultimele luni?

Caesar îi arată degetul din mijloc pe care-și tatuase în primul semestru la drept semnul de paragraf. Acum regreta, fiindcă de asta îl refuzaseră marile case de avocatură, îndreptându-l către clienții care intrau din stradă într-un oraș oarecare.

— Exact, prima întâlnire, stabili Jules. Și pe o scară de la unu la zece, cât de bună e Xan-tipa asta?

— O cheamă Ksenia. Și e cu siguranță un doișpe. Nu sunt singurul din grupul de sprijin care a pus ochii pe ea.

Caesar aruncă o privire nervoasă la ceasul de mână, un Rolex Submarin cu care nu fusese vreodată la scufundări și probabil n-avea să o facă vreodată. Vremurile când Caesar își onora porecla și se distingea ca luptător în fiecare tip de sport se încheiaseră, în fine, de un an întreg. Astăzi, până și bărbieritul i se părea o provocare. Barba lui Caesar, mai mult ca sigur, nu mai văzuse o lamă de ras de o săptămână, și asta îl îmbătrânea vizibil peste treizeci și șase.

— Așadar, ce mai aștepți? îl îmboldi Jules. Mișcă-te din casa mea și du-te să-ți afli femeia visurilor!

Jules se ridică și trase de mânerele scaunului cu roțile al lui Caesar, doar că acesta acționează piedica, așa încât prietenul său nu-l putu urni de lângă

birou.

— Chiar am un presentiment rău, spuse el încet, ridicându-și capul.

Se uită cu ochii lui albaștri prin Jules, ca și cum el nici nu ar fi fost în cameră. Privirea lui, visez-cu-ochii-deschiși, avea un efect puțin cam tulburător asupra oamenilor care nu-l cunoșteau pe Caesar. O afișa însă de mai multe ori pe zi, uneori aparent fără motiv. Părea efectiv complet absent, dar Jules știa că, în astfel de secunde, prietenul lui își trăia cele mai meditative momente. Brusc, Caesar reveni la realitate. Nu mai avea să alerge niciodată, pentru că alcoolicul care îl izbise în parcare de la McDonald's, chiar în față la drive-in, nu se putea așeza într-o mașină a timpului pentru a-și retrage traseul pe care condusese beat.

— Stai liniștit, camarade! M-am ocupat ani întregi la 112 de cele mai anormale apeluri. Sigur o să mă descurc și aici să liniștesc câțiva iepuri fricoși.

— Nu la asta mă refeream.

— Atunci?

— Strict la tine, Jules. După toate câte ți s-au întâmplat, tocmai tu ar trebui să te ții la distanță de oameni aflați în circumstanțe excepționale.

— Te referi la oameni ca tine?

Jules se lăsa pe genunchi în fața scaunului rotativ pentru a-și privi fix în ochi cel mai bun prieten.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Chiar ai o întâlnire?

Surprins de întorsătura bruscă a discuției, lui Caesar îi dădură lacrimile.

— Ești cel mai bun prieten al meu? îl întreabă pe Jules, prinzându-l de mână.

— Din școala primară.

Existase doar o fază la care se evitaseră, și asta în clasa a unsprezecea când se îndrăgostiseră de aceeași fată. Însă chiar și un asemenea impas nu a

rămas nedepășit. În final s-a ajuns la o prietenie strânsă între Caesar și Daiana, chiar dacă frumusețea adolescentină a lui Jules a fost atuul decisiv.

— Dacă aș fi însărcinat, m-aș mărita cu tine, glumi Jules.

— Atunci nu continua să mă întrebi, OK?

Jules se ridică în picioare, cu mâinile ridicate, ca și cum ar fi vrut să arate că e neînarmat.

— Doar dacă nu faci vreo prostie? îl întrebă pe Caesar, care porni spre hol, învârtind roțile căruciorului.

„Cândva n-o să mai suporte”, îi prezise Daiana lui Jules. „Caesar nu a avut nici măcar ambiția să se lase de fumat când era baschetbalist, cum să țină el piept paraplegiei?”

— Îmi spui ce plănuiești cu adevărat în seara asta? îi strigă lui Caesar.

Drept răspuns, prietenul lui cel mai bun îi oferi citatul lui Tom Cruise, împrumutat din *Top Gun*, pe care și-l tot aruncaseră în glumă încă din școală:

— Aș putea să-ți mărturisesc, Jules. Dar după aia va trebui, din păcate, să te omor.

4

Să mă omoare? gândi Jules patru ore mai târziu, derulând în minte ultimele propoziții rostite de Klara la telefon:

— Trebuie să încheiem. El nu o să creadă că a fost o neatenție, că am format din greșeală. La naiba, dacă află că v-am sunat o să vină și la dumneavoastră.

Să mă omoare?

Chiar dacă nu credea cu adevărat că se afla în pericol, Jules resimțea o nervozitate neplăcută, amenințătoare. Similar coșmarului cu testarea, în care se afla din nou și din nou în fața comisiei de examinare și trebuia să susțină o probă orală pentru care nu se pregătise.

— Ce vreți să spuneți cu asta? o întrebă el pe Klara, reglându-și casca. De ce ar veni cineva la mine vrând să mă omoare?

Și despre cine vorbim aici?

— Îmi pare rău că am spus asta, dar e adevărat. De cum va afla că v-am contactat, o să vă caute și o să vrea să vă elimine.

El?

Jules n-avea stare. Porni mașinal, prin camera de zi și lucru, înspre hol.

— Ați făcut bine că ați sunat la linia pentru însoțire, o lăudă el ca s-o încurajeze și s-o liniștească.

Cum e tipic pentru locuințele revoluției industriale de lângă lacul Litzen, holul, asemenea unui tunel îngust, unea bucătăria dintr-un capăt cu

sufrageria din celălalt capăt. Pentru distanța dintre ele (cu deschidere spre camerele copiilor, părinților și oaspeților; dar și spre cămară și debara) și-ar fi dorit o bicicletă sau măcar un skateboard, atât de lung era tunelul îngust.

Jules știa că trebuie să-și aleagă cuvintele și să evite orice expresie negativă dacă voia să păstreze legătura cu necunoscuta. Pe de altă parte, nu mai era sigur dacă asta era o strategie atât de inteligentă. Oricum, Klara tocmai îi adusese la cunoștință că și el se scâldea în ape tulburi. Ceea ce normal că suna absurd, dacă nu chiar (și asta îl îngrijora) complet smintit.

Asistenții cu mai puțină experiență ar fi crezut probabil că femeia nu are toate țiglele pe casă; o pacientă care avea halucinații și care e posibil să sune de la telefonul unui azil, ceea ce nu se întâmpla atât de rar.

Totuși, în vocea ei nu se simțeau semnele interferențelor medicamentoase, iar formulările, chiar și coerența propozițiilor, nu dădeau impresia că ar fi fost alterate în zeci de ședințe terapeutice.

Jules simțea că frica ei avea un fond rațional. Iar el voia să înțeleagă chiar acest fond.

— Unde vă aflați în momentul de față? întrebă el după ce chibzui scurt.

Cea mai importantă dintre întrebările pe care le punea miilor de apelanți de-odinioară, pe când încă mai lucra în contratimp la sediul pompierilor din Berlin. Douăzeci și cinci de posturi, fiecare echipat cu cinci monitoare, patru mii de apeluri pe zi, jumătate dintre ele necesitând o intervenție. Un incendiu în Marzahn¹, un accident vascular cerebral la mijloc și un travaliu prematur în Lichtenrande². Nimeni n-ar fi putut fi ajutat fără a dezvălui unde ar fi trebuit trimisă mașina de intervenție. La un apel de pe mobil era posibilă localizarea în funcție de cel mai apropiat turn de semnal, dar la periferie asta putea însuma câțiva kilometri.

— De ce vreți să știți unde mă aflu?

— Să vă ajut.

— Nu m-ați auzit? Eu sunt pierdută. Închideți, așa măcar vă salvați pe dumneavoastră.

Jules se încruntă, un obicei subconștient atunci când se concentra:

— Sunteți deci amenințată. De un bărbat, presupun. E acum în preajma dumneavoastră?

Klara suspină cu o urmă de râset:

— E mereu cu mine. Chiar și atunci când nu îl văd.

În locuința lui Jules domnea liniștea. Singurul sunet era zumzetul frigiderului vechi, care însă pierduse mult din intensitate când Jules înaintă pe hol, astfel încât să-și poată crea un peisaj acustic limpede al împrejurărilor Klarei. Pantofii ei scrâșneau pe pietriș, auzea frunze foșnăind, deci cărarea era împădurită. O singură mașină accelera în fundal. Regiunea era izolată, dar nu părăsită.

— Trebuie să închid!

— Vă rog, spuneți-mi cu ce vă pot ajuta!

— Nu m-ați ascultat. Eu nu mai pot fi ajutată. Trebuie să vă gândiți la propria persoană.

Klara începuse să vorbească ceva mai energic, aproape asertiv.

— E o glumă? întrebă Jules. Vreți să mă speriați?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu! Nici nu mi-ar trece prin gând.

— Atunci spuneți-mi ce se petrece!

Liniște. Atât de intensă, încât Jules putea să audă un ușor țuit în urechea dreaptă. Un țuit care îl însoțea mereu și despre care uita cu săptămânile, până când îl supăra sau agita ceva. Se pare că bâzâitul ascuțit, clar, asemănător țânțarilor, era declanșat de emoțiile negative care îl intensificau.

— Ați simțit vreodată atâta spaimă, încât fiecare celulă din corp să vă doară? întrebă ea.

Bâzâitul de țânțar se retrase iar în fundal, în timp ce Jules căuta să găsească un răspuns la întrebare.

Își închise ochii, eliminând lumina slabă a lămpii de veghe de pe hol, însă întunericul deplin din spatele pleoapelor îl ademeni într-o clipă spre o imagine fericită din amintiri, în culori vesele.

Era iar vară și domneau treizeci și două de grade. Mirosul ploilor ce se apropiau plutea în aer. Jules înghiți în sec. Nu voia să se gândească acum la asta, dar se împlinise ora de la ultima rememorare, ceea ce era atipic pentru el. În medie, fiecare minut liber îl ducea cu gândul la momentul în care pierduse tot.

— Adică dacă am avut vreodată așa o groază, încât să vreau să-mi sfâșii pielea de pe mine? Dacă mi-a fost vreodată frică să nu ard pe dinăuntru?

— Da, spuse Klara.

Și atunci Jules deveni sigur că ea nu va închide. Nu atât timp cât i-ar fi povestit cea mai înfiorătoare experiență a lui. Cea care-l făcea și acum să-și dorească să nu mai fie în viață.

[1.](#) Localitate din sectorul Marzahn-Hellersdorf, în nord-estul Berlinului (n.tr.).

[2.](#) Localitate din sectorul Tempelhof-Schöneberg, în sudul Berlinului, cele două aflându-se la o distanță de 35 de km una de alta (n.tr.).

5

Cu trei luni jumătate înainte

Se spune că e nevoie să petreci doar o oră în locul ăsta, iar apoi n-o să mai poți conduce imparțial pe străzile Berlinului. Fața orașului se va fi preschimbat pentru totdeauna ori într-una bolnavă și urâtă, ori într-o grimasă deplorabilă. Prin contrast, sediul central arăta mai degrabă liniștitor: o cameră mare cât un depozit, care amintea de un centru de control pentru decolări de rachete, echipat cu două duzini de birouri și calculatoare. În spatele lor stăteau, îmbrăcați în uniformă, angajații pompierilor care se uitau constant pe monitorul cu planul Berlinului, așa ca Jules, în timp ce completau în paralel chestionarul aparținând urgenței respective.

Dar acum Jules nu avea timp să parcurgă întreaga listă cu apelantul panicat. Lucra instinctiv toate punctele pe care le învățase în timpul formării pentru o astfel de situație.

Una dintre cele mai atroce situații cu care te puteai confrunta într-o tură la centrul de control.

Pacient: masculin

Vârstă: între 4 și 7

Stare: critică

— Mai aveți contact verbal cu băiatul?

— Nu, nu mai zice nici păs. Cât mai durează?

Apelantul, care se identificase drept Michael Damelow, suna de parcă tocmai urca grăbit pe o scară abruptă. Dar conform descrierii lui, se afla pe holul unei construcții noi de pe strada Brandenburg, privind la o ușă încuiată.

— Numărul 17, etajul 4, stânga. Aici arde. Trebuie să vă grăbiți!

— Echipajul de salvare e pe drum, îl informă Jules pe omul speriat de moarte.

Privirea lui se blocă pe suprafața mare a monitorului în spatele căruia aproape că nu se mai vedea limita încăperii. Pe harta digitală erau însemnate toate punctele actuale de incendiu din Berlin. În momentul respectiv, în afară de nebunia obișnuită de la orele de vârf ale unei după-amiezi de vineri, nu se întâmplase vreun eveniment neobișnuit.

Cu excepția accidentului de pe centura orașului.

Jules privi scurt către monitorul din stânga. Ținând cont de semnalul GPS, putea să mai dureze încă trei minute până la sosirea pompierilor.

— OK, m-am cărat de aici.

— Nu, așteptați! îi solicită Jules poștașului.

Bietul de el voise doar să livreze un pachet (Familia Haubach, Strada Brandenburg 17, et. 4), când s-a pomenit surprins de duhoarea fumului. Apoi de un picior de femeie dezgolit, pe care-l văzu de cum intră în hol, pe ușa lăsată, în mod straniu, descuiată. Iar la final, de sânge.

— Frate, mie mi-e frică, aici o să bubuie tot.

— Mai iese fum pe sub ușă?

— Încă da.

Jules bătea cu degetele în muchia tastaturii. Privit ca la carte, ar fi trebuit să fie de acord cu Damelow și chiar să-i ordone să plece de la fața locului. Nicio persoană nevinovată nu ar trebui să deschidă ușa unei camere în flăcări și să se pună pe sine în pericol.

Dar Jules nu-l putea ignora nici pe băiatul încuiat.

— Cerule, zgârie ușa! gemu poștașul.

Vocea lui suna nazală și înfundată pentru că-și ținea un prosop ud peste nas și gură. Îl luase din baie, așa cum îl instruisese Jules să facă. Cel mai probabil, femeia încercase să-și ia viața și se târâse pe hol cu venele tăiate.

— Ce-ați spus? îl interogă Jules.

— Băiatul zgârie! Din interior. La ușă.

Jules închise ochii și văzu un băiat pe moarte, care, în încercarea inutilă de a se elibera, își înfipse unghiile în lemnul ușii închise.

— Sunteți sigur că nu se deschide?

— Ah, nu, sunt doar puțin dus, răspunse Damelow sacadat. Poate ușa e larg deschisă. Poate moarta peste care am trecut în hol nu e un cadavru, ci o păpușă. Și poate...

— E în regulă. Liniștiți-vă!

Poștașul tuși și strigă în același timp:

— Cuvintele n-au valoare. Nu sunteți cel care trebuie să stea într-o baltă de sânge în fața unei camere fumegânde în care e un copil!

— Uitați-vă la celelalte uși. Au chei?

— Ce, cum?

— Chei. Adesea sunt universale și se potrivesc la toate ușile camerelor dintr-o locuință.

— Un moment. Nu, aici e doar... ba da!

Jules auzi pași. Pantofi scârțâind pe linoleum sau parchet laminat.

— Ba da, ce?

— Am găsit una.

— Încercați-o!

— OK, un moment.

Altă tuse puternică. Dacă poștașul avea așa probleme cu respirația încă de pe hol, atunci în camera copilului ar fi trebuit să se simtă ca un furnal.

— Zgâriatul s-a oprit, spuse Damelow.

— Nu contează, merge cheia?

— Cum? Da. Dar nu mă încumet. Nu primește focul oxigen dacă deschid acum ușa?

— Nu, minți Jules.

— Eu... eu nu știu. Nu mă încumet. Mai bine plec...

Privirea lui Jules săgetă în stânga, înapoi la monitorul care-i arăta locația mașinii de intervenție pe care o ceruse.

— Rămâneți acolo! îi ceru poștaşului, sunându-l pe șeful echipei de salvare.

Îi răspunse imediat:

— Alo?

— De ce stați?

— Suntem aici, spuse enervat șeful intervenției. Dar nu e nimic aici.

Țântărlul din urechea ce suferea de țiuituri se manifestă la volum maxim.

— Cum adică, aici nu e nimic?

— În orice caz nu o urgență. Familiei Haubach îi merge bine, exceptând spaima pe care le-am tras-o noi.

Cu colțul ochiului îl văzu pe liderul de echipă vorbind cu delegatul lui. Garantat se cuplaseră de mult la discuție și o ascultau.

— Ai vorbit cu familia? îl întrebă Jules pe șeful intervenției de la fața locului.

— Tată, mamă, fiică. Toți bine.

Fiică?

— Un moment!

M-a înșelat nenorocitul?

Enervat, Jules se reconectă la convorbirea cu presupusul poștaş. Nu l-ar fi mirat dacă i-ar fi închis între timp, dar Michael Damelow era încă acolo.

— Unde sunteți? întrebă Jules.

— Am spus deja. Pe Brandenburg.

— Nu, nu sunteți, spuse Jules, explicându-i ce aflase de la colegul său.

— Nu se poate... aaah, Doamne... îmi pare rău, începui Damelow să se bâlbâie.

— Ce?

— În agitație, deci, eu am...

— Stați liniștit! Inspirați adânc. Ce vi s-a întâmplat?

Jules își dădu ochii peste cap.

O femeie moartă. O cameră în flăcări. Un copil strigând după ajutor, zgâriind. Și acum un martor panicat.

— ...v-am spus-o pe cea de dinainte.

— Adresa livrării voastre anterioare?

— Exact. Am trecut deja mai departe.

— Unde sunteți? Exact!

Cu multă stăpânire de sine reuși să nu ragă. Bărbatul avu nevoie de un răstimp pentru a-i oferi în sfârșit răspunsul corect.

— Strada Printzregent 24. Etajul 3, 10715 Berlin.

Jules îi ceru să repete de trei ori adresa.

La prima i s-a tăiat răsuflarea, la a doua i-a sărit inima. La a treia era mort.

Mort pe interior, ca un zombi care încă se mișcă și vorbește, sări de pe loc, își smulse casca de pe cap și se uită ca un nebun la fețele colegilor care-l priveau.

Dar el nu mai trăia.

Nu așa ca oamenii din jurul lui.

— Jules! strigă un lider în timp ce se grăbea spre el.

Dar acum era de neoprit. Se descotorosi de colegi, îi împinse la o parte pe cei care-i stăteau în față și fugi afară pe scară, până jos. Orbit de panică, surzit de frică, sări în mașina din parcare aflată în fața centrului de intervenție și accelerează.

Pe strada Prinzenregent 24.

Al treilea etaj.

10715 Berlin.

La el acasă.

**Klara
Azi**

— **A** ți simțit vreodată atâta spaimă, încât fiecare celulă din corp să vă doară?

— Adică dacă am avut vreodată așa o groază, încât să vreau să-mi sfâșii pielea de pe mine? Dacă mi-a fost vreodată frică să nu ard pe dinăuntru?

— Da.

După schimbul ăsta de replici, însoțitorul ei telefonic tăcu o perioadă neliniștitor de lungă, iar Klara fu nesigură pentru un moment dacă Jules îi închisese.

Dar apoi spuse:

— Mă scuzați, tocmai mi-am reamintit ceva foarte traumatizant din viața mea. N-a trecut foarte mult timp de atunci.

Klara se opri din mers și se aplecă, cu mâna proptită în partea ei stângă ca să diminueze înțepătura din zona splinei, apărută în ciuda faptului că nu alergase deloc repede. Chiar dacă avea câteva kilograme în plus pe șolduri, ceea ce Martin nu uita să scoată în evidență („Măcar nu ți s-au îngrășat ochii de căprioară, singura trăsătură care mai e simpatică la tine”), nu efortul fizic era cel care o îngreuna, ci experiența aproape fatală trăită cu

puțin înainte ca telefonul din buzunar să prindă o voință proprie și să selecteze numărul liniei pentru însoțire.

Convorbirea cu necunoscutul care părea empatic și temperat o costase puțină putere care-i mai rămăsese, de care ar fi avut de fapt nevoie pentru ceva mult mai important. Nici ea nu știa de ce mai vorbea cu el.

— Cunosc foarte bine situația pe care o descrieți, spuse Jules după încă o pauză în care ea aproape somatizase ce-l apăsa sufletește.

Ceva ce apăsa cu atâta greutate, încât nu va mai putea renunța vreodată la povara lui. Cuvintele lui Jules atinseră o coardă sensibilă a corpului metafizic, una pe care o credea pe veci amuțită, posibil chiar ruptă.

Jules, dacă ăsta era numele lui (îl pronunța „Dșuuls”), suna atât de autentic. Nu putea găsi un cuvânt mai potrivit, dar nici nu era sigură dacă simțurile o înșelau aici, afară, în întuneric. Poate era doar un actor care-și folosea vocea liniștitoare ca o mască pe care o purta în așa fel încât i s-ar fi crezut orice, oricât de improbabil ar fi fost.

— Nimeni nu mă poate înțelege.

Klara se îndreptă iar și slăbi elasticul cu care își prinsese părul des, șaten, într-o coadă de cal, conștientă fiind că nu coada prea strânsă era cauza presiunii din cap.

Klara absorbi aerul proaspăt și umed de pădure. Crengile pinilor apropiați formau un baldachin natural împotriva zăpezii. Datorită vântului care se potolise momentan, părea mai cald. Însă nu se putea opri din tremurat. Pulooverul norvegian aruncat în grabă înainte de plecare peste o jachetă de sezon și blugii, între timp jilavi și ruți, nu puteau face mare lucru împotriva frigului. Chiar și pentru o plimbare de toamnă, îmbrăcămintea aleasă era nepotrivită.

Plimbări, gândi ea cu o urmă de melancolie pentru care nu se putea suferi. Le-am făcut prea rar în cei treizeci și patru de ani ai vieții mele. Mă gândeam că ar fi o pierdere de timp, doar așa să alerg, fără o nevoie clară, fără un țel, fără ceva de rezolvat. Și acum mă aflu aici, sângerând, cu mai

puțină speranță decât un condamnat la moarte legat deja de scaunul electric, și îmi lipsesc toate plimbările prin pădure pe care niciodată n-am vrut să le fac.

— Frica mea nu poate fi catalogată. Așa că nu-mi jigniți inteligența încercând să-mi spuneți că mă înțelegeți, deși abia dacă ne cunoaștem.

Își pipăi fruntea, împăcată că sângele se uscaseră, dar totuși capul îi răsuna ca un clopot de biserică izbit de un baros; pedeapsa primită când te cațări în mijlocul nopții pe o stâncă despre care puțini berlinezi au știut vreodată că există. Un pont fără scop, turnuri artificiale din beton improșcat de opt, nouă și zece metri înălțime, pe canturile, proeminențele și adânciturile cărora, de fapt, doar membrii DAV¹ aveau voie să escaladeze până la crucea de pe culme.

Dar cine verifică noaptea, pe viscol, un permis DAV?

— Nu știu cum vă simțiți, dar știu cum vă comportați, iar asta o faceți mai degrabă ca un copil sfidător decât ca o femeie adultă.

Jules iarăși răspunse corect. *La naiba!* Să fi prins din greșeală cel mai pregătit angajat de la linia telefonică pentru însoțire, sau fuseseră în ultimul timp toți școliți? La ultimul apel prinsese la aparat o fată drăguță, dar mult prea tânără, care își începea constant propozițiile cu sintagma „După cum spuneam...”, deși nu spusese absolut nimic înainte.

Desigur că între timp toți însoțitorii trebuie să fi participat regulat la cursuri și seminare de formare cu titluri creative ca „Intervenția într-o criză – ele sunt neînsoțite, tu le conduci acasă”, la care au analizat fragmente din apeluri ca cel de față.

Klara părăsi adăpostul oferit de pini și continuă să coboare, înfruntând vântul și zăpada, pe cărarea îngustă care șerpuia prin pădurea dintre Teufelsberg și Teufelsseechaussee. Poluarea luminoasă a metropolei, în a cărei periferie se afla, se întindea cât să alcătuiască un soi de crepuscul printre norii de confetti de zăpadă.

Ea își târa piciorul, în speranța că glezna nu era nici măcar ruptă, dar de fapt și asta îi era indiferent. În fond, durerea îi făcea bine. Era atât de acută, încât îi dădeau lacrimile, și asta o ținea trează pe ultimii metri.

— Ce v-a abătut de la drum? întrebă Jules.

Klara închise ochii scurt. Întunericul ce o înconjură astfel se potrivea cu frigul atotprezent, aici, afară.

La naiba, de ce nu a închis pur și simplu?

Să fi întrebat răspicat „Ce s-a întâmplat?” sau să-i poruncească „Povestești-mi!”, și i-ar fi închis dintr-o apăsare de tastă. Dar întrebarea lui provenea dintr-o evaluare corectă: că ea a fost cândva o femeie ce avusese un țel. O călătorie lungă în care pășise cu speranța împlinirii și, dacă ar fi fost posibil, chiar a iubirii, a cărei cale, cum a trebuit ea să învețe, era pavată cu mine de teren care puteau fi evitate doar cu foarte mult noroc. Și norocul, ei bine, a fost primul prieten care și-a luat rămas-bun și și-a rupt biletul de călătorie – și asta de al naibii de mult timp.

— Știți Le Zen de pe strada Tauentzien? întrebă ea.

— Hotelul de lux?

— Exact.

— Până și cafeaua de acolo e în afara bugetului meu, dar da, am auzit de el.

— Dar de liftul *Speakeasy*²?

— *Speak*... ce?

— Deci nu știți.

Klara înlătură o creangă care o împiedica să meargă mai departe.

— Din lobby se văd bine ascensoarele. Cel mai bine când stai pe o canapea îngustă, chiar lângă vasele cu orhidee violet. Dacă ai arunca o privire într-acolo, ai observa trei uși de lift cromate, frumos ornamentate cu motive asiatice, așa cum sunt încadrate în toate localurile Nippon & Co.

— Dar?

— Dar dacă exact la ora douăzeci și trei și douăzeci și trei de minute din ultima sâmbătă a lunii stai pe canapeaua respectivă și, privind printre orhidee, ții ochii ațintiți pe o ușă îngustă chiar de lângă grupul de lifturi, îți dai seama că ușa asta tapetată cu hârtie de mătase nu e o intrare sau ieșire spre o debara sau ceva asemănător.

— Dimpotrivă, este tot un lift.

Ea aproape chicoti. În circumstanțe normale i-ar fi făcut plăcere să se întrețină cu Jules pe teme mondene. Despre politică, artă, călătorii sau opinii legate de educația parentală, dacă ar fi avut copii. Suna ca un tată care reușea să fie simultan iubitor și hotărât. Cât de des întâlneai bărbați care chibzuiau și își încheiau corect propozițiile, pentru că trăgeau concluziile corecte din ceea ce se spunea?

— Exact. E un al patrulea lift.

— De unde termenul de *Speakeasy*? întrebă el.

— În timpul prohibiției exista alcool doar în camerele din dos ale crâșmelor. Iar ușile ascunse spre camerele respective se deschideau doar dacă i se spunea încet barmanului un cuvânt-cod, de unde *Speakeasy*, pentru șoptit.

— Ce cuvânt-cod deschide liftul?

Bine. El trăgăna întrebarea pe care o avea de fapt: *Și unde duce liftul?*

Știa că ea se va închide dacă intra prea devreme în miezul chestiunii. Că se va simți ieftină și folosită, ca o fată care-i permitea prea repede băiatului cu care era la întâlnire să-și plimbe mâinile în timp ce o săruta.

— Între timp, pe scenă s-a stabilit *Speakeasy* ca termen pentru oricare *Établissement*³ secret.

— Despre ce scenă vorbim?

Auzi un foșnet lângă ea, probabil o vulpe sau un mistreț care își căuta hrană în zăpadă.

— Despre una în care durerea e venerată.

— V-ați urcat în liftul respectiv?

Jules o provoca mai departe cu întrebările, în timp ce Klara, cu dureri fulgerătoare în splină și gleznă, șchiopăta în continuare la vale pe cărare, la câțiva metri distanță de Teufelsseechaussee, pe care din fericire nu circula nicio mașină. Doar un nesimțit complet antisocial nu ar fi oprit pe vremea asta la vederea ei: și ea ce ar fi trebuit să zică? „Totul e în ordine, sunt bine. Eu mă plimb de plăcere, sângerând, cu glezna accidentată prin viscol.”

— Da, am făcut-o, răspunse ea ultimei întrebări ale lui Jules.

M-am urcat.

— La ora douăzeci și trei și douăzeci și trei de minute, așa cum mi-a spus Martin, ușa s-a deschis. Silențios.

— Cine e Martin?

— Așteptați! O să-l cunoașteți imediat, spuse Klara, începând să-i povestească lui Jules acea poveste de la care nu au început toate.

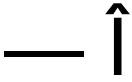
Care poate nu inaugurase nici măcar începutul sfârșitului ei, dar care, cu siguranță, marca o cotitură de la care nu a mai existat cale de întoarcere. Atunci când a trecut de limita răului și a intrat în liftul întunecat care a aruncat-o într-o lume care era mai rea decât și-ar fi putut închipui în cele mai negre coșmaruri.

[1.](#) Acronim pentru *Deutsche Alpenverein*, Asociația Alpiștilor Germani (n.tr.).

[2.](#) Formulare codificată însemnând „vorbește-ușor” (engl., în orig.) (n.tr.).

[3.](#) Cu sensul de „afacere” (fr., în orig.) (n.tr.).

Klara Câteva luni mai devreme

— mbracă-te cu ceva business, spuse Martin. Compleul tău business bleumarin cu fusta-creion și cămașa albă pe sub sacou. Acei Prada-Pumps, fără *peep toe*, fără tocuri înalte. Trebuie să arăți ca și cum tocmai ai ieșit dintr-o întâlnire a unui birou de avocatură.

Ea știa că lui îi era rușine că femeia lui era „doar” o asistentă medicală într-o clinică psihiatrică, și nu consultant corporatist sau avocat.

— Deci, bijuterii decente, ceasul Chopard pe care ți l-am cumpărat în Istanbul, un colier de perle și cercei asortați.

Îl ascultă pe Martin, ca întotdeauna. În cei șapte ani ai relației lor, dintre care trei legalizați prin certificatul de căsătorie, învățase să nu pună prea multe întrebări. Și să se îmbrace *business* era inofensiv în comparație cu alte dorințe de-ale lui; în fond era chiar plăcut. Ultima dată purtase cizme peste genunchi și o fustă din latex pentru a se întâlni cu el la un cinematograful pentru adulți în piața Adenauer.

În comparație, un hotel de lux ca Le Zen e paradisul pe pământ, gândi Klara, conștientă că și poarta spre iad ar putea fi ținută deschisă de un portar la frac, cu zâmbet șarmant, care să te îndrepte spre lifturi printr-un lobby cu podeaua pavată cu marmură chinezească. Unde a intrat într-o cabină

ascendentă. Al patrulea, aparent secret, un lift *Speakeasy* a cărui lumină era atât de slabă, încât dura ceva timp să te obișnuiești cu obscuritatea.

Îmbătrânită, gândi Klara, când contururile feței ei deveniră mai clare în oglinda ascensorului.

Zbârcită și amorfă.

Martin i-o spunea zilnic. De la nașterea lui Amélie nu mai contenea să-i atragă atenția la consecințele sarcinii și să-i condamne slăbiciunea de caracter pentru că nu le ameliora.

Ușa etajului 19 se deschise.

Cu genunchii tremurând, Klara intră în holul mirosind a parfum de cameră, cu *patchouli*, care nu i se potrivea deloc holului unui hotel. Mai degrabă părea că nimerise din lift în casa scării de unde se întindea un penthouse pe mai multe niveluri. O scară semicirculară din lemn prețios, absurd de lată, urca din fața unui tablou supradimensionat în ulei, înfățișând un chinez cu păr cărunt și fără dinți. Pe ambele părți ale primei secțiuni, scara era flancată de vase cilindrice pentru flori, înalte cât un om, în care erau cele mai mari exemplare de floarea-soarelui pe care Klara le văzuse vreodată.

Între ele, ca și cum ar fi urcat pe trepte de gală, stătea o zână, sau cel puțin asta era impresia pe care silueta de o suplețe dezolant de ideală, apariție îmbrăcată complet în negru, i-o producea Klarei.

— Bună și bine ați venit la V.P., numele meu e Lousanne, zâmbi ea larg.

Pronunțase inițialele cu accent englezesc, făcându-le să sune distant ca VIP.

— Ce frumos din partea dumneavoastră că ați venit! Ați mai fost pe la noi?

Klara scutură din cap, intimidată de frumusețea recepționerei. Tânăra avea ochi mari și întunecați, ca un personaj Disney, care ar fi putut stârni instinctul protector în orice bărbat și care dădeau de înțeles fiecărei femei că

ar fi fost neputincioasă dacă Lousanne și-ar fi propus să sucească mințile soților.

Klara simți un junghi pentru că își aduse aminte de propria viață; odinioară, când în timpul formării, după ce termina cu școala profesională, mergea la amiază ca recepționar temporar în biroul de avocatură de pe Ku'damm. Atunci când întâmpina fiecare client cu un zâmbet asemănător, oferindu-i o cafea și rugându-l să ia loc în sala de așteptare, câtă vreme avocatul sau notarul era încă angajat în altă discuție. Așa l-a cunoscut pe Martin. Atunci se simțea la fel de încrezătoare și liberă ca Lousanne a cărei postură emana mândrie, dar și aroganță, cu care dădea de înțeles fiecărui oaspete că zilele ei la recepție erau doar o tranziție înspre o profesie de rang mai înalt.

De la mari înălțimi poți să te tot afunzi, gândi Klara mirându-se în momentul următor de rugămintea Lousannei:

— Dacă ne onorați pentru prima dată cu prezența dumneavoastră, v-aș ruga să ne completați chestionarul pentru membri.

Lousanne își întoarse spatele la ea, adâncimea la care era decupată rochia ei uimind-o pe Klara.

— Vă rog să mă urmați.

O conduse pe Klara la un pilon de marmură ce-i ajungea până la piept, așezat lângă o vază cu floarea-soarelui. Pe el era un etui din piele pe care îl deschise vioi. Lousanne scoase de acolo un plic căptușit pe care i-l întinse Klarei împreună cu un toc Montblanc de porțelan.

— V-ați hotărât deja pentru un grad?

Grad?

Dădu din umeri.

— Fără nicio grijă, puteți schimba culoarea oricând.

Culoarea?

Klara tremură în încercarea de a deschide plicul, însă acesta îi fuse smuls din mână.

— Nu-i nevoie, dragă! Tocmai ce m-am ocupat de formalități pentru tine.

Speriată, se întoarse. Martin apăruse brusc lângă ea, de parcă ar fi intrat acolo pe o ușă secretă. Plicul (*cu o cerere de membru? Pentru ce? Țsta era un club?*) se afla acum în mâna lui, iar el zâmbea ștrengărește. Proaspăt bărbierit, proaspăt spălat, părul grizonant și ondulat întins cu ceară, mirosea la fel de bine ca la prima lor întâlnire întâmplătoare în biroul de avocatură.

— Pot să-ți vorbesc scurt? întrebă Klara încercând să zâmbească, eșuând deplorabil și arătând spre ușa de unde probabil că Martin tocmai ce ieșise.

Exact lângă lift, părea că duce la toalete. Pe coridorul dinspre băi poate ar fi fost nederanjați.

Martin scutură din cap.

— De vorbit putem s-o facem după, atunci o să avem și mai mult material de discuție, zise el întinzându-și mâna după a ei.

Puțin mai apăsător decât era necesar.

Își înclină capul spre Lousanne și o conduse pe Klara sus.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Klara, presată.

Martin dădu din cap ca și cum ar fi pus o întrebare inteligentă, dar o lăsă totuși fără răspuns, în timp ce, cu o mână lipită de omoplatul ei, o îndemna gentil în sus.

— Vorbesc serios, Martin. Ce ai plănuț iar?

— Nu fi moartea petrecerii, îl auzi spunând la un pas în spatele ei.

La capătul scărilor, galeria se deschidea într-un hol cu covor cenușiu, care se termina în fața unei uși glisante negre. Pe ea era vopsit un Pi roșu.

Martin deschise ușa cu o cartelă.

— Te rog! începu Klara, gândindu-se la fetița ei de șase ani, Amélie, sperând că aceasta doarme liniștită și neștiutoare în pătuțul ei, sub protecția bonei.

Îl urmă pe Martin în camera de hotel, deși toate simțurile i se împotriveau.

Cu privirea plecată, fiindcă se temea de ceea ce o aștepta.

— Am nevoie la baie! strigă ea.

— Asta poate să aștepte, stabili Martin.

Apoi ceva se mișcă în cameră, iar Klara nu-și mai putu feri privirea.

Se așteptase la un apartament, la un pat și poate un loc de stat în fața geamului cu prileziște spre Biserica Memorială și Zoo Palast, iar toate astea erau acolo. Doar că patul era rotund și așezat în mijlocul camerei, care cu siguranță era de trei ori mai mare decât ghereta din Prenzlauer Berg în care locuise înainte de a se muta la Martin.

— Ce se petrece aici? zise ea abia inteligibil din cauza mâinii pe care și-o dusesese inconștient la gură.

Privea la o duzină de fețe identice. Toți bărbații purtau aceeași mască. Un emoji care râdea cu lacrimi.

Ei îi venea să urle.

— Ce faceți cu ea? întrebă cu vocea sfârșită.

Groaza o paralizase. Klara își dorea, ca și tânăra de pe pat în jurul căreia se aranjaseră purtătorii de smoching fără față, să fi fost doar creația unui *make-up artist*.

Dar sângele care îi picura din gură până pe sâni goi era real.

8

Femeia chinuită se târa pe saltea ca un câine în patru labe, sprijinită doar într-o mână, brațul stâng atârându-i ca o aripă ruptă pe lângă corpul secătuit.

— Te rog! pledă ea amuțită când privirile lor se întâlniră.

Îi lipseau cel puțin doi dinți din față.

— Spune-i „Bună” lui Shaniqua, râse Martin. Desigur, e doar numele ei de scenă, dar zi și tu dacă nu arată ca o frumusețe indiană?

Mai degrabă ca o muribundă pe rug, gândi Klara. Fata brunetă și creolă – nu putea avea mai mult de optsprezece ani – era de o construcție fragilă. La fiecare dintre respirațiile ei sacadate coastele îi ieșeau prin pielea toracelui, marcată de hematoame și răni deschise, ca degetele osoase ale unui bătrân.

Abia mai putea respira, atât de strânsă îi era zgarda a cărei lesă o ținea un tip puternic, îmbrăcat în ținută de seară șifonată. În cealaltă mână avea un ciocan de lipit cu care deja o lezase de pe spate până pe fund.

Sunt în iad.

Klara voia să se grăbească, să-i sară fetei în ajutor, dar Martin o ținea în loc de la spate. Imobilizată, o trase astfel la el și o îmbrățișă de parcă ar fi fost un cuplu îndrăgostit care, stând pe balcon, admirau un peisaj minunat.

— *V.P.* e doar un joc, dragă, îi șopti Martin în ureche.

Și el purta acum o mască *smiley* care îi zgâria obrazul Klarei. I se făcu rău când îi traduse acronimul: *Violence Play*¹. Două cuvinte în engleză care erau atât de groaznic de antitetice, încât nu ar fi trebuit, în nicio lume, sub nicio circumstanță, să fie aduse împreună.

Violență? Joc?

Dumnezeule mare!

Klara sperase că „ideile” și „jocurile de rol” ale lui Martin se vor cizela odată devenit tată. S-a dovedit a fi chiar invers, căci acum, odată cu nașterea copilului, avea un mijloc de șantaj la îndemână.

Dacă nu joci după regulile mele, atunci toată lumea va afla cele pe care le-a făcut mama. Atunci vor vedea pe internet filmările și pozele și vor fi nevoiți să audă cât de stricată e draga de mami, că exact despre asta se va bârfi în curtea școlii și la ședințele cu părinții. Și atunci îți voi lua copilul, iar fără Amélie nu-ți mai rămâne nimic în afară de perspectiva asupra unei grădini dosnice din Marzahn, pe care o poți veghea din locul tău de la geamul blocului.”

— Porcilor, dați-i drumul imediat! le ceru Klara, folosindu-se de oportunitatea că Martin o eliberase.

Se apropie un pas de fată, care tresări speriată. Își pierdu echilibrul, se sprijini în mâna ruptă și urlă de durere.

— Ține-ți gura! lătră bărbatul cu lesa, trăgând de ea.

Din doi pași Klara ajunsese la el și îi strigă:

— Tu s-o lași imediat în pace, porc pervers ce ești!

Se uită prin cameră după un telefon cu care ar fi putut cere ajutor. Mobilul îl lăsase în mașină, conform instrucțiunilor lui Martin.

— Ați auzit-o, spuse între timp soțul ei. Femeia mea nu poartă nici mască, nici brățară. Asta înseamnă că azi e regină.

Toți cei prezenți aprobară din cap. Klara avea sentimentul că devenise martorul scrutinului unei loje secrete ale cărei legi nu le înțelegea.

— Regină?

— Da, draga mea, zise Martin. Azi ai dreptul să iei măsura finală.

Bărbatul cu lesa de câine ridică mâna cu ciocanul de lipit. Cablul era băgat într-un prelungitor, iar instrumentul strălucea.

— Ce fel de măsură finală? întrebă Klara, deși n-ar fi vrut deloc să știe răspunsul.

Tot ce voia era să fugă. Departe de aici. Din cameră. Din hotel. Din viața ei.

— Noi ne-am cumpărat jucăria (Martin chiar a zis „jucăria”!) de la proprietarul ei, care ne-a dat mână liberă cu ea. Asta înseamnă că putem face orice cu ea.

Klara era sigură că el rânjea diabolic sub mască.

— Și prin „orice” vreau să spun „orice”, își frecă el mâinile. Azi vrem s-o mai orbim sau s-o mutilăm.

— N-o să mai faceți nimic cu ea, bolnavi nenoroci...

— Exact, o întrerupse Martin. Noi nu. Ci *tu*. *Tu* ai alegerea. Vrei să-i nenorocești cu ciocanul ochii sau vulva?

Resimți cuvintele ca o lovitură în stomac. Klara avea sentimentul că urma să se îndoiaie de durere. Bănuise că existau femei care îndurau mai multe decât ea. Prostituate din țări sărace, înrobite forțat, vândute de către familiile lor ca fete tinere proxeneților care le ofereau în străinătate clienților psihotico-sadici cu „mână liberă”. Ea sperase să nu se întâlnească în realitate cu asemenea orori în fața cărora ea însăși, victimă a violenței domestice, închidea ochii suprimată.

— Eu sunt regina? îl întrebă pe Martin, în timp ce o idee i se forma.

— Asta ești!

— Eu am voie să decid?

— Exact.

Inspiră adânc.

— Bun. Atunci decid să-i dați cu toții drumul în clipa asta.

Klara își ținu respirația în anticiparea unei palme după cap.

— OK.

Spre uimirea ei, bărbatul ei nu obiectă, ci bătu de trei ori din palme. O uşă glisantă acoperită cu hârtie de mătase se deschise.

— Domnule doctor, dacă binevoiţi. Regina a decis că pentru jucăria noastră runda de V.P. s-a sfârşit.

Un bărbat, de asemenea mascat, care purta evident un halat de medic, împinse mut o targă din camera alăturată.

Doi purtători de smoching o traseră de pe saltea pe semiconştienta Shaniqua (sau cum s-o fi numit oropsita) ca pe un sac de cartofi şi o duseră la presupusul doctor.

Klara vru să-i urmeze, dar Martin o prinse strâns de mână.

— Încotro, iubito? o trase la el, aşa cum ar face un dansator cu partenera lui la o piruetă.

— Chem poliţia.

Martin scutură energic din capul ranforsat de mască:

— Oh, ar fi trebuit să-ţi explic asta, dragă! Sesiunea noastră de V.P. e departe de a se fi terminat.

Soţul ei se uită la „doctorul” şi fata care-şi urmau drumul spre ieşirea din cameră, fără a-i slăbi prinsoarea încheieturii Klarei.

— Dă-mi drumul!

— Asta, din păcate, n-am voie. Regulile noastre spun: dacă regina eliberează o jucărie, atunci devine ea însăşi jucăria. Şi cum nu porţi o brăţară colorată...

Uşa se trânti în urma „doctorului” şi a fetei.

Martin o prinse pe Klara de păr şi îi smuci capul atât de tare, încât îi dădură lacrimile.

— ...înseamnă că putem face orice cu tine. Nu cunoşti niciun tabu.

Îi făcu un semn bărbatului care încă ţinea lesa. Acesta făcu un pas spre Klara şi pentru prima din multele dăţi în noaptea aceea o lovi cu pumnul în stomac.

[1.](#) „Joaca violenței” (engl., în orig.) (n.tr.).

Jules Astăzi

— **A**veau voie să facă orice cu mine. Să stingă țigări pe mine, să urineze pe mine, să mă calce în picioare, muște, lovească. Smulsul părului a fost cel mai inofensiv. Ruptura de splină n-a fost cea mai rea.

— Dumnezeu în ceruri! Și v-au...

— Orbit sau mutilat? Nu, asta nu le-a permis soțul meu, să-mi scoată un ochi sau să mă violeze cu fierul încins.

— Și altfel v-au...?

— Violat?

Klara îi completează iar propoziția.

— După sensul de drept al cuvântului, clar. În sensul sexual? Nu. Asta nu se practică în clubul sadicilor.

Jules avu nevoie de puțin timp să digere mărturisirea. După aia, încă de puțin pentru a găsi cuvintele potrivite. În sfârșit, spuse:

— Majoritatea femeilor care mă sună o fac pentru că le e frică singure pe drumul spre casă. S-ar putea ca la dumneavoastră să fie invers, Klara? Vă e frică să mergeți acasă și de aia bâjbâiți prin întuneric?

— Da.

— Vă e frică de bărbatul dumneavoastră?

— Nu.

Jules ridică mirat din sprâncene și își scărpină gâtul, acolo unde sârma căștii îl jena prin păr. Avea capul ceva mai mic decât a lui Caesar, iar căștile nu aveau circumferința potrivită pentru el.

— Dar tocmai ce mi-ați prezentat un caz de violență domestică?

— Da. Dar doar cu aia aș mai fi putut trăi lejer încă o vreme, spuse Klara. Chiar dacă nu m-am gândit vreodată că voi putea spune așa ceva. Chiar deloc după seara din Le Zen, de la care există și o filmare. Martin a încărcat-o pe forumurile de pe internet pentru garnisire.

— Garnisire? întrebă Jules.

— Așa o numesc perversii care umblă pe astfel de platforme de schimb. Ei urmăresc cum alte femei sunt chinuite. Din unele scene fac capturi de ecran și le printează. De obicei imagini în care femeile au gura și ochii deschiși, schimonosite de frică și durere. Apoi se masturbează pe poză și o încarcă la rândul lor pe platforma de schimb. Martin s-a bucurat de comentarii: „Ia uitate cum ți-am garnisit curva de soție învinețită. Mișto căteaua!” sau așa ceva.

Vocea Klarei devenise mai clară acum, ceea ce nu se datora doar lipsei zgomotului ambiental. Aparent nu mai era în aer liber. Jules auzi cum ceva metalic se zgârie de piatră, o ușă care se închisese. Ușa unui bloc? Atunci se schimbă atmosfera de pe linie, dar și tonul vocii Klarei. Vocea ei suna acum fermă și încrezătoare, ceea ce nu se potrivea însă cu cuvintele care urmau, dându-i impresia lui Jules că stătea pe un teren ce se clatină, care ar fi putut ceda în orice secundă.

— Motivul din care nu mai vreau să trăiesc este ceea ce s-a întâmplat după șederea mea la Curtea Berger.

Jules înghiți în sec, dar nodul care i se pusese în gât nu se lăsa înmuiat.

Curtea. Berger.

Cuvintele astea nășteau în el o consternare mai mare decât cea a prezentării martiriului Klarei.

Închise ochii și imaginile din catalogul azilului, pe care tocmai îl luase în mână când căuta telecomanda, rulară ca o prezentare în PowerPoint pe pânza conștiinței lui.

Jules avu nevoie de un răstimp să se calmeze destul încât să adreseze următoarea întrebare:

— Ce v-a împins acolo?

Nodul din gât se mări; de la o minge de golf la una de tenis. Jules nu mai putea decât să se gândească la Daiana. Omul acela minunat pe care-l prezentase mereu ca „soția mea”, deși nu-și spusese niciodată oficial cuvântul afirmativ. Și ea bifase mereu „măritat/ă” pe formulare, așa cum era cel de înscriere de la clinica privată Curtea Berger din Pădurea Neagră, în apropierea orașului Baden-Baden.

— Ați fost acolo pentru îngrijiri psihiatrice? vru Jules să știe cu vocea sugrumată.

Așa ca Daiana...?

— Nu. Am fost în interes de serviciu, răspunse Klara căscând, spre mirarea lui Jules.

La jumătatea holului auzi semnalul caracteristic unui SMS. Cum în timpul unui apel pe software-ul liniei telefonice pentru însoțire mesajele-text nu produceau niciun sunet, iar propriul mobil nu arăta vreo notificare, probabil Klara era cea care primise o înștiințare.

— Atunci sunteți terapeut? Psiholog?

— De ce șoptiți? se interesă Klara.

Abia atunci Jules realizează că își coborâse vocea.

— Asistent tehnico-medical într-o clinică psihiatrică. Am fost implicată într-un proiect de cercetare la Curtea Berger.

— Și acolo s-a întâmplat ceva? întrebă Jules din nou puțin mai tare, lăsând nespusă întrebarea subînțeleasă: *Ce v-a făcut să depășiți nenorocirea*

pe care a trebuit s-o trăiți cu soțul dumneavoastră?

Klara răsuflă ceva ce părea a fi un refuz murmurat: „Nimic.”

— Mă scuzați, nu v-am înțeles!

— Yannick, repetă ea.

Jules intră iar în birou.

— Cine e ăsta?

Ea suspină grav și răspunde cu o întrebare aparent scoasă din context:

— Ați luat vreodată dezomorfină?

— Vă referiți la drogul *Krokodil*?

El negă. Cel mai mortal și ieftin drog din lume îl preocupase constant în timpul petrecut la dispecerat, când narcomanii își injectau o supradoză din amestecul coroziv fabricat din codeină, iod și fosfor roșu. Apoi erau găsiți de paramedici pe toaleta gării asemenea unor zombi, cu pielea din locul injecției preschimbată într-o crustă verzuie, asemenea crocodililor. Nu rar voiau, prinși în delir, să-și devoreze propria carne.

— Trebuie să-ți injectezi o singură dată drogul, îi explică Klara inutil. Doar o singură blestemată dată, și distruge capacitatea corpului de a produce endorfine. Știți ce înseamnă asta?

— Omul nu poate niciodată să mai fie fericit.

— Exact. Așa mi s-a întâmplat mie cu Yannick. Un singur contact și mi-a eliminat permanent și iremediabil producția de hormoni ai fericirii. Indiferent ce s-ar întâmpla, eu nu voi mai râde sau iubi din nou; nu voi mai putea trăi din nou.

Jules auzi cum ușa unei mașini se închise cu un sunet saturat, care opri zgomotul scrijelit de mai devreme.

— Sunteți într-un garaj, stabili el, pentru că nu știa ce altceva ar fi putut să spună după ce, prin dezvăluirea lui Yannick, atinse un subiect care necesita extrem de multă empatie.

Jules simțea că fiecare întrebare greșită, fiecare remarcă pripită ar fi putut avea drept consecință întreruperea imediată a convorbirii.

În loc de răspuns, porni, ca o confirmare, un motor al cărui zgomot s-ar fi potrivit unei mașini mici.

— Vă mulțumesc încă o dată! spuse ea. Fără dumneavoastră n-aș fi reușit.

Jules stătea între birou și televizorul care încă licărea mut în fața lui. Transmisiunea specială din *Număr de dosar XY* se terminase, iar acum se certau invitații unui talk-show (suspecții obișnuiți) asupra întrebării dacă zborurile pe distanțe scurte și SUV-urile ar trebui interzise.

— Pentru ce-mi mulțumiți? Pentru că v-am condus acasă cu vocea mea?

— Asta e o întrebare stupidă și o știți, Jules. Tocmai ce am clarificat că a ajunge „acasă” e cam ultimul lucru pe care mi l-aș dori pe lumea asta.

— Pentru că Yannick vă așteaptă acolo?

— El mă așteaptă peste tot.

— Să facă ce?

— Asta v-am spus-o deja. O să mă omoare. Și nu pot să-mi imaginez că vă va lăsa în pace dacă află că vreți să mă ajutați.

Jules scutură din cap la inversarea completă a rolurilor. Cât timp fusese la dispecerat, niciodată nu îl avertizase vreun apelant în legătură cu un pericol pentru propria viață.

— De ce vrea să vă ucidă? *Și pe mine...?* Cine e acest Yannick, povestiți-mi despre el?!

— Nu mai avem timp pentru asta, spuse Klara, iar Jules simți cum o constrânge, urmând s-o piardă.

Îi mulțumi din nou, și din nou nu înțelegea pentru ce.

— Cu ce v-am ajutat?

— Chiar nu știți?

— Nu. Spuneți-mi! Vă rog!

Făcu o pauză scurtă.

— Ce auziți acum? Întrebă apoi încet, ca și cum ar fi fost la cinema sau teatru și nu voia să-i deranjeze pe ceilalți participanți.

— O voce care este încrezătoare, dar obosită. Și motorul pornit al mașinii dumneavoastră.

— Și ce nu auziți?

— Eu...

Se gândi. În afară de vibrația monotonă a motorului nu era nimic. Nici scârțâit de cauciucuri, nici claxoane, nici radioul mașinii, nici adiere, nici...

Jules rămase stană în mijlocul sufrageriei, ca și cum ar fi ajuns la un zid invizibil.

— Stați pe loc. Nu conduceți.

Klara surâse trist.

— Exact.

Dar motorul merge. În garaj. Metal pe beton. O ușă închisă.

Jules știa că matematica ororilor supunea spiritul uman unor calcule adesea chiar simple, dar creierul refuza uneori să accepte rezultatul clar, dar și șocant. Adesea mintea căuta soluții complicate, care să rezolve mai puțin traumatizant egalarea dezolării. Dar în cazul ăsta Jules nu putea să facă din unu și cu unu trei. O mașină stând pe loc cu motorul pornit, noaptea, într-un garaj. Înăuntru o femeie care, mânată de frică, salvase numărul telefonului pentru însoțire în mobil – asta putea să însemne un singur lucru.

— Vreți să vă sinucideți în noaptea asta, Klara!

Pentru a i-o lua înaintea lui Yannick!

Cu gazele de eșapament, care probabil erau introduse în vehicul cu furtunul legat la evacuare și introdus printr-un geam lateral puțin lăsat.

Am ajutat-o? O fi acesta „drumul ei spre casă” pe care am însoțit-o?

— Exact, confirmă Klara cea mai înfricoșătoare presupunere a lui Jules. Mi-aș lua cu drag viața acum. Sper că nu sunteți supărat, dar asta mi-ar reuși mai bine dacă închid.

Klara

Bordul de la Mini Cooper-ul ei i-a creat mereu Klarei impresia că se afla într-un avion. Și acum diversele rame de aluminiu, perfect rotunde, reflectau lumina oranj mat în întunericul garajului. Potrivirea ideală pentru ultimul ei „zbor” înspre necunoscut.

Klara înghiți, dar iritația nu-i trecu. Își întinse degetele spre gât, pipăind pe sub puloverul norvegian lanțul cu cruciulița de argint, pe care îl purta de la prima comuniune.

Turo- și vitezometrul se încetșau dinaintea ochilor ei înlăcrimați. Era nevoită să tușească, iar nasul îi curgea. Iritarea membranelor mucoase apăruse mai devreme decât se așteptase, deși era într-un vehicul minuscule, pe care îl pregătise pentru ultima ei călătorie. Aerul avea deja gustul emisiilor de carbon, sau poate era doar imaginația ei, iar Klarei îi trecu prin minte un gând de prisos: de va mai putea Martin să vândă vreodată Mini-ul, dacă s-ar fi ușurat pe tapițerie în lupta ei cu moartea. Poate s-ar fi scurs chiar lichide corporale descompuse, în funcție de cât de târziu i s-ar fi găsit rămășițele. Atunci mirosul ar fi fost mai urât decât în Omega-ul tatălui ei, pe care îl îngrijise cu drag la fiecare sfârșit de săptămână, până când într-o seară mama ei vomitase în spațiul pentru picioare.

Asta se întâmplase pe drumul de întoarcere de la o întâlnire între profesori, care avusese loc la restaurantul Loretta din Wannsee, unde cadrele didactice ale gimnaziului Döblin se întâlneau o dată pe lună pentru beții și unde le era permis să-și aducă și partenerii. Mama Klarei nu ducea mult, dar soțul ei tot o constrânse cumva „să nu fie moartea petrecerii”, iar pe el să nu-l lase „să stea ca un fraier lângă o încuiată care nu înțelege distracția”.

Așadar, încercarea ei de a se adapta la ritmul de băut „distractiv” al profesorilor beți s-a sfârșit după un singur Campari cu golirea resturilor salatei de castraveți inundată în acid gastric pe covorașul de sub picioare. Klara încă putea să-și aducă bine aminte cum se trezise în noaptea respectivă, când, puțin după ora unsprezece, auzise cum ușa de la intrare se trânteste. Sărise din pat, deschise ușa camerei din mansardă și ciulise urechile în așteptarea pașilor. Căci pașii erau indiciul ei. Sistemul de alertă seismografică preventivă pe care îl antrenase din fragedă copilărie și care atunci când avea deja paisprezece ani funcționa aproape perfect.

În special tropăitul tatălui, urmându-i mamei care urcase deja în grabă, era barometrul precis al mâniei lui. Pe tata îl dădea de gol scârțâitul celei de-a treia trepte, care, de obicei, reacționa cu greu. Prin urmare, tatăl ei trebuia să calce apăsat, să-și lase toată greutatea pe ea, ca s-o forțeze să scoată un sunet. Dar un indiciu clar era viteza. Când era plin de o mânie de nestăpânit, tata urca mai degrabă grijuliu spre dormitorul conjugal. Lent, ca tunetul unei furtuni care se apropie, căreia nu i te poți împotrivi cu nimic pentru a preveni inevitabilul. Când Klara auzea mersul amplificat de tropăit, știa: Era prea târziu! Atunci nici nu mai trebuia să coboare până la etajul părinților și să aștepte în fața ușii ferecate a dormitorului ca mama ei să icnească. Să gâfâie. Să se predea sufocându-se. Nu mai exista nimic ce-ar fi putut face să „o” prevină. Totuși, Klara încercase asta în fiecare seară ce urma bețiilor din Loretta. Se furișa desculță până jos, pe lângă o copie după

„Bărbatul cu casca de aur” a lui Rembrandt, pe care o ura – privirea severă îi aducea aminte de tatăl ei.

De obicei, la primul etaj mirosea a praf. Chiar dacă era proaspăt curățată, casa veche părea să-l producă constant, de parcă ar fi năpârlit neconținut. Era pe balustrada scării, în covor, chiar pe pereți, în special pe poza care atârna între ușa de la baie și cea de la dormitor.

O fotografie alb-negru sub sticlă. Tata însuși făcuse fotografia. Debarcaderul din Binz, iarna. Lipsit de oameni, valurile care se izbeau de ponton păreau înghețate pe culmea înălțimilor atinse. Admiratorii laudau adesea ochiul bun al tatălui, fără să știe că darul lui extraordinar nu se epuiza odată cu surprinderea momentelor frumoase ale naturii din Rügen. Talentul lui principal era privirea-röntgen. Într-o fracțiune de secundă putea identifica slăbiciunile emoționale ale unui om. Însă pe alea nu le fotografia. Le folosea prin expunerea lor, până când ajungeau în fața lui ca răni deschise, pe care turna cu plăcere sare, acid sau altceva mai rău.

— *Fiecare om are un călcâi al lui Ahile*, i-a explicat el cândva Klarei la locul de joacă, luând-o în brațe.

Aproape că a plâns de bucurie, atât de rar se întâmpla să-i ofere așa o apropiere.

— *Punctul tău slab e empatia, Klara. Tu le pui prea mult la suflet pe toate. Trebuie să te întărești, altfel viața o să-ți tragă cândva un șut în fund cu avânt.*

Atunci i-a dat și o fisă de doi euro, în contul fiecărei nenorociri în familie, iar ea a râs. Mai târziu, Klara s-a întrebat dacă îi băga și mamei ceva în buzunar atunci când întrecea o limită interzisă. Cincizeci de euro pentru un ochi învinețit? O sută pentru un dinte scos?

În seara aceea, când stătea în fața ușii închise a dormitorului și auzea râsetul disperat al mamei, acea ripostă paradoxală înainte s-o abuzeze, Klara deveni pentru prima dată conștientă de punctul slab al tatălui ei. Avea

deja mâna pe clanță, fără să știe clar de ce, fără să aibă un plan. Atunci își dădu seama ce trebuie să facă.

Klara se apropiase de fotografie, prinsese cu ambele mâini muchiile imaginii de care tatăl ei era atât de mândru și smulse peisajul în valuri de pe perete ca să-l trântască de pământ.

Apoi nu a mai fost nevoie ca ea să deschidă ușa dormitorului. Speriat de sunetul asurzitor al sticlei sparte, tatăl ei smuci ușa în lături. La bustul gol, îmbrăcat doar cu pantalonii de stofă, pe care mama ei îi pregătise dimineață pentru școală, ținând în mână cureaua ca o lesă de câine.

— Ce naiba...?

Ochii lui se căscară când văzu isprava Klarei.

— Îmi pare rău, eu...

Nu-și pregătise nicio explicație. Era imposibil ca actul unei distrugerii, aparent neîntemeiate, să se fi întâmplat din greșeală. Totuși, tatăl ei nu îi ceru un motiv plauzibil. El lovi. Nu pentru prima oară în viața Klarei, dar garantat pentru prima oară cu cureaua, pentru prima oară la față și pentru prima oară cu efectul pe care ea spera să-l aibă: o folosea ca paratrăsnet. Furtuna, care se anunțase odată cu scârțâitul treptei, izbucni. Însă asupra ei, nu asupra corpului mamei ei.

Când Klara se dusese următoarea zi la școală și îi povestise celei mai bune prietene cum a căzut de pe bicicletă lovindu-și jumătate de față, se bucurase încât, la un simplu surâs, îi dădeau lacrimi de durere. *În sfârșit*, se gândea ea și surâdea un pic mai vesel. *În sfârșit am găsit o cale s-o protejez pe mama și pe mine...*

Notificarea de primire a unui SMS o aduse dintr-un posibil ultim vis al amintirilor înapoi în realitatea fadă a garajului.

UNDE EȘTI???

Martin. Normal. Mereu plin de reproș, mereu cu patru semne de întrebare.

Consecvent până la moarte.

AM ÎNCERCAT SĂ DAU DE TINE.
NU RĂSPUNZI.

Își șterse o lacrimă din colțul ochiului și citi restul mesajului.

SAU NU EȘTI ACASĂ?
AI LĂSAT-O CUMVA PE AMELIE SINGURĂ????

Klarei i se făcu rău. Martin avea același talent ca tatăl ei. Aceași privire-röntgen psihologică.

Putea pune degetul pe rană cu o nelipsită siguranță, ceea ce nu era mare lucru (să vezi călcâiul lui Ahile la copilul biologic al unei mamei).

— Nu, dobitocule, șopti ea. NU am lăsat-o pe Amélie singură. Vigo e cu ea. Acel babysitter pe care îl urăști pentru că e homo. Pentru că e activist de mediu, pentru că nu-i plac telefoanele mobile și mașinile, pur și simplu pentru că e un băiat bun și prin asta complet opusul tău.

— Nu vă faceți probleme, doamnă Vernet, îi spusese puștiul în vârstă de șaisprezece ani, în ușa apartamentului, când și-au luat rămas-bun. Amélie cere atât de puțină atenție, încât, de fapt, ar trebui să vă plătesc eu pentru că am voie să-mi citesc cărțile la dumneavoastră. Dacă se întâmplă ceva, mă duc jos și anunț de acolo.

Practic, locuia în casa din spate, la o aruncătură de băț peste curte, cu mama lui, care-l creștea singură.

Apoi Vigo a mai adăugat că poate să-și acorde liniștită timp, că doar e sfârșit de săptămână, iar el nu are planuri duminică. Mai târziu se va întinde în camera de oaspeți, chiar lângă camera copilului.

— Aștept cât e nevoie, până vă întoarceți.

Prin urmare, pentru totdeauna.

Klara suspină și brusc îi apăru iar în fața ochilor chipul bărbatului ei, dezgustător și contorsionat de furie, la care strigă în gând: *Știi de ce nu mă mai întorc? De ce îmi las fiica singură în urmă? S-o protejez! Să nu-i vină într-o bună zi aceeași idee ca și mie. Să nu se ofere pradă și să încerce să-ți stârneasă mânia, astfel încât tu să-ți verși nervii pe ea și nu pe mine.*

Căci de asta era sigură: că Martin era cel mai nenorocit soț de pe planetă, dar totuși un tată bun. Nu i-ar fi făcut vreodată ceva fiicei lui, dar nu era exclus ca într-o zi să fie provocat de ea, pentru că ea s-ar fi oferit ca paratrăsnet, așa cum Klara făcuse de-a lungul anilor pierduți ai copilăriei ei.

Cu succes. De la „Ziua pozei distruse” (cum o numea ea în gând) tatăl ei n-a mai ridicat mâna asupra mamei. N-a mai lovit-o, distrus-o sau abuzat-o, așa cum mama ei i-a confirmat ani mai târziu, când deja nu mai locuia de mult acasă. Cum altfel? Își găsisese o nouă victimă. Pe fiica lui.

La asta n-o să las să se ajungă în familia noastră, gândi Klara. Îmi protejez copilul de Martin, prin faptul că îl las singur cu el.

Își închise ochii cu conștiința că paradoxul indubitabil al șirului de gânduri era doar jumătate din adevărul cu care ea, eleva de demult a unei școli catolice de fete, încerca să-și dreagă „păcatul capital”. Căci Martin nu era problema principală.

Ci Yannick.

De el îi era mai frică decât de purgatoriul pe care pastorul ei îl pictase în culori strălucitoare la orele de comuniune.

Totuși.

Acum, când ajunsese în punctul fără întoarcere, apăreau, normal, și îndoielile. Nu despre voința ei de a muri – aia era solidă ca piatra. Dar dacă ipoteza ei era corectă, atunci Amélie ar crește mai lipsită de pericole fără ea.

Fără mine. Și fără Yannick.

Pe Klara o durea capul, ceea ce puse pe seama gazelor de eșapament, care trebuie să fi degajat o concentrație crescătoare de otravă în interiorul vehiculului. Auzise despre asta, că imediat înaintea pierderii cunoștinței se poate ajunge la halucinații și, evident, trăia chiar acum o iluzie auditivă. Soțul ei începuse să vorbească. Îi spuse numele. Mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare, până când îl putu înțelege clar, deși nici nu avea telefonul la ureche.

— Klara? strigă soțul ei, care nu era deloc soțul ei și nici nu se auzea de departe ca Martin, însă totuși vocea îi era straniu de familiară.

Jules?

Mobilul din poala ei cântărea brusc mai multe kilograme. *La naiba!* Ea crezu că îi închisese, dar era evident că tipul de la telefonul pentru însoțire era încă pe fir.

Tastă frenetic pe ecranul tactil al mobilului, dar în loc să închidă telefonul, activă funcția de difuzor.

— ...cum am explicat deja, l-a auzit ea zicând. Nu-mi faceți asta. N-aș mai suporta încă o dată. Nu din nou.

Din nou?

Ea suspină. La naiba, dar cum? De ce a spus Jules, chiar calculat, *din nou*, și cu asta a nimerit iar tonul care trebuia. Pledoaria lui trezi ceva în ea, ceva ce nici Martin, nici Yannick nu ar fi putut să i-l ia din viața asta, oricât de mult ar fi distrus-o: curiozitatea.

Doamne, cât de curioasă eram odată. Despre viață, despre călătoriile pe care mi le pregătise. Să-mi văd copilul crescând mare.

— Ce vreți să spuneți cu „din nou”? întrebă ea cu o voce care îi suna complet sfârșită și deci străină.

Se uită la ceasul de pe bord, dar ecranul i se estompa în fața ochilor. Nu mai putea descifra, ora 22:59 sau 23:09. Ea știa doar că imediat va începe o zi pe care nu mai voia s-o trăiască. Nu mai avea *voie* s-o trăiască, căci atunci se împlinea ultimatumul.

— Povestesc dacă opriți motorul, o rugă Jules.

Ea scutură energic din cap.

— Am o propunere mai bună.

Klara tuși sec, apoi spuse:

— Las gazele de eșapament să meargă în continuare. Și vă grăbiți cu vorbitul, Jules. Poate reușiți și-mi povestiți istoria dumneavoastră înainte să-mi pierd definitiv cunoștința.

Ea respiră astmatic, atât de tare, că abia înțelese cuvintele cu care Jules îi prezintă cea mai înfricoșătoare zi a vieții lui.

Jules Cu trei luni jumătate înainte

De la Spandau până la Wilmersdorf e nevoie, de regulă, de o jumătate de oră să parcurgi traficul unei seri, după orele de lucru. Din cauza unui accident de pe centură, Jules avu nevoie de cincizeci și șase de minute.

O oră chinuitoare și mult prea lungă, resimțită ca o eternitate, în care își smulsese casca de la ureche, alergase în jos pe scări, pe lângă vechea alarmă de foc – acum doar o decorațiune lângă intrarea centrului de intervenție – până la mașina lui, pe care o conduse cu pedala de accelerație călcată la podea în direcția centurii, de la ieșirea Barajul Spandauer pe ruta scurtă până pe străzile Halensee și Westfälische, până ajunse în fața blocului, unde toate visurile lui de-o viață urmau să se năruie.

Pe holul de pe strada Prinzregent 24 mirosea a mâncare. Covorul roșu din sisal, care aluneca sub pantofii lui Jules atunci când urca treptele (liftul strâmt, de două persoane, construit ulterior, era deja o probă de răbdare în circumstanțe obișnuite), părea că, în ani, absorbise până la refuz aroma de sos pentru friptură, grăsime din friteuză, usturoi sălbatic și carne la grătar. Azi, în aer, mai era un iz care devenea mai intens cu fiecare etaj cu care Jules se apropia de apartament: fum. Smog înecăcios.

— Stați pe loc un moment...!

— Ce naiba...?

— Aici nu puteți...!

Jules alergă pe lângă colegii lui care îl întâmpinară cu propoziții neterminate la intrarea acoperită de funingine a apartamentului. Pe unul dintre cei doi agenți ai forțelor de intervenție trebuise să-l dea la o parte din drum, pe un polițist în uniformă îl evitase pe holul inundat pe jumătate de apa extintoarelor. Curierul care descoperise focul nu se mai afla de mult în hol, ca și cadavrul femeii.

— Vă rog, aici e locul faptei...! strigă polițistul, ceea ce îl făcu pe Jules să se îndoiască momentan de capacitățile lui.

Un loc al faptei? Cum poate fi locuința mea un loc al faptei?

Dar cum se sustrase unei mâini care îl împingea de la spate în direcția din care mirosul incendiului se întetea, făcu greșeala să arunce o privire prin ușa deschisă de la baie.

Privi spre cada pe care el și Daiana o considerau urâtă pentru că emailul sărise din multe locuri, iar zona din jurul marginii era pătată.

Apa dinăuntru îi amintea de un apus de soare pe lacul Scharmünzel... Într-una dintre ultimele lui zile fericite cu Daiana, pe când soarele dispărea într-o culoare roșie ca sângele în spatele creștelor copacilor din Wendisch Rietz¹ și cu o ultimă salutare lăsa suprafața lacului să strălucească în nuanțe arămii.

O mișcare din spate îl împinse înainte. Trebuia să ajungă în camera din fundul holului înainte ca agenții să-l poată opri.

Ușa se mai ținea doar în balamaua de sus, iar lemnul ieftin era spart până la înălțimea capului. Stătea deschisă, cu fața interioară spre Jules, așa încât pe treimea inferioară putea vedea ceva ce avea să devină cea mai îngrozitoare priveliște a vieții lui, una pe care n-avea s-o uite nicio, nicio, niodată.

Zgârieturi.

Adânci, distrugătoare de unghii, însângerate zgârieturi. Corpul care le produse fusese evident transportat de mult. Jules era nevoit să tușească. Ochii i se înlăcrimaseră. Din cauza duhorii de la carbonizarea lemnului, plasticului, animăluțelor de pluș...

— Valentin s-a jucat cu o lumânare, auzi pe cineva zicând în spatele lui – un bărbat, care plângea exact ca el.

Aia probabil c-a șterpelit-o de la grădi, trebuie să fi răspuns Jules, fapt de care nu-și mai aducea azi aminte. Și tocmai acolo copiii învățau să umble cu focul.

Mai târziu urma să afle că vorbise cu comandantul intervenției, la rândul lui tatăl unui băiețel de cinci ani. Cel care distrusese ușa cu toporul ca să intre în camera copilului. Dar, în acel moment, Jules vedea doar zgârieturile de pe ușă. Șanțurile unui animal grav rănit care vrea să iasă din capcană.

— ...un loc al faptei? întrebă Klara în prezent și, pentru un moment, vocea ei nu-i mai lăsă lui Jules loc de amintiri.

Brusc, nu se mai afla în fața camerei incinerate, ci la biroul din locuință. Iarăși căștile care-i zgâriau capul. Privirea absentă asupra pliantului de la Curtea Berger.

— Soția mea a încuiat ușa, îi confirmă el.

— De ce a făcut soția dumneavoastră asta?

Jules înghiți.

— Daiana nu voia să fie deranjată. Să nu expună imaginea cadavrului ei unui suflet de copil.

Nu a fost o „crimă urmată de suicid”, așa cum apăruse într-un comunicat de presă. Daiana voia să se omoare doar pe ea. Lui Jules asta îi era foarte clar. Știa că n-ar fi putut să o ierte pe Daiana nici dacă ar fi existat o viață după moarte în care să se reîntâlnească.

Atât de puțin cât mi-o iert mie...

— Pompierii cred că Daiana, după ce și-a tăiat venele cu lama de ras, a ieșit iar din apă din cauza fumului. De-asta locuința noastră arăta ca un câmp de luptă când au găsit-o.

— Sună de parcă v-ați îndoi de asta.

— Presupun mai degrabă că s-a răzgândit în ultima secundă. Era disperată, dar dorința ei de moarte nu a fost totuși în final atât de puternică precum iubirea unei mame. Aia cu focul a venit din nefericire pe deasupra.

— N-a putut deschide ușa?

— Probabil n-a găsit cheia și voia să ceară ajutor, dar s-a prăbușit imediat cum a deschis ușa de la intrare, acolo unde a găsit-o curierul.

Jules își șterse cu dosul mâinii ochii uscați. O obișnuință pe care în timpul perioadei de doliu, în care încă mai plângea, a repetat-o atât de des, încât s-a fixat în carne și oase, chiar și atunci când lacrimile au încetat să curgă. Puținii lui prieteni credeau că ar fi un semn bun, că se stăpânea în public și nu mai începea să suspine la cel mai mic gând despre familia lui. De fapt, devenise mai grav, căci doliul lipsit de lacrimi migrase spre interior, acolo unde-l devora.

— A lăsat vreo scrisoare de adio? dori Klara să știe.

Jules se ridică, simțind răcăiala chinuitoare pe gât. Pipăi după hârtia împăturită, pe care încă o ținea mereu cu el, să o citească din nou și din nou atunci când îl copleșea tristețea, ceea ce se întâmpla de mai multe ori pe zi.

Azi era în buzunarul de la pieptul cămășii, sub puloverul cu guler, chiar deasupra inimii.

Dragul meu Jules...

— Da.

Își drese vocea.

— Pe masa din bucătărie.

Răcăiala nu se lăsa ignorată nici prin dresul vocii, nici prin înghițit, așa că se porni spre bucătărie să bea ceva.

— Îmi permiteți să întreb ce conținea?

Mi-aș dori să fi avut puterea să merg mai departe...

Jules scutură din cap.

— Estimez că pentru dumneavoastră nu ar fi atât de interesant conținutul, cât forma, Klara.

— Pentru mine?

Klara părea obosită și cu vocea cam sfârșită, dar încă trează.

— Da, pentru dumneavoastră. Ceea ce ați considera cu adevărat remarcabil nu ar fi cele scrise de soția mea. Ci numele care se afla pe hârtia pentru scrisori pe care a folosit-o pentru biletul de adio.

— Care era numele?

— Curtea Berger.

[1](#). Localitate în districtul Oder-Spree din estul landului Brandenburg, situat în jurul capitalei Berlin (n.tr.).

12

— C e spuneți?

Lungise incredibil de mult cuvintele. Mai lipsea doar să râdă ironic, dar pentru asta probabil că nu mai avea putere.

Jules fremăta de încordare. În drumul spre bucătărie avea sentimentul apăsător că trebuie să se grăbească. Nu mai avea voie să piardă timp și astfel era nevoit s-o preseze emoțional pe Klara. De aceea își jucase și jokerul, în speranța de-ai incita curiozitatea atât cât era nevoie ca ea să-și recâștige voința de a trăi. Măcar pe termen scurt. Așa că spuse:

— Partenera mea de viață, Daiana, a avut grave probleme psihice a căror cauză n-o cunosc nici în ziua de azi. De aia a fost la clinica Curtea Berger. În aceeași instituție psihiatrică în care ați fost și dumneavoastră, Klara.

Pipăi din nou după scrisoarea al cărei ton al cuvintelor îl urmărea până și în vis.

Rămâi cu bine, dragul meu Jules! O să-mi tai venele acum. Poate reușesc să te mai sun o ultimă oară la 112, înainte să-mi pierd puterile. O ultimă dată să-ți mai aud vocea care odinioară îmi oferea sprijin, optimism și încredere. Poate o să mă agăț de ea și Tu mă vei însoți pe ultimul meu drum.

Mânia disperării ardea din nou în Jules. Își strânse pumnii.

— Când ați fost acolo? o întrebă pe Klara.

— Sfârșit de iulie.

În același timp?

— La fel ca nevasta mea.

De fapt, politicile casei de asigurări nu au permis acoperirea costurilor pentru clinica aceea de lux. Dar Daiana a scris un articol ce-l avantaja pe directorul casei, iar el s-a revanșat prin asumarea ultrapersonală a absorbirii și prescrierii costurilor de tratament pentru burnout.

— Meseria și familia au dus-o la limita capacității de a se reîncărca. Avea nevoie de o pauză și de ajutor specializat. La scurt timp după tratament, Daiana s-a sinucis și l-a omorât și pe fiul nostru, Valentin. Abia împlinise cinci ani.

Totuși degetele lui s-au îngropat cu disperarea unui adult în ușa de lemn a camerei.

Când a făcut asta, o fi țipat, o fi plâns? Sau doar a tușit, sufocându-se? La cine s-o fi gândit în timpul ultimelor răsuflări blocate de cenușă?

Jules stătea în bucătăria care acum părea absurd de mare, dar potrivită pentru restul locuinței spațioase. Chiar dacă un blat masiv de bucătărie cu scaune de bar trona în mijlocul încăperii, se mai afla pe deasupra și o masă pentru șase persoane, pe lângă care tot și-ar mai fi găsit loc o canapea vizavi de dulăpioarele suspendate.

Jules trase de ușa cromată a frigiderului pentru a-l deschide și luă o sticlă cu suc de portocale de pe raftul pentru băuturi.

— Mai sunteți acolo, Klara?

Auzi o bătaie înfundată pe fir, dar nu era sigur. Klara tăcea. El nu știa dacă ea căzuse pe gânduri, îl ignora sau poate că deja își pierduse cunoștința.

Totuși, în speranța că legătura cu ea încă mai exista, lăsă sticla pe blat, își trase înspre el un taburet de bar și își așază mobilul personal lângă suc.

Trecu un moment până deblocă smartphone-ul cu recunoașterea facială, apoi scrise un scurt mesaj pe WhatsApp:

Te sun imediat. Răspunde! Dar nu spune vreun cuvânt!

Apoi îi spuse Klarei:

— Vă rog! Nu, vă implor: Închideți motorul! Vorbiți cu mine! Și destăinuiți-mi: Ce naiba ați făcut la Curtea Berger? Ce vi s-a întâmplat în acel loc care mi-a distrus și mie familia?

Jules deschise sticla de suc pe jumătate plină fără să bea vreo înghițitură din ea.

— Soția mea și-a pus capăt zilelor, Klara. Și acum vreți să faceți același lucru. Tot în urma unei întâmplări în acea clinică. Asta nu poate fi o coincidență!

Cu așa o concluzie îngrijorătoare trimise mesajul-text tatălui său. Apoi îl sună și mută convorbirea pe difuzor ca să poată asculta și el.

Klara

Klara se simțea de parcă un burghiu îi intra fix între ochi până în interiorul craniului. Era oricum sensibilă la zgomot, doar sunetul motorului amplificat de garaj ar fi fost suficient, în circumstanțe normale, ca să-i provoace dureri de cap. Nu mai era nevoie și de saturarea cu monoxid de carbon a aerului pe care-l respira. Iar acum și încăpățânatul ăsta de Jules îmbâcsea eterul cu aserțiunile lui aberante, ba chiar absurde.

— Asta doar ce v-ați închipuit-o! spuse ea. Nu cunoașteți clinica asta, deci nu contează dacă soția dumneavoastră a fost la fața locului, în cazul în care aceasta ar fi existat măcar.

Klara înghiți în sec.

— Tocmai faceți legătura apelului cu poliția? Sunt deja pe drum?

— Nu. Nu vă pot localiza prin mijloacele pe care le am de acasă. Pe lângă asta, ar fi ultimul lucru pe care l-aș face.

— De ce?

— Pentru că poliția nu vă poate ajuta, Klara. Cunosc victimele violenței domestice. Le-am avut des la 112 și le am destul de des și la linia telefonică pentru însoțire. Nu aveți nevoie de niciun doctor, agent și, garantat, nici de un asistent social.

— Exact așa e. Și cu siguranță nu am nevoie de cineva care nu mă cunoaște, dar crede că mă poate scoate din mașină cu vorbăraia prin telefon.

Jules părea nervos:

— Nu e doar vorbăraie! Dumneavoastră sunteți cea care doar trăncănește fără să acționeze. Dumnezeu, cu câte femei ca dumneavoastră am avut de-a face la telefonul de urgență! Săptămânal trebuia să trimit forțele de intervenție la femei bătute de bărbații lor aproape de spitalizare, dar abia ajungeau oamenii noștri la fața locului, că nu mai erau toate atât de rele, și ne-ați rugat și implorat în hohote să nu vă luăm bătaușul cu noi.

Jules pufni.

— Toate doar cu jumătate de gură. Strigătul după ajutor, dorința de a scăpa, ba chiar și încercarea dumneavoastră de sinucidere, Klara; toate sunt o glumă.

— O glumă?

Klara tuși.

Îi era clar că el vrea s-o provoace pentru a întări legătura emoțională dintre ei. Ca s-o facă să-i fie mai greu să se țină de hotărârea ei.

— Da. Aproape pueril. Din partea mea puteți sta în mașină cât doriți. Oricum, dorința de moarte pe care o aveți nu-i atât de pronunțată.

Klara avu tendința să-și țină capul care-i exploda.

— Nu-i atât de pronunțată? Tocmai trec gaze de eșapament printr-un furtun!

— Și vehiculul dumneavoastră cu siguranță nu e construit înainte de 1999 și de aia sigur are un catalizator din cauza căruia abia mai emană monoxid de carbon, concluzionează Jules. Am fost la pompieri, Klara. Cunoștințele mele nu se trag din vizionarea serialului *Tatort*¹ duminică. Este aproape imposibil să-ți pui capăt în ziua de azi cu gaze de eșapament. Bine, vehiculul e rece, iar catalizatorul pornește mai greu taman iarna, motivul pentru care am fost puțin tensionat la început. Dar între timp ne-am întreținut cam mult. În plus, pot auzi că țineți geamul închis. O concepție

eronată foarte răspândită. Ar fi trebuit să inundați tot garajul cu gaze de eșapament. Și toate astea le-ați fi știut dacă erați fermă în a vă sfârși azi viața. Atunci ați fi cercetat asta. Cerule, aveți un copil, Klara! Știu că sunteți disperată. Știu că aveți cele mai negre gânduri și nu vedeți vreo scăpare. Dar în adâncul sufletului n-ați vrea vreodată să vă lăsați fiica singură cu soțul dumneavoastră!

Dobitoc nenorocit ce ești, gândi Klara. Fixă cu privirea bordul în a cărui înveliș de plexiglas fața ei se oglindea schimonosită. Deodată îi veni greu să-i răspundă.

— Mii de mulțumiri, tocmai mi-ați mai oferit un motiv să închei conversația, șopti ea acum profund extenuată.

Posibilitatea ca Jules să aibă dreptate o paralizase de-a dreptul. Totuși zise:

— Dacă e așa cum spuneți, atunci trebuie să mă folosesc de puținul timp care mi-a mai rămas să încerc altceva.

— OK, atunci hai să facem un pact! propuse Jules mieroș.

— Cum ar trebui să sune?

— Îmi spuneți ce s-a întâmplat la Curtea Berger. Și eu vă dezvălui o metodă rapidă și nedureroasă de a vă sinucide. Asta dacă mai vreți pe urmă să renunțați la viață.

Ea lovi nervoasă volanul și deveni vocală:

— *Vrutul* nu se pune în discuție. Eu *voi* muri. Într-un fel sau altul.

Vocea ei tremura și pentru că Jules o neliniștise. Totuși, spuse sfidătoare:

— Nu văd altă cale. Viața mea oricum s-a dus, nu trebuie să i-o mai ruinez și fiicei mele. Dacă renunț eu la viață, am măcar speranță că moartea mea o să arate ceva mai uman.

— Deci vreți să vă sinucideți pentru că frica unei morți înspăimântătoare aduse de Yannick este foarte mare. Așa-i?

Sinucidere din frică de moarte.

Klara închise ochii, ceea ce făcu zgomotul din interiorul vehiculului să i se pară și mai puternic.

— Nu aveți nici cea mai mică idee la ce vă expuneți prin conversația asta, îl avertiză ea pentru a mia oară, dar Jules nu se lăsă.

— Indiferent cu ce vă amenință acest Yannick, nu poate fi mai rău decât ce am trăit eu deja.

Klara aprobă:

— Așa e. Probabil nu există ceva mai rău pentru un părinte decât să-i moară propriul copil înaintea lui.

La naiba, gazele de eșapament par să nu-mi provoace nimic. În afară de migrene și greață.

Klara închise motorul și deschise ușa șoferului cu degetele-i amorțite.

Aerul rece din garaj o izbi ca un jet de apă înghețată. Sorbi lacomă oxigenul atât de repede, încât fu nevoită să tușească.

Jules se interesă dacă totul este în regulă, ceea ce Klara aprobă, deși abia dacă existase vreun alt moment în viața ei în care să fi fost mai puțin OK. Poate doar atunci când i s-a rupt perineul după abuzul din patul conjugal, pe care nu a putut să-l aibă cusut, pentru că s-ar fi pus prea multe întrebări la urgențe. Până în ziua de azi o mai durea uneori când se ușura. Iar sexul nici nu intra în discuție.

— Vă înșelați, îl auzi ea pe Jules zicând.

— În legătură cu ce?

Capul îi exploda. Singurul lucru pe care-l reușise fusesse să-și omoare memoria pe termen scurt. Acum nu-și mai putea aduce aminte ce spusese cu zece secunde în urmă.

— Că nu există ceva mai rău decât să-ți moară propriul copil înaintea ta ca părinte.

— Nu?

— Mai rău este să-ți vezi copilul cum moare și să nu poți face nimic în legătură cu asta.

Klara coborî din mașină. Genunchii ei amenințau că ar ceda, așa încât trebuia să se sprijine de plafon.

— Se prea poate, dar nu înțeleg...

— ...de ce menționez asta tocmai acum?

— Corect.

Se desprinsese de vehicul și era pe drum. Ușa care unea garajul de bungalou se afla la doar cinci pași distanță în fața ei. Unde „bungalou” era o denumire ceva cam pompoasă pentru căsuța de weekend din grădina comună² a cartierului de pe Heerstrasse. Lui Martin îi era penibil să vorbească de un foișor sau o cabană și nu-și invitase niciodată prietenii acolo, deși construcția era cea mai mare și mai frumoasă din întreaga așezare, ridicată nu doar pentru șederea sezonieră, având chiar și un garaj, deși nu era aprobat oficial.

— Eu le-am trăit pe ambele, spuse Jules.

— Ambele?

Klara se întreba de unde-și trăgea puterea să se târască pe traseul dintre garaj și bungalou. În orice caz, durerea din piciorul a cărui gleznă, din fericire, era doar luxată o ținea să nu-și piardă cunoștința.

— Nu știu unde vreți să ajungeți.

Klara închise ușa intermediară și se întrebă dacă ar trebui să aprindă lumina. Cabana de o cameră și jumătate, renovată ultramodern cu parchet, încălzire prin podea, aer condiționat și mobilă italiană de *designer*, mirosea încă a zugrăveală și nou, atât de rar fuseseră pe-acolo. Și atunci fără Amélie, care era mereu predată unui babysitter pentru că tatăl ei nu voia ca ea să-i murdărească canapeaua Futon cu degetele ei unsuroase și salivă. Sângele Klarei pe tapițerie, dimpotrivă, părea să-l fi deranjat mai puțin.

Șchiopătă până la masa din bucătărie, făcută la comandă, care separa chicineta minusculă de livingul înspre care era deschisă, se așeză pe un scaun de lemn și decise să rămână în întuneric. Chiar dacă existau slabe șanse ca vreunul din vecini să fie prezent și treaz la o așa oră în anotimpul

ăsta, încât să se mire de ce în bungaloul familiei Vernet, după săptămâni întregi în care stătuse gol, arde lumina atât de târziu dintr-odată.

— Valentin nu a fost singurul copil, spuse Jules.

În timp ce ea descifra implicațiile acestei informații, telefonul din mână îi vibra ca un aparat electric de ras.

Se uită pe ecran și citi încă un mesaj de la Martin.

UNDE EȘTI????

Klara șterse mesajul și îl întrebă pe Jules:

— Ați avut un al doilea copil?

— Fabienne, sora lui Valentin.

— Și ea a fost...?

— Da. Și ea a fost în cameră. S-a ascuns în dulap, în timp ce Valentin încerca să deschidă ușa. Încă mai trăia când am găsit-o.

— Doamne, ce groaznic! se auzi ea dând glas gândurilor. Sunteți sigur că Daiana nu...

— ...a făcut-o intenționat? întrebă Jules tăios.

Klara își mușcă limba.

— Uitați despre asta. Nu am vrut să fiu indiscretă.

El inspiră sonor.

— Sincer să spun, normal că asta m-am întrebat și eu. Căci existau tensiuni puternice între ea și copii. Fabienne a fost mereu „fata lui tata”. Și când Daiana a suferit de burnout, relația ei cu Valentin a devenit din ce în ce mai dificilă. Dar astea sunt complet în sfera normalului. În ciuda diferențelor, Daiana nu le-a sau le-ar fi făcut niciodată ceva copiilor ei.

Apoi domni o liniște apăsătoare, până când Jules întrebă:

— Și? Pactul nostru e valabil?

— Povestea mea la schimb pe o metodă de sinucidere nedureroasă?

Klara încuviință.

— Da, e valabil.

Începu să transpire în acel bungalou friguros și neîncălzit. În același timp, simți cum inima îi folosește greșit coșul pieptului pe post de timpan.

— Bine.

Jules vorbi atât de neutru și insipid, de parcă s-ar oferi să ducă el gunoiul, dacă ea preia spălatul vaselor:

— Atunci voi adăuga la partea mea din pact și mărturisirea despre soarta lui Fabienne. Dar doar dacă îmi spuneți imediat cine este acest Yannick și cu ce vă are la mână.

Klara își tuși ultimele resturi de gaze de eșapament din plămâni și începu:

— Yannick mi-a lăsat răgaz până la miezul nopții. Dacă până atunci nu închei căsnicia cu soțul meu, mă va ucide în chinuri.

Își trase nasul și își șterse lacrimile, despre care nu știa de unde mai veneau.

— Și dacă află că v-am povestit tot... greșit, dacă își formează cea mai slabă impresie că m-am destăinuit dumneavoastră, veți suferi aceeași soartă dureroasă ca mine, Jules. Este adevărul atât de valoros?

— Da.

Răspunsul lui țâșni ca din țeava unui pistol.

— Adevărul unei străine care doar a format greșit?

— Îmi asum riscul.

— Prostănac fără habar! râse ea probabil pentru ultima oară în viață. Telefonul meu e urmărit, mi-a instalat un *spyware* pe el. Probabil că Yannick știe deja că noi vorbim.

— Păreți paranoică.

— Și dumneavoastră păreți idiot. Dar nu contează. Vorbim deja de prea mult timp. Dacă după moartea mea va recupera datele de pe mobil, nu se va opri până nu va afla cu cine am vorbit. Și atunci va ști că ne-am destăinuit reciproc.

— Și atunci ce? Spuneți-mi!

— OK, atunci ascultați-mă bine! Dar faceți-mi o favoare! Nu-mi blestemați numele când, în puțin timp, veți dori ca tortura să se oprească, ca Yannick să vă elibereze.

[1.](#) *Locul faptei*, serial polițist clasic (germ., în orig.) (n.tr.).

[2.](#) În vestul Europei există zone urbane parcelate ai căror proprietari privați le folosesc ca extensii de mici dimensiuni pentru grădina lor (n.tr.).

Klara
Curtea Berger
Patru luni înainte

Acul nu-și găsea calea de intrare, de aceea Daniel Kernik trebui să-l re poziționeze, ceea ce nu era neobișnuit pentru Klara. Avea venele subțiri, chiar și asistentele experimentate eșuau cu mâinile ei.

— Îmi pare rău! se scuză asistentul medical și-l re poziționează, de data asta cu succes.

Klara își mușcă buzele și se concentrează asupra artei imprimate de pe peretele sălii de tratament, mobilată deopotrivă modern și scump. Era fotografia unui far, cu valurile Pacificului spărgându-se de jur împrejurul bazei acestuia.

Klara simți a doua înțepătură, dar nu privi într-acolo. Avea frică de injecții, ceea ce în meseria ei nu constituia un avantaj.

— În mod normal, asta n-ar fi sarcina mea. Țineți puțin apăsător.

Kernik îi oferă un tampon de vată pentru înțepătura din plica cotului, apoi trase înspre el un taburet cu roți. Klara stătea pe marginea patului de tratament, chiar sub geamul care dădea spre parcul clinicii.

— Și cărui fapt dătează această onoare, doctore Kernik? întrebă ea.

Aici, în mediul ăsta luxos, de fapt nici nu s-ar fi mirat dacă șeful de secție i-ar fi introdus branula personal. Pacienții, care pentru o „cură” de două săptămâni decartau echivalentul unei mașini mici, aveau așteptările ca nimic să nu le amintească de un spital obișnuit. Asta se vedea și din amplasamentul și arhitectura clădirii, care i-ar fi determinat pe unii hotelieri să-și bage unghia în gât de invidie.

La o jumătate de oră de mers cu mașina dinspre Baden-Baden, proprietatea trona în Pădurea Neagră ca un cuib de vulturi la altitudine. Pacienții, care erau aici sub tratament din cauza crizelor conjugale, burnout și afecțiuni psihosomatice, între ședințele terapeutice de grup și cele individuale se bucurau de pe terasa cafenelei de o priveliște ca dintr-o vedere, înspre valea împădurită; meniuri de la bucătari cu stele și tratamente de talasoterapie în spa.

Saloanele erau doar individuale, cu aer condiționat, șemineu, jacuzzi și TV prin internet. În ciuda dotărilor la modă, clinica se bucura în cercurile de specialitate de un renume excelent, ceea ce se datora în mare parte profesorului doctor Ivan Corzon de la conducerea ei.

Psihiatrul, născut în Barcelona, era editorul celui mai renumit manual de psihiatrie clinică și un invitat căutat la congresele experților din întreaga lume. Faptul că lui Kernik i s-a permis să lucreze ca asistent medical sub îndrumarea lui era ca și cum un programator avea în CV-ul său o recomandare dată chiar de Bill Gates.

— Voiam să fiu singur cu dumneavoastră, doamnă Vernet, spuse asistentul medical cu un zâmbet straniu pe chip.

Klara își înclină capul și se jucă inconștient cu verigheta. Voia tipul cumva să flirteze cu ea? Kernik avea ochi căprui frumoși și un zâmbet dezarmant, dar era complet diferit de genul ei. Cu fața lui bronzată la solar, cămașa La Martina și pantofii de iahting, întruchipa clișeul jucătorului de golf care conduce un Ferrari.

— Și de ce ați vrut să fiți singur cu mine, doctore Kernik?

— Nu sunteți medic, doamnă Vernet. Nu puteți evalua ce se petrece aici. Mă tem că aveți nevoie de sfatul meu.

Klara se ridică de pe pat și caută un coș de gunoi pentru tamponul de vată. Sângerarea se opriese. Nu avea nevoie de un bandaj.

Kernik se ridică și el cu o mână în aer, cerând iertare:

— Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, ultimul lucru la care m-aș gândi ar fi să vă denigrez statutul de asistentă tehnico-medicală. Știu că aveți un aport excelent prin serviciile dumneavoastră la clinica din Berlin. Șeful dumneavoastră vă vede menită unei funcții înalte și vrea chiar să vă încurajeze ambiția de a studia psihologie. Dar asta o știți cu siguranță și dumneavoastră. Dacă nu erați atât de talentată și deșteaptă, nu v-ar fi acceptat șeful cererea de participare aici.

Dacă flirtează, o face într-un mod foarte ciudat, gândi Klara, mirându-se de privirea îngrijorată a lui Kernik.

Pentru un moment se înfurie pentru că practic acceptase să viziteze clinica privată pentru a fi departe de soțul ei măcar câteva zile. Departe de toate grijile și fricile. Și acum s-a mai găsit încă un tip care s-o descurajeze.

— Trebuie să plecați!

Kernik își scăzu vocea până la un murmur apăsător.

— Să plec? Credeam că audiența cu profesorul Corzon are loc aici.

Klara arată spre un colțar îmbrăcat în piele întoarsă sintetică de culoare gri. Corzon era vegan și refuza orice produs de origine animală, chiar și în cazul canapelelor și fotoliilor.

— Nu înțelegeți. Trebuie să plecați de aici cât de repede se poate și...

În acel moment ușa se deschise. Klara simți curentul ca o insinuație rece în ceafă, iar pielea ei se făcu de găină. Sau era din cauza cuvintelor lui Kernik?

...plecați de aici cât de repede se poate...

Ca un copil prins în fapt, medicul se grăbi spre bărbatul care tocmai intrase în camera de tratament.

— *Hola, qué tal?* ¹

Spaniolul nu ar fi avut nevoie de halatul alb ca neaua pentru a-și demonstra autoritatea. Corzon era o idee mai scund decât s-ar fi putut presupune ținând cont de pagina web și broșurile lucioase ale clinicii. Era puțin durduliu, cu o burtă fastuoasă și un păr pe măsură, barba strălucindu-i în tonuri roșiatice, necesitând deja de câteva zile reîmprospătarea conturului. Pe lângă el, Kernik părea tocmai scos din cutie, cu toate acestea, profesorul avea de departe o strălucire mai puternică.

— *Soy Ivan*², se prezentă el cu un zâmbet larg și doar cu prenumele, ceea ce-i făcu bine Klarei.

După cuvintele de descurajare ale lui Kernik, tânjea acum după competență, încurajare și încredere.

— *Muchas gracias por participar en este importante experimento. Con su colaboración está haciendo un servicio extraordinario a la ciencia.* ³

Klara aprobă surâzând. Experimentul pentru care-și dăduse acordul era într-adevăr ieșit din comun. Pe lângă formarea ei profesională, învățase spaniola timp de trei ani și înțelegea în linii mari ce voia să spună medicul. Totuși, se bucură când introduse un interpret:

— *Mi colega actuará de intérprete*⁴.

Bucuria ei cedă umilinței când își dădu seama că rolul va fi preluat de Kernik.

— Ne invită pe amândoi să luăm loc pe canapea, traduse asistentul medical cuvintele șefului său, care n-a permis să existe un dubiu la adresa faptului că nu era o rugămintă, ci un ordin.

Pe măsuta dintre fotoliu și canapea era o cutie de plastic, pe care Corzon o deschise. Luă din ea un obiect care arăta ca o pereche de ochelari pentru realitatea virtuală a unui joc pe calculator.

— *Para inducir los delirios, hay que ponerse estas gafas con auriculares, lo que provoca una sobreestimulación por medio de varias*

señales ópticas y acústicas. Un agente intravenoso adicional refuerza los delirios que causan.

— Pentru a induce delirul, folosim ochelarii ăştia, traduse Kernik. Ei vă vor inunda cu semnale vizuale şi acustice. Tocmai ce aţi primit o injecţie intravenoasă cu o substanţă dezvoltată de noi, care va augmenta halucinaţiile transmise prin ochelari.

Klara încuviinţă. Aşa era menţionat şi pe formularele pentru internare care îi fuseseră înmânate la recepţie. Şi normal că le-a lăsat o declaraţie de asumare a răspunderii, în cazul în care ar fi devenit psihotică pe parcursul şederii. Doar ăsta şi era scopul experimentului.

— *No se preocupe, todo se dosifica de tal manera que las halucinaciones persistirán sólo durante unos minutos después de que las gafas se hayan apagado. Luego seguimos ampliando el intervalo lentamente cada día.*

— Acest experiment e foarte periculos şi poate avea consecinţe letale pentru dumneavoastră, îl auzi pe Kernik traducând complet greşit.

De fapt, Corzon spusese aproximativ că nu ar trebui să se îngrijoreze, căci halucinaţiile vor dispărea la câteva minute după ce-şi va da ochelarii jos.

— Nu vă încruntaţi aşa! Corzon trece cu dumneavoastră prin efectele secundare, pe care le diminuează, spuse Kernik. Ştiu că vă pun într-o situaţie delicată, continuă Kernik cu traducerea lui aproximativă.

Îşi intona astfel propoziţiile pe cât posibil de banal.

— Dar nu aveţi voie să vă daţi jos ochelarii. Deloc! Sub nicio formă.

Mai aşteptă încă trei propoziţii din partea lui Corzon, după care spuse:

— Vă rog să nu păreţi aşa speriată când vorbesc. Altfel, profesorul va observa că vreau să vă avertizez. Şi acum, aprobaţi. Corzon tocmai v-a întrebat dacă vă simţiţi bine aici.

Klara se conformă.

— Din nou, știu că vă pun într-o situație imposibilă. Și pentru asta îmi pare rău. Dar aveți un copil mic, la fel ca mine.

Între timp, Klara nu mai reușea să se concentreze pe vocea prietenoasă a directorului clinicii. Toată atenția ei era concentrată pe Kernik, care spuse următoarele:

— Vă implor, nu vă puneți ochelarii! Altfel se va întâmpla ceva îngrozitor. Se poate întâmpla să nu mai părăsiți clinica niciodată.

Niciodată?

Klara clătină inconștient din cap, ceea ce îl făcu pe Kernik să-și dea ochii peste cap nemulțumit în secunda în care Corzon luă din nou ochelarii în mână.

În mod paradoxal, ultimele cuvinte ale asistentului medical născură un moment efemer de fericire.

Pentru totdeauna la Curtea Berger? Niciodată înapoi la soțul meu?

Faptul că ar fi fost atunci separată de copilul ei cântărea mai puțin, așa că se rușină în următoarea clipă. Dar, în definitiv, era convinsă că Martin s-ar îngriji cu drag de Amélie.

Sau se mințea pe sine?

Nu.

Defectele lui nu erau aplicate la cum se purta cu propriul copil. Niciodată nu ar fi ridicat mâna asupra fetiței lui.

— Mă voi preface acum că e nevoie de mine la postul meu, spuse Kernik. Urmați-mă după cinci minute.

— Dar... începu Klara, însă privirea pătrunzătoare a lui Kernik o reduse la tăcere.

Corzon se duse la biroul său unde părea să caute ceva în sertarul de sus.

— Faceți cum vă spun, Klara! șopti Kernik. Spuneți că înaintea începerii primei runde de testare mai aveți nevoie o dată la toaletă. Ne întâlnim la capătul holului pe casa scării.

Imediat mobilul său sună, iar Kernik își puse partea lui din plan în aplicare. După ce-și luă scurt la revedere de la Corzon, care aprobă înțelegător de la birou, Klara rămase singură cu directorul clinicii.

— *Comencemos con la primera etapa del experimento*, spuse el și arătă spre o ușă care unea salonul cu o cameră alăturată, în care voia s-o poftască acum.

Klara n-ar fi putut să-i înțeleagă cuvintele în alt fel decât: „Să începem cu prima etapă a experimentului.”

[1.](#) „Salut, ce mai faceți?” (sp., în orig.) (n.r.).

[2.](#) „Sunt Ivan” (sp., în orig.) (n.r.).

[3.](#) „Mulțumesc mult pentru participarea la acest experiment important! Prin colaborarea dumneavoastră faceți un serviciu extraordinar științei” (sp., în orig.) (n.r.).

[4.](#) „Colegul meu va traduce” (sp., în orig.) (n.r.).

15

Klara nu era câtuși de puțin surprinsă că îi urmasese comanda lui Kernik. Mai demult existase un timp în care se știa încrezătoare, emancipată și independentă. Dar acel „demult” trecuse de ceva vreme, dispărut cel târziu când a spus acel „da”, care a condus-o într-o căsnicie în care ani de zile a fost condiționată să asculte de bărbați.

Necondiționat.

După ce-i explică într-o spaniolă stricată lui Corzon că vrea să se reîmprospăteze înainte să-și pună ochelarii, Klara se trezi mergând de-a lungul holului în direcția toaletelor, simțindu-se ca trasă de o lesă invizibilă. În timp, îi intrase în carne și oase să urmeze un bărbat dominant, încât nici nu se gândea la absurdul situației în care o pusese Kernik. Călătorise până la Curtea Berger pentru a participa la un experiment științific sub conducerea unui expert de renume mondial și se lăsase din a doua zi încolțită de asistentul medical.

Cum așa? se întrebă ea când coti prin fața toaletelor și deschise ușa ce dădea pe casa scării. Și cu asta își puse întrebarea principală care îi determina întreaga existență jalnică: *Cum?*

În ochii prietenelor și colegelor ei era o femeie puternică, privită din afară: avea un fizic ceva mai solid, cu rotunjimi avantajoase în locurile corespunzătoare. Chiar și atitudinea ei, bărbia expresivă, ochii sclipitori și posibil tenul puțin închis, care se datora strămoșilor ei italieni de pe linie

maternă, au contribuit la faptul că majoritatea o considerau puternică din fire. Nu o femeie pe care s-o îmbrâncești încoace și-ncolo. De fapt, nu o mai îmbrâncise nimeni de mult. Martin prefera să lovească din prima. În ficat, atât de tare și de des, încât tremura pe marginea patului de parcă avea frisoane, nefiind capabilă să se miște.

Ușa de la casa scării se trânti în spatele ei cu un zgomot puternic, ceea ce o făcu pe Klara să tresară de parcă era iar lovită.

Lovituri.

Klara citise multe despre femei maltratate. Căutase chiar și un serviciu de consultanță („Întreb pentru o prietenă”) și aflase că violența domestică nu era o problemă a mediului social, ci dimpotrivă, contamina toate straturile societății. Și că apărea gradual. Aproape pe nevăzute o otrăvise ceea ce începuse ca o iubire mare și orbitoare. Mai întâi cu complimente radioactive („Ești atât de frumoasă, încât nu-ți voi mai da drumul din viața mea”), apoi cu cerințe de dovadă a iubirii prin controlul compulsiv („Hai să ne alegem o parolă comună pentru toate adresele de e-mail și telefoane”) și cu o pretinsă autocompătimire („Știi doar cât de grav m-a rănit fosta”), până când loviturile verbale sub centură s-au materializat în cele fizice. Și în timp ce din exterior continua să curgă cu complimente – „Ce noroc aveți că v-ați găsit, vă potriviți atât de bine. Bărbatul tău e într-adevăr de aur” –, speranța era ca totul să revină la cum fusese înainte de primul ochi învinatețit. Dar în așteptare, rușinea devenea ură de sine și făcea imposibilă încrederea în ceilalți. De aceea Klara încercase să-și sune mama atunci când se gândea că nu mai poate suporta.

La început nu a fost sigură dacă mama ei înțelesese ceva, atât de rău îi urlase Klara la telefon. Vocea ei tremura de frică, Martin putea să vină mai devreme de la tenis și s-o vadă așa răvășită la telefon. Ceva din torentul vociferat înecat în lacrimi trebuie să fi ajuns la mama ei, căci singurele propoziții pe care i le-a spus fiicei sale, lăsând-o pe Klara cu receptorul în mână, gura căscată și schimonosită, au fost:

— Pe bărbați n-ai voie să-i enervezi, micuțo! Dă-ți puțin mai mult silința. Martin probabil că muncește din greu pentru voi.

Apoi a schimbat subiectul și i-a povestit despre un angajat obraznic de la departamentul de grădinărit, care n-a vrut să ia înapoi un ghiveci cu orhidee infestat.

Și acum?

Klara era singură pe casa scării, care părea proaspăt spălată, mirosind a dezinfectant și detergent pentru gresie.

— Alo? strigă ea inutil când soneria mobilului se amestecă cu ecoul vocii ei născut pe casa scării.

— La ce vă gândiți că participați aici, Klara?

Kernik.

Ea își închipuise că-l va întâlni personal, în schimb el o suna. Trecu direct la subiect, fără să-și explice comportamentul ciudat. Se întrebă scurt cum îi știa numărul de telefon, dar ca medic normal că ar fi avut acces la datele pe care ea le lăsase la înscriere.

— Nu o să vă răspund la nicio întrebare până nu-mi spuneți...

— Țineți-vă gura! Timpul se scurge și curând n-o să vă mai pot salva.

Salva? De la ce?

Klara voia să-i clarifice lui Kernik că nu avea voie să-i vorbească așa, dar normal că nimerise exact tonul care o făcea obedientă.

De aceea îi răspunse:

— Împreună cu alți subiecți voi afla pe propria-mi piele ce înseamnă să fii bolnav psihic. Mi se pare o abordare complet logică și necesară.

Conform lui Corzon exista o problemă de bază la tratarea bolilor psihice, care se diferenția substanțial de tratarea simptomelor fizice: aproape fiecare psihiatru suferise deja cel puțin o dată simptome fizice. Dar numai câțiva de simptome aproximativ comparabile cu cele descrise de un pacient bolnav metafizic sau care se puteau observa la unul. Chiar cineva care nu suferise „decât” din cauza unei dureri de dinți putea să-și imagineze

efectul unui analgezic tumoral. În schimb, un medic care nu a cedat halucinațiilor nu avea o imagine bazată pe propria-i experiență atunci când venea vorba de cum acționau pe un schizofrenic medicamentele psihotrope prescrise de el.

Aia era situația problematică incipientă. Și de aia se afla Klara acolo. Să i se inducă în parametrii de studiu controlați, artificial și temporar, simptome psihotice care aveau apoi să fie ameliorate prin experimentarea proprie cu medicamente psihotrope.

— Unde sunteți? îl întreabă pe Kernik.

Și ce naiba vreți de la mine?

Asistentul medical ignoră întrebarea:

— Ce patologie vă va fi provocată, Klara?

— Paranoia. Mania persecuției.

Coborî jumătate din scară până la o fereastră dublă și imensă. Prin ea se putea vedea parcare clinicii în care nu era nicio mașină a cărei variantă standard să coste sub optzeci de mii de euro. Porsche, AMG, BMW, Touareg, chiar și un Ferrari albastru metalizat, parcat lângă o decapotabilă a unei mărci de lux pe care Klara nici măcar n-o știa.

Singurul defect estetic era duba unui instalator, ca o cutie albă, proptită pe calea de acces, cu două etaje mai jos, exact sub fereastră.

— Și după ce vi se induc halucinațiile, veți primi un antidot?

Klara suspină.

— Dacă nu cumva sunt în grupul de control pe placebo. Ce înseamnă asta? Dacă aveți considerații etice, denunțați-vă șeful autorităților de control competente. Eu m-am luptat destul cu asta până acum.

Ceea ce era o minciună. Cu săptămâni în urmă, la muncă, a pescuit foaia din coșul de gunoi al clinicii, pe care șeful ei o debarasase acolo cu alte reclame. Apoi a efectuat două apeluri telefonice și a primit confirmarea că la experiment au voie să participe și cei neexaminați. Și când a mai aflat

și că trebuie să investească aproape o săptămână în asta, toate păreau de partea ei.

Știa că Martin n-o va lăsa niciodată să plece cu prietenele în weekend. Din punct de vedere profesional însă, nu-i pune nici o piedică în cale. Se ocupa chiar și de Amélie când o știa pe ea la o „formare profesională”. Pentru câteva zile fără el, Klara specula orice oportunitate. Chiar și halucinații induse artificial.

— Doamnă Vernet, vă rog să nu credeți ce vi s-a povestit. Curtea Berger nu e o clinică normală. Riscurile...

— ...ocupă două pagini în formularul de înscriere, știu.

— Ce? Uitați ce e pe hârtie! Riscurile adevărate nici măcar nu sunt enumerate acolo.

— Și alea ar fi?

Auzi un fluturat pe linie, ca zborul unui porumbel cu bătaii frenetice din aripi.

— Nu vă pot spune, răspunse Kernik. Doar arăta. Vă rog, apropiați-vă de geam!

— Sunt deja aici.

— Bine. Ați mâncat deja?

E serios?

— Vreți să luați masa cu mine? întrebă Klara perplexă.

Kernik râse trist.

— Nu. Voiam doar să știu dacă sunteți nemâncată.

— Cum așa?

Pentru un moment a fost liniște pe linie. Apoi Kernik întrebă:

— Priviți afară?

— Da.

— La duba albă?

— Exact.

Klara se întrebă dacă ușile sale laterale glisante se vor deschide și un secret înfricoșător va fi dezvăluit.

— OK. Faceți-mi o favoare. Toți din casa asta sunt sortiți morții. Promiteți-mi că veți părăsi clinica de îndată ce veți vedea ce se întâmplă.

— Când *ce* se întâmplă?

— Asta! spuse Kernik.

Apoi văzu o umbră. Chiar în fața ferestrei. Doar pentru o fracțiune de secundă, chiar dacă ulterior în coșmaruri avea să i se pară un interval infinit de timp.

Un moment nesfârșit în care-și duse ambele mâini la gură și începu să plângă și să strige, chiar în clipa în care umbra se transformase într-un zgomot de metal spart. Și cu o bubuitură uriașă întreaga dubă trepidă, al cărei plafon arăta brusc de parcă l-ar fi lovit un pumn de gigant. Dar nu fusese un pumn, ci un corp omenesc al cărui impact în urma zborului de la etajul superior din noua clădire a clinicii a emanat unda de șoc.

Klara strigă și fu nevoită să verse când văzu cine sărise de pe acoperiș în brațele morții. Îl recunoscuse după cămașa La Martina care se colorase sângerieu. Și după pantofii de iahting, dintre care unul sărise în pietrișul de lângă dubă.

Și după faptul că linia din telefonul mobil era tot atât de moartă ca Daniel Kernik pe plafonul dubei albe.

Klara își încheie abrupt monologul. Deopotrivă îngrijorată și iritată, îl întrebă pe Jules:

— Ce Dumnezeu se întâmplă la dumneavoastră?

— Îmi pare rău, mi-a căzut ceva.

Jules voia să-și ia un pahar din bucătărie pentru a-și turna suc, dar îi scăpase.

Paharul se spărsese cu zgomotul unui copac secerat. Liniștea locuinței vechi, pe de-o parte, și concentrarea lui asupra poveștii Klarei, pe de-alta, pe-atât de înfricoșătoare, pe cât erau de bizare, amplificară zgomotul. Să fi căzut paharul în plină zi din dulap în chiuvetă, abia s-ar fi auzit prin zarva cotidiană. Dar așa sfâșiase noaptea în curs, ca o alarmă, accelerându-i pulsul.

— Îmi pare rău, repetă el și încercă să revină la subiect. Toți din casa asta sunt sortiți morții?

— Astea au fost, așa, cu aproximație, ultimele lui cuvinte!

— Știți de ce a făcut Kernik așa ceva? se legă el de relatarea sinuciderii medicului.

Această mascaradă melodramatică nu corespundea niciunui model cunoscut de sinucidere. Jules știa despre ce vorbește. În meseria lui se confruntase cu aproape toate metodele. De altfel era evident că nici încercarea Klarei de sinucidere nu ținea de vreo normă, dacă o judeca drept. Oricum, pentru moment se simțea ușurat s-o fi descurajat din planurile ei, chiar dacă știa că întregul apel era doar un joc al întârzierii inevitabilului.

— Corzon crede că a fost un accident. Kernik s-ar fi dus des pe acoperiș ca să evite interdicția fumatului de pe proprietate.

— Cum ați reacționat la minciună?

— Primul meu impuls a fost fuga, spuse Klara.

— Voi ați să-i urmați sfatul lui Kernik?

— Exact. Cât se putea de repede, departe de clinică.

— Dar?

— Dar după-aia am cântărit alternativa. Și aceea era să mă întorc la soțul meu. Dintr-odată, actul lui Kernik mi s-a părut tentant. Totuși, și-a croit propriul sfârșit al vieții, nu l-a lăsat pe mâna altcuiva.

Jules luă un ciob mare și curbat din chiuvetă și deschise compartimentul pentru gunoi de sub aceasta.

— Dar cum de-a făcut-o? Avea de-a face cu experimentul?

— Da.

— Sigur nu l-ați întrerupt?!

— Nu.

— Nu? întrebă Jules neîncrezător.

— Repet: ce altceva ar fi trebuit să fac? Să mă întorc la Martin și să aud deja din prima seară ce eșec sunt?

Prea lașă pentru a face măcar o dată ceva important pentru știință, doar pentru că un fătălău s-a aruncat pe fereastră.

Jules contemplă. După structura personalității ei, Klara era o amestecătură ciudată, aproape schizofrenică. Pe de-o parte, încredătoare,

ceea ce era probabil fața ei determinată profesional. Pe de altă parte, se lăsa ușor pe mâna sorții.

— Cum a decurs experimentul? întrebă Jules tresărind.

Unul dintre cioburile mai mici pe care vru să-l arunce la gunoi se înfipse în degetul său mic.

— Îmi aduc aminte cum mi-au fost așezați ochelarii. Erau butucănoși ca un binoclu mare și-mi acopereau aproape toată fața. Pe lângă ei, trebuia să mai port și căști. În retrospectivă, abia mai țin minte vreo particularitate. Doar că la început m-am simțit ca în tunelul unui RMN. Cu un zumzăit și murmur de tip tehnic, care proveneau dintr-o frecvență înaltă, în timp ce în fața ochilor mei s-a coborât o furtună stroboscopică. În orice caz, acum știu cum se simte cineva care prin stimuli luminoși extremi are un episod epileptic în fața televizorului. Am leșinat după doar câteva minute.

— Apoi?

Jules își băgă degetul mic în gură, oprind sângerarea cu limba. În același timp, se uită la mobilul de pe care-și sunase tatăl mai devreme. Era fix pe laptopul pe care-l aduse din camera de lucru în bucătărie. Casca și-o dăduse jos, convorbirea desfășurându-se acum prin boxele calculatorului, ca tatăl lui să poată asculta și el.

— Niciun „apoi”. Profesorul Corzon mi-a spus că aș fi un subiect prea sensibil și de-aia nu a intrat în discuție să încerc. Efectele secundare ar fi fost prea puternice și nejustificabile etic.

— Deci tot ați plecat mai devreme acasă?

Jules își înveli degetul cu un prosop de hârtie pe care-l rupsese dintr-o rolă ce-i stătea la dispoziție.

— Nu, pentru că a trebuit mai întâi să mă recuperez de la efectele secundare. A durat mult până le-am depășit complet. Din păcate.

— Cum din păcate?

— În retrospectivă, mi-aș fi dorit să fi plecat imediat. Cu Martin sau fără Martin.

— De ce?

— Pentru că atunci nu l-aș fi întâlnit vreodată pe doctorul Kiefer.

— Cine mai e și doctorul Kiefer?

Credeam că vorbim despre Yannick, contemplă Jules, dar își păstră gândul pentru el, ca să n-o abată pe Klara de la subiect. Cu cât vorbea mai mult, cu atât era mai puțin probabil să aleagă spontan o altă cale de a-și pune capăt vieții.

— Jo. Un asistent medical. De fapt, Johannes, dar toți îi spuneau Jo.

— Și dumneavoastră? întrebă Jules, iar faptul că ea răspunse printr-un suspin trist spuse totul despre cum s-a dezvoltat relația dintre ei.

Intens și tragic.

— Și unde exact l-ați întâlnit pe doctorul Johannes Kiefer?

— În parcul clinicii. Stăteam pe bancă la baza terasei cafenelei, de unde aveai o priveliște divină spre vale. Dintr-odată a apărut lângă mine, nu l-am auzit venind, deși pietrișul scrâșnea puternic sub tălpile pantofilor.

În acel moment telefonul bipăi, iar Jules se înjură că nu-și setase să primească silențios mesajele. Tatăl său îi trimisese un mesaj pe WhatsApp. Înainte să poată Klara întreba ce fusese acel zgomot, o întrebă el:

— Ce legătură avea acest doctor Kiefer cu experimentul dumneavoastră?

— În mod direct, nimic. A spus că e patolog și lucrează din culise, unde cercetase, de exemplu, și profilul meu sangvin.

Jules activă comutatorul lateral și-și trecu smartphone-ul pe modul silențios. Așa mânji și display-ul cu degetul însângerat.

— Mi-a părut incredibil de drăguț și simpatic. L-am evaluat undeva la peste patruzeci, înainte de toate datorită aparențelor tinerești, cu blugi, adidași și hanorac. Din ce mi-a mărturisit ulterior, trecuse deja de cincizeci, ceea ce era aproape de necrezut. Vreau să spun, pe câți îi știți la vârsta asta cu pielea netedă ca fundul unui bebeluș și părul nevopsit și totuși negru ca pana corbului?

— Nici măcar unul, spuse Jules și încercă să deschidă mesajul de la tatăl lui.

— Când s-a așezat lângă mine, prima mea întrebare a fost dacă ocupă și postul de antrenor de fitness.

Tonul vocii ei se schimbă dintr-un do minor într-un do major. Era evident că vorbea despre o amintire plăcută.

— Cel mai mult m-a impresionat zâmbetul lui, autoironic și tineresc. Cred că asta a fost momeala. Așa cum unii pești sunt atrași noaptea de lumină, așa m-a fermecat zâmbetul ăla, care strălucea din colțurile gurii până în ochii întunecați ca adâncurile mării.

— Ce voia de la dumneavoastră?

— La început nu prea s-a dat în vânt cu vorbitul. Spre deosebire de Kernik, nu a trecut direct la subiect.

Jules tăcu, fiind conștient că, fără să pună o altă întrebare, Klara avea să îi relateze imediat ce a făcut întâlnirea cu acest doctor Kiefer atât de neobișnuită, încât ea însăși să vrea să vorbească detaliat despre asta, imediat după o încercare nereușită de sinucidere.

— După ce ne-am întreținut o vreme despre mărunțișuri, am ajuns să vorbim despre Kernik, și încă țin minte cum privirea lui Jo s-a pierdut în zare. Deși până în punctul ăla m-a privit mereu când vorbeam, la subiectul ăla părea să-i fie greu. L-am întrebat ce crede că s-ar fi întâmplat cu adevărat și s-a fâstâcit, zicându-mi că n-ar avea voie să vorbească deloc despre cazul meu cu mine.

— *Cazul* dumneavoastră?

— Așa m-am gândit și eu. La ce vă referiți cu cazul meu? l-am întrebat, iar Jo a dat din cap așa cum dă din cap un om ajuns la o decizie incredibil de grea. Apoi a spus... Încă îmi aduc aminte exact cuvintele lui și tremurul din voce.

— Și acelea au fost...? întrebă Jules, în timp ce citea mesajul de pe WhatsApp de la tatăl lui:

CE NAIBA SE ÎNTÂMPLĂ LA TINE?

În același timp, Klara cită cuvânt cu cuvânt propozițiile doctorului Kiefer, care trebuie să-i fi tras pământul de sub picioare și care acum îl lăsară pe Jules înfrigurat:

— Corzon nu v-a spus adevărul în ziua care a urmat experimentului, când v-a vizitat la pat. Nu ați fost cinci minute leșinată, doamnă Vernet. Ați fost cinci minute moartă.

Klara

Ea vorbea acum foarte încet, cum adesea făcea atunci când se afla într-o companie familiară. Așa se educase, fiind o mamă hiperprotectoare. De îndată ce Amélie era în pat, mergea doar în vârful degetelor prin locuință, seta volumul televizorului la nivel de șoaptă și renunța chiar și la trasul apei când mergea la toaletă, dacă avea doar o nevoie scurtă. Totuși, fiica ei avea un somn sănătos și adânc imediat după ce aluneca spre țara dragonilor și a unicornilor. Gândul că ea s-ar fi putut speria și ar fi dat fuga la tatăl ei era insuportabil. Nu și-ar fi descărcat vreodată nervii provocați de deranj pe Amélie, ci probabil pe ea.

Oficial, Martin pretindea că se ocupă de conturile pacienților, dar Klara știa că însărcinase o agenție cu asta. Nu a îndrăznit vreodată să-i vorbească atunci când se afla la birou. Dacă o făcea, avea s-o plătească prin cel puțin o noapte de suferință. Și asta era indubitabil valabil și pentru deranjurile prin fiica ei, deci Klara se obișnuise să șoptească și să pășească aproape silențios cu șosete groase pe parchetul scârțâitor. Cândva, comportamentul ăsta trebuie să-i fi intrat în carne și oase, din moment ce șoptea între propriii patru pereți. Ca acum în cabană, deși soțul ei nu se afla nici măcar în apropiere.

Și sperând că nu se va mai afla vreodată.

— Am fost în moarte clinică, repetă ea dezvăluirea șocantă, de parcă încă nu era convinsă.

— Credeți că doctor Kiefer v-a spus adevărul?

— Cum aş putea să mă îndoiesc?

Era sigură pe sine. Lui Jules nu-i scăpă faptul că răspunsul dat era evaziv.

Însoțitorul nedorit fusese iarăși atât de empatic, încât nu insistase.

— A mărturisit ce v-a provocat stopul cardiac? voi să știe Jules.

Părea că stă într-o cameră vastă, cu pereți înalți.

— A spus că a fost un fel de șoc anafilactic, o reacție severă la agentul catalizator.

— N-ați avut funcții vitale pentru cinci minute. Prin urmare, ați îndurat daune permanente?

— Daune permanente? repetă Klara și aproape îi veni să râdă. Întrebați asta serios o femeie care vrea să-și ia viața cu gaze de eşapament?

În mod paradoxal, pentru prima oară în ani de zile, tânjea după o țigară. Înainte de sarcină fusese o fumătoare ocazională. Nu avusese niciodată propriile țigări, dar se mai prostise cu prietenii, colegii sau pe la petreceri. Pentru Martin, asta era ca un ghimpe în coastă. O criticase mereu pentru „dantura de scrumieră”, deși dinții Klarei nu erau mai puțin albi decât ai soției dentistului lor. Uneori Klara se gândea că Martin o lăsase însărcinată doar din cauza asta, ca să se lăse de fumat. Căci știa cât era ea de responsabilă și că nu ar fi impus sevrajul nicotinei unei ființe nevinovate, imediat după naștere.

— Dar da, imediat după ce m-am trezit prima oară, m-am simțit ca lovită de tren, îi răspunse lui Jules, care o întrebase dacă a resimțit efectele resuscitării. Noaptea care au urmat experienței aproape letale le-am îndurat prin transpirații abundente. Aș fi putut inunda *KaDeWe*¹, fără glumă. Corzon mi-a explicat că ar fi un efect secundar normal al agentului

catalizator. Până mi-a explicat Jo că era mai degrabă un semn că inima mea își ieșise grav din ritm.

— Hm!

Jules părea că trebuie mai întâi să rumege cele auzite.

Sau a închis?

Apăru iar suspiciunea Klarei, că însoțitorul ei ar fi jucat la dublu. Că încerca s-o rețină din a se sinucide, era clar. Dar cât de departe ar fi mers Jules pentru asta? Și ce posibilități avea totuși ca să-i afle locația?

— De ce v-a ascuns Corzon că ați fost în moarte clinică? întrebă Jules. Să-i fi fost frică că veți depune plângere împotriva clinicii?

— Așa suspectez. Să fi devenit asta public, atunci Curtea Berger ar fi încetat repede să-și mai găsească subiecți pentru teste.

În spatele ei ceva se prăbuși, iar Klara se sperie atât de tare, încât se învârti în loc și sări, ținând mobilul ca pe un cuțit împotriva spărgătorului imaginar. Dar acolo nu era nimeni. Doar frigiderul cu uși duble în nișa de lângă cămară, a cărei producție de cuburi de gheață tocmai se revărsase.

Cerule, ești slabă de inger. Sperioasă până la moarte.

Klara își duse iar difuzorul la ureche și înțelese doar ultimele fragmente ale unei întrebări aparent mai lungi de-ale lui Jules.

— ...ce legătură au trăirile față de doctorul Kiefer cu Yannick?

Yannick.

Klarei i se strânse stomacul.

— Asta o veți înțelege imediat, șopti ea așteptând următorul val de cuburi de gheață, care se revărsară în măruntaiele frigiderului, în compartimentul de stocare.

Închise ochii. Cu mari eforturi reuși să-și aducă aminte fața medicului-șef. Inteligența și claritatea din ochii mari și încadrați de cutele unui zâmbet. Și cum a trebuit să fie martora dispariției acestor ochi calzi.

Klara se scutură de repulsie.

— Înainte să vă mărturisesc detaliile îngrozitoare, vreau să vă povestesc scurt despre minunea care mi-a fost imediat răpită.

— Cu doctorul Kiefer?

— Exact. Știu că încă nu înțelegeți corelația. Dar dacă-mi acordați cinci minute, veți înțelege de ce Yannick are așa o forță letală asupra mea. Și de ce nu aveți altă opțiune decât să respectați partea dumneavoastră din pact.

— Să vă ajut să părăsiți această lume, spuse Jules, iar Klara se bucură real că el o spuse deschis, și era evident că intenționează să se țină de cuvânt.

— Dar n-aveți grijă! îl consolă ea. Amintirile căroră mă dedau și pe care le voi împărtăși imediat cu dumneavoastră vor părea doar la început un *love story* romantic între mine și doctorul Kiefer. Evident că m-am bucurat de scurtul timp petrecut împreună.

În ciuda subiectelor de discuție.

Apoi încercase să-l amăgească pe Kiefer, ca pe toți ceilalți care o întrebau de vânătăile de pe brațe, gât sau alte răni. Totuși, Jo nu fusese mulțumit cu replicile banale, ea fiind parcă prea predispusă la hematoame. În final, nu încăpățânarea, ci o singură propoziție fu cea care îi doborî barierile. Încă din parcul clinicii îi spusese:

— Nu vă pot face să vă răzgândiți, Klara, nu merge așa.

N-ar mai fi fost nevoie să vorbească în continuare, dar el adăugă:

— Dar vă pot asculta și sunt legat de jurământul medical.

Cu asta Jo îi făcu un cadou. N-a îmbuibat-o cu speranțe false ce ar fi putut să altereze situația în care se afla ea. Nu s-a prezentat ca un cavaler în armură pe un cal alb. Dar a născut în ea sentimentul că n-o va judeca pentru ce a permis să i se facă. Așa ca la hotelul Le Zen. Despre care Klara i-a povestit deja la a doua întâlnire din parcul clinicii, abuzul de grup deghizat în „joc”, făcându-l primul om din viața ei care știa cu adevărat despre ceea ce fusese până atunci cea mai neagră oră a existenței ei.

Despre bărbatul cu mască.

Legăturile de cabluri.

Călușul din gură.

Și despre bărbați. Mulți bărbați.

— V-ați îndrăgostit de doctorul Kiefer? îl auzi pe Jules speculând.

— Cu fiecare fir de păr.

— Și apoi Yannick v-a intrat în viață?

Klara deschise ochii și totul în jurul ei era de un întuneric impenetrabil, așa cum își dorise odinioară, când Yannick apăruse brusc în fața ei.

Mare. Gol. Și psihotic.

— Exact, îi răspunse lui Jules și-i repetă cuvintele: Până când Yannick mi-a intrat în viață și mi-a declanșat dorința de a-mi lua adio de la lumea asta, în care se poate întâmpla ceva atât de înfricoșător, ca ceea ce am fost nevoită să sufăr cu el.

[¹](#). Acronim pentru *Kaufhaus des Westens*, centru comercial în vestul Berlinului (n.tr.).

Klara Câteva săptămâni înainte

Cu doar câteva secunde înainte ca Yannick să apară în peisajul vieții ei și să-l distrugă definitiv, Klara se simțea fericită cum nu mai fusese în decenii.

Sexul a fost demential, gândi ea, stând întinsă pe pat în semiîntuneric, de unde Jo Kiefer se ridică să meargă la baie.

Multe variante cu care să-l compare oricum nu avea. Înainte de soțul ei avusese doar doi iubiți, într-o vreme care i se părea dintr-o altă eră. Experiențele neplăcute ale prezentului le suprimaseră de mult pe cele pozitive ale trecutului. De ani de zile, tot ce se întâmpla în dormitor era legat pentru ea doar de durere și umilință.

Și acum stau întinsă aici. Respir și simt parfumul unui bărbat nou în viața mea și mi-aș dori ca noaptea de iubire s-o ia de la capăt.

Se răsuci pe patul cu apă și chicoti la bolboroseala plăcută pe care corpul ei gol o provocă. Pentru gusturile ei, patul era o idee prea modern pentru locuința care, în rest, era ornamentată mai degrabă cu mobilă grea din lemn și piele.

Jo susținea seminare despre patologie psihiatrică la FU¹, motiv pentru care-și închiriasse cu un an înainte o a doua locuință, ca să nu fie dependent

de un hotel când pleca de la Curtea Berger pentru un seminar sau o prelegere. Așa, ca astăzi.

„Sunt în Berlin. Ora 15:00. Discuție?” – a fost mesajul pe care Jo i-l trimisese de dimineață. Klara nu ezitase vreo secundă și-l mințise pe Martin că va fi la biblioteca publică să cerceteze formarea ei profesională și că, după grădiniță, i-o va încredința pe Amélie lui Vigo. Apoi acceptă invitația medicului-șef.

— N-ar fi trebuit să vă spun, începu ea „întâlnirea” scuzându-se și făcând aluzie la confesiunea pe care i-o făcuse lui Jo încă de la clinică. Nici nu știu ce mi-a venit în ziua aceea.

Era contrariată de ea însăși, de cât de repede se încrezuse în el și îi povestise despre abuzul pe care-l suferise în căsnicie. Totuși, se simțise atrasă de el din primul moment, de când îi auzise vocea profundă și se uitase în ochii săi calzi și întunecați, care o priveau așa cum ai soțului ei n-o priviseră niciodată. Deschis, sincer, plini de iubire.

Aproape că-i povestise și despre filmarea de la Le Zen, pe care Martin a încărcat-o pe rețea.

Cu ea și bărbații.

Mai mulți bărbați care au maltratat-o și au umilit-o.

Greu de crezut că m-aș mai fi dăruit vreodată în viața asta unui reprezentant al sexului „puternic”, se gândi ea trăgând cu urechea la susurul dușului în care dispăruse Jo.

De obicei, ea era cea care, odată „folosită” de Martin, încerca ore întregi să-și îndepărteze dezgustul de pe pielea, care însă acum se bucura de mirosul moscat al lui Jo și cu drag l-ar fi conservat etern, să-și poată aminti mereu cum se „despărțise” de el cu două ore în urmă la restaurantul întunecat din Prenzlauer Berg. A fost ideea lui empatică de a căuta un loc pentru discuție în care să fie întuneric deplin, serviți de chelneri orbi, fără să aibă distrageri și să fie astfel constrânși să se concentreze exclusiv unul asupra celuilalt. Și să vorbească.

— Mulțumesc pentru că m-ați ascultat! îi spusese ea încă din întuneric, pipăind timid după mâna lui.

— *Eu* sunt cel care ar trebui să vă mulțumească, îi răspunsese Jo.

— Pentru?

— În primul rând, mulțumesc pentru că mi-ați urmat invitația de a vă întâlni cu mine atât de spontan.

Începuse să-i mângâie mâna.

— În al doilea rând, mulțumesc pentru că ați fost atât de deschisă, încât să-mi povestiți problemele dumneavoastră personale. Și în al treilea rând, mulțumesc pentru că-mi dați voie să vă sărut.

Sărut? gândise ea, dar, înainte să-i dea glas, îi simțise buzele presate pe ale ei. Doar sentimentul părea incredibil. Fără să mai vorbim de toate care s-au întâmplat ulterior în dormitorul acela.

Incredibil.

Nu că n-ar fi avut niciun orgasm Klara, nu despre asta era, dar i-a stat în față atât de pasivă, încât părea la o jumătate de veac distanță. În definitiv, abia putea concepe cât de deschis, ba chiar frivol, se comportase cu câteva minute înainte. Chiar ieri, ideea că atingerea unui bărbat n-ar face-o să tresară ar fi fost de neînchipuit, ba chiar caraghioasă. Să nu mai vorbim de gândul deschiderii de bunăvoie în fața unui bărbat.

Și totuși exact asta am făcut. Pipăi iar după cearceaful de lângă ea, care se trase pe jumătate de pe pat în pasiunile ei neașteptate, pătat cu fluidele ei. Sângele i se urcă în obraji și simți fața radiindu-i. Din păcate, sentimentul pozitiv de incitare se stinse brusc într-o rușine groaznică, căci fu nevoită să se gândească la ultimul cearceaf, care fusese atât de îmbibat cu sânge, încât a trebuit să-l arunce, după ce Martin, acolo jos...

La naiba! Martin...

Cearceaful de sub ea alunecă și mai mult când se întoarse spre noptieră și se întinse după mobil.

Mulțumesc Ție!

Ca printr-o minune, soțul ei nu-i trimisese niciun mesaj și nici nu încercase vreun apel de verificare.

Ușurarea îi inunda corpul ca o gură de alcool foarte tare. În același timp, susurul apei se opri. Brusc, se făcu liniște în locuință.

— Ți-ar plăcea să mai facem și altceva? îl auzi strigând din baie.

Ușa era doar apropiată, o familiaritate care se dezvoltase cu Martin abia după câteva luni.

— Al naibii de mult! îi răspunse ea, deși nu avea idee cum îi va explica soțului ei că urma să întârzie. Era doar...

Se uitase la ceasul de la mână, dar era prea obscur împrejur ca să-i distingă numerele sau cadranul. În afară de raza care pătrundea în dormitor prin îngusta crăpătură a ușii întredeschise, doar o panoplie slab iluminată mai arunca ceva lumină. Un pumnal de samurai ușor curbat, cu un mâner din sîdef verzui, atârna pe peretele dormitorului, iluminat de două leduri cam chioare, care oricum ofereau doar o atmosferă de veghe. Privirea îi căzu pe o poliță cu întrerupătoare montată în noptieră.

— Poate să beau un cocktail?

Apăsă pe butonul exterior al poliței și nu se putu abține să nu chicotească, pentru că, evident, funcția lui era alta. Cearceaful de sub ea strălucea de un albastru halogen, ce crea iluzia că s-ar fi aflat pe o saltea gonflabilă în piscină.

— Patul tău cu apă are chiar și o funcție de iluminare încorporată! strigă Klara uimită și trase și mai mult de cearceaf. Nici nu știam că există saltele transparente.

— Făcută la comandă, îi dezvălui Jo.

Îl auzi râzând ușor, fără a-i vedea fața. Klara se așeză turcește pe salteaua plină cu apă ce lumina intens ca bastonașele fotoluminescente. Continuă să schimbe culorile. De la un albastru azur, la un galben fosforescent, la un alb orbitor, la un...

— Ce e asta? întrebă Klara.

Șoptit. Mai mult pentru sine, după un moment de uimire profundă. Se aplecă în față pentru a privi prin rombul format de picioare și tălpi, în interiorul saltelei. Pe moment fusese sigură că ar fi trebuit să fie o oglindire.

Dar totuși nu arăt așa!?

Ochiul meu e încă în orbită?

În mod absurd, își atinse fața, dar normal că era totul în ordine cu ea. Peste pomeți încă se întindea pielea, și nici buzele ei nu erau umflate atât de grotesc ca cele ale capului care apăruse brusc între picioarele ei.

Sub ea.

În apa iluminată a patului pe care se afla.

Pe care, cu câteva minute în urmă, iubise un bărbat pe care avea să nu-l mai vadă niciodată după ce acesta dispăruse în baie.

— Așadar, ți-ai dat seama de asta, zise o voce străină din stânga ei, care nu se diferenția de cea a lui Jo, dar lipsită de orice căldură.

Apoi, ca și cum străinul apărut în tocul ușii de la baie ar fi avut o telecomandă cu care putea controla groaza, apărură brusc un trunchi și un picior secționate, plutind în apa saltelei de sub Klara, luminând acum roșu sângериu. Strigă mai tare decât o făcuse vreodată și totuși nu era în stare să-și dezlipească privirea de la omul dezmembrat de sub ea.

— Să înțeleg că e prima oară când ți-ai tras-o pe un cadavru, ori...?

Klara simți că avea să vomite, în același timp vrând să-și scoată ochii, să nu mai fie nevoită să privească încă o dată salteaua.

— Unde e Jo? Ce-ai făcut cu el? strigă ea către străin, despre care știa că, în acel moment, se află la granița nebuniei.

Căci bărbatul din fața ei arăta tot așa ca Johannes Kiefer, doar că nu mai avea toate calitățile demne de iubit ale făpturii lui gingașe. În fața ei mai stătea doar corpul lui asupra căruia părea să fi pus stăpânire o forță malefică. În consecință, monstrul spuse:

— Uită, te rog, de iubitul tău acum. Consider că a venit timpul să mă cunoști pe *mine*.

Zâmbind arogant, veni mai aproape.

— Nu mă numesc Johannes Kiefer. Și nici nu sunt vreun medic. Mass-media m-a numit Kalendar-Killer. Dar tu ai voie să-mi spui Yannick. Am venit ca să-ți stabilesc data.

În același timp, pentru a doua oară în viața ei, pe Klara o înțepă o albină în gât. Prima oară – la nunta unchiului ei – fusese și mai dureros și îi inflamase imediat traheea, încât abia reușise să-și lase farfuria să cadă pe bufetul cu prăjituri. Azi, tensiunea de sub piele era mai slabă, în schimb i se făcu negru în fața ochilor... *ceea ce probabil se datorează faptului că de data asta nu m-a înțepat o albină, ci un ac.*

Și cu imaginea unui Yannick rânjind, care, la bustul gol și cu o seringă în mână, o împingea în patul cu apă conținând un cadavru, Klara își pierde cunoștința.

[1](#). Acronim pentru *Freie Universität*, Universitatea Liberă din Berlin (n.tr.).

Corpul cuprins de spasme.

Așa cum Anna, cea mai bună prietenă a ei, îi descrisese cândva starea din apogeul unei toxiinfecții alimentare acute, în urma ingerării de sushi alterat. Klara pretinsese că înțelegea cum s-a simțit Anna când agenții patogeni care-i ajunseseră în organism îi ordonaseră corpului să-și verse interiorul afară.

Doamne Dumnezeule, Anna, mi-aș fi dorit să nu pierdem legătura, de când te-ai mutat cu marea ta iubire în Saarlouis.

Cuvintele „corpul cuprins de spasme” se potriveau excelent stării ei, doar că era prea inofensiv. Repulsia pe care o simțea acum, după ce se trezise, era mai mare și mai intensă decât oricare alt sentiment negativ pe care îl avusese în viața ei de până atunci. Ceea ce era cauzat parțial de repercusiunile narcoticului, dar, înainte de toate, de faptul că a realizat că sărise din purgatoriu direct în iad.

În încercarea de a evada măcar pentru câteva ore din martiriul casnic, ajunsese în capcana unui sadic, care putea chiar să-i dea lecții soțului ei la capitolul „perversiune și abuz”. Și prima lui oră de curs ar fi început probabil cu prezentarea acelei filmări, pe care ea era acum obligată s-o privească.

— Uită-te atent acolo, îl auzi spunând în spatele ei pe bărbatul care trecuse printr-o metamorfoză inversă.

De la un fluture adorabil, la o omidă hidoasă.

De la Kiefer, la Yannick.

Stătea lângă ea. Cu pumnalul japonez de pe peretele dormitorului în mână.

Era așezată pe un scaun de bucătărie, mâinile ținute de mânerele-i de lemn, încât să nu se poată apleca în direcția televizorului, unde tocmai era bătută de trei bărbați mascați.

Filmarea din Le Zen. Încă un motiv pentru care-și dorea să-și piardă iar cunoștința.

Măcar ar cădea pe moale, un covor gros cu fire argintii întinzându-i-se la picioare, peste parchet. Klara se înfioră când își dădu seama că era goală și că Yannick trebuie s-o fi cărat din pat în living.

Patul!

Brusc, mult prea rapid, se întoarse înapoi spre dormitor, deși nu mai voia în niciun caz să vadă patul cu apă și ceea ce plutea în el. Era mai degrabă dorința să-și fi închipuit doar segmentele de cadavru sub salteaua transparentă, din cauza căreia își întoarse capul. Până îi trase Yannick o palmă care-i mută iar bărbia în direcția opusă. Înapoi la televizor, care în fond arăta doar o oglindire; așa cum fusese în filmare, era și acum, iar goală și chinuită, și nu mai voia să trăiască.

— De ce? puse ea întrebarea atotcuprinzătoare.

De ce-mi faci asta?

De ce m-ai mințit în privința identității tale?

De ce trebuie să mă mai uit o dată la filmarea înjosirii mele?

De ce sunt la cheremul tău?

— Cum îți poți imagina, toate astea nu sunt o întâmplare, Klara. Ți-am studiat îndelung cazul. Soțul tău, Martin, nu că aș zice o noutate, e un porc.

Klara nu se încumetă să aprobe. Nici măcar nu știa dacă o reacție de-a ei ar fi fost permisă. Nici dacă încă o mișcare a capului nu va declanșa un val și mai puternic de rău, din cauza căruia ar fi vărsat. Și să-și ofere și această

goliciune în plus, nu doar dezbrăcată, ci și plină de vomă, să stea în fața nebunului ar fi fost insuportabil.

— Distribuie filmarea asta cu tine prin portalele relevante. Ușor de găsit pentru cineva care știe ce caută.

Fără a mișca din cap, Klara își roti ochii atât de departe, încât avea părți din fața lui Yannick în câmpul vizual. Arăta tot atât de atrăgător ca bărbatul care intrase cu ea în vorbă în parcul clinicii. Și garantat încă mirosea la fel de bine ca iubitul, care, cu puțin înainte, fusese peste ea și pătrunsese în ea. Dar își schimbase vocea caldă și moale cu una diavolească.

— Și chiar dacă îți face asta, Klara, chiar dacă Martin te abuzează și, pe deasupra, mai și împarte indiscreția lui cu lumea pentru a continua să te umilească, tu nu-l părăsești. Dimpotrivă: tu ajungi, exceptând data de azi, punctual acasă. Îi gătești felul preferat de mâncare, îi speli șosetele, îi calci cămășile, îi satisfaci poftele.

Yannick se opri, apoi îi adresă întrebarea pe care tocmai o adresase și ea.

— De ce?

Se mută în fața scaunului, astfel încât ea nu mai putea să vadă televizorul (o ușurare), și se lăsă pe genunchi în fața ei. Îi arătă lama pumnalului de samurai în care privirea ei se fragmenta.

— Indiferent cât de tare lovește, indiferent cât de des te abuzează, tu te întorci mereu și mereu la el. Cum așa?

Acum Klara aprobă, nu putea altfel.

— Dunedin, spuse ea cu vocea uscată.

Tânjea după o înghițitură de apă, aproape la fel de mult cum tânjea să se trezească din coșmarul ăsta.

— Ce-a fost aia?

— Am calculat cândva. Dunedin este al doilea cel mai mare oraș al insulei de sud aparținând Noii Zeelande. Și locul cel mai îndepărtat de Berlin. Peste optșpe mii două sute de kilometri.

Pe pământ, nu putea pune o distanță mai mare între ea și Martin.

— Acolo aș fi evadat cu drag.

— Și cum de n-ai făcut-o?

Klara scutură din cap. Yannick știa răspunsul, nu era atât de prost încât să nu-și dea seama. Dar ea îi făcu pe plac și răspunse întrebării sale retorice.

— Amélie, șopti ea.

Singura și tot ce avea pe lume. Singurul motiv pentru care nu căutase mai demult o ieșire din mizerie.

— Scuză! lătră Yannick. Și una încă foarte ieftină.

— Tu...

Klara se opri. Deodată deveni reticentă să-l tutuiască pe bărbatul care ori era un actor talentat, ori, de fapt, avea personalități multiple. Kiefer, acela empatic, adorabil și demn de a fi tutuit, dispăruse. În fața ei se afla un monstru, ceva neutru.

— Bărbatul meu e influent. Are bani și putere și prieteni. Nu poate fi părăsit așa, pur și simplu.

— Ba da, se poate. *Tu* poți asta. Tu trebuie doar să te oprești odată din a mai ocupa rolul victimei. Sau îți place?

Klara scutură din cap.

— Și atunci cum de îl preiei fără replică? Cerule, rolul ăsta de victimă pe care voi, femeile, vi-l atribuiți este izvorul tuturor relelor!

Yannick se ridică, inspiră atât de adânc de parcă se pregătea să se scufunde sub apă pentru o perioadă mai lungă, fără resurse.

— Majoritatea copiilor sunt crescuți de femei. Emancipare încoace și-ncolo, de la mamă la educatoare, la profesoară, copiii întâlnesc aproape întotdeauna femeii în cei mai importanți ani de formare. Știi câți educatori există în grădinițe?

Râse întristat.

— Trei la sută. Ce glumă. E de răs câți bărbați își iau concediu postnatal, copiii tot rămân treabă femeiască. Deci voi țineți frâiele, dar vă

lăsați fetele să se înmoaie, să vă plângeți mai târziu de opresiunea bărbaților. Dar voi sunteți alea. Voi, femeile, le cumpărați fetițelor Țoale roz și păpuși mov. Voi sunteți cele care le înscriu la balet și nu la vreun sport de contact. Așa le învățați, chiar dacă nu conștient, atunci la un nivel subconștient, să se conformeze și să suporte orice. Pentru că băieții o să fie mereu băieți, corect?

Klara scutură din cap, voia să-i întoarcă vorba, dar și dacă s-ar fi aflat în stare să găsească cuvintele potrivite, Yannick nu-i lăsă vreo porțiță de-a o face.

— Voi otrăviți încrederea de sine în mulți ani, până când fetele voastre își însușesc complet rolul sexului slab. Atât de mult, încât nu le mai crește curajul și tăria voinței suficient cât să hotărască singure. În final, își găsesc cel mai nenorocit rebut drept soț și se întorc mereu și mereu la el, așa ca tine.

— Vă rog, nu înțeleg!

Klara își strânse brațele tremurânde în fața pieptului. Sentimentul de rușine reveni, acum încercând să se acopere atât cât se putea.

— Ce vreți de la mine?

Yannick îi dădu răspunsul prin pumnal, al cărui vârf dispăru ca fulgerul în nara ei stângă.

Și o tăie.

— Lasă-ți mâinile jos! lătră Yannick împotriva urletului de durere al Klarei.

Din reflex își duse ambele mâini să-și acopere fața într-o încercare nepotrivită de a-și opri sângerarea.

— Jur că-ți tai sânii dacă nu stai cuminte!

O amenință cu arătătorul, ca un învățător muștrând un copil neascultător.

Klara pledă:

— Te rog, te rog, nu mă omorî!

— Nu asta intenționez. Încă nu.

El se apropie.

— Momentan am nevoie doar de puțin din sângele tău. De aia ți-am făcut o rană inofensivă, nesemnificativă, ca să-ți dau ceva de înțeles.

Klara tresări când Yannick o atinse aproape protectiv și-și ținu degetele sub nara tăiată, în fluxul de sânge care-i picura de pe bărbie pe gât și peste sâni, în jos, pe abdomen până între picioare. Unul după altul – întâi degetul mare, apoi arătătorul până la inelar și degetul mic – le mânji în felul ăsta.

Apoi se apropie de perete și-și folosi degetele pe post de pensulă în sânge. Cu mișcări agere, scrise în roșu cifre pierdute spre capete, patru numere pe tencuiala albă, chiar lângă TV.

30.11

Se întoarse iar către Klara, îi întinse o batistă textilă pe care ea și-o apăsă imediat pe nasul care-i ardea și o întrebă:

— Înțelegi unde bat?

Ea închise ochii și dădu din nou din cap. Șocul, frigul și posibil pierderea de sânge o lăsaseră să tremure din tot corpul.

— Asta e o dată. Marchează-ți-o. Dacă nu ai reușit până pe treizeci noiembrie să închei căsnicia cu soțul tău, o să te omor cum se crapă de zi. Și mult mai groaznic decât îți poți imagina.

Klara râse. În ciuda tuturor durerilor și neputinței. Un râs al disperării și neajutorării, în care furia se auzea distinct, pe care-l declanșase imposibilitatea cerinței nebunului.

— Nu se poate să închei pur și simplu o căsnicie cu Martin Vernet. Căminul de femei în care aș fi în siguranță nu s-a construit încă. Iar țara în care m-aș putea ascunde de el și de o armată de detectivi privați bine plătiți nu are încă stindard. Pentru asta Martin are prea mulți bani, putere și energie. Dacă-și pune ceva în minte, o scoate la capăt. Și n-ar permite vreodată să i se ia ceva ce consideră că îi aparține. Cu siguranță, nu propria soție.

— Nu m-ai ascultat. Nu am vorbit de o separare, divorț sau escapadă.

— Dar?

— De sfârșit. Încheie ce ai cu soțul tău. Și anume prin singurul mod care e posibil în asemenea cazuri. Prin singura limbă pe care nenorociții lași care-și chinuie femeile o înțeleg.

— Și aia ar fi?

— Crimă.

Klara se înecă cu propriul aer și trebui să tușească.

— Vreți să spuneți...

— Exact. Omoară-ți bărbatul. Mai ai timp pentru asta câteva săptămâni. Nu reușești până pe 30.11, știi ce se întâmplă.

— Mă ucideți.

— Exact. Și să nu-ți vină ideea să apelezi la poliție sau altfel de ajutor. Dacă vorbești cu cineva despre noaptea asta, îți agăți o sentință la moarte deasupra capului. Ai priceput?

Klara aprobă.

— Este în mâinile tale. Fă ce e corect! Altfel ajungi ca toate celelalte femei care au fost prea slabe pentru asta.

Yannick gesticulă în direcția dormitorului.

— Ai văzut bucăți din ele în pat.

Jules

Nici cuvinte, nici mormăieli, nici tuse. În timpul convorbirii, Jules își puse iar casca, dar își scoase pantofii, strecurându-se în șosete până la baie. De acolo luă un plasture mic din dulăpiorul cu oglindă, cu care își pansă tăietura de la deget.

Apoi se întoarse la bucătărie și se așeză pe un taburet la blat, străduindu-se să înlăture mereu sunetele secundare care-l puteau distra când o asculta. Doar inspirând profund sau dregându-și vocea îi dădea de înțeles că încă mai era pe linie, iar ea nu vorbea în gol. Oricum, era destul de sigur că, în timpul relatărilor experiențelor ei îngrozitoare, Klara se transpuse ca sub hipnoză înapoi la locul faptei, iar pe el nu-l mai băga în seamă.

— Totuși, sper că ați fost la poliție? întrebă el în prima pauză mai lungă, cu privirea îndreptată spre calendarul cu citate de duh de lângă frigider.

Indica data de 26 noiembrie. Înțelepciunea zilei era:

„Aventura unei relații strânse
este căutarea distanței adevărate.”

Paginile din calendar nu mai fuseseră rupte de trei zile. Azi era 29. Ultimatumul pe care Killer i-l stabilise Klarei urma să expire în câteva minute.

— L-ați denunțat pe bărbat?

— Normal.

— Și?

— Yannick încă zburdă liber. Aparent, mărturia mea n-a contat prea mult.

— Cum e posibil așa ceva?

Totuși avea o descriere, răni evidente pe corp și îi cunoștea reședința făptașului. Cu asta ar fi trebuit să obțină cel puțin un mandat de percheziție.

— Yannick e foarte priceput. Am căzut de acord să mă ia din Piața Potsdamer și să mergem să mâncăm, pe la și jumate. În momentul acela încă nu știam că făcuse rezervare la un restaurant întunecat, unde vom fi serviți de orbi într-un întuneric deplin. Mai întâi am fost să ne plimbăm un pic, apoi m-a întrebat, pe drum înspre parcare subterană, acolo unde-i era mașina, dacă are voie să mă surprindă. Că ar vrea să mă vrăjească, iar eu n-aș avea în niciun caz voie să văd surpriza înainte. Imediat mi s-a părut straniu și am vrut să închei întâlnirea în acel punct. Dar era așa empatic... și m-am gândit că nu puteam trăi ceva mai rău decât ceea ce oricum trăisem până atunci, așa încât speranța unei nopți neobișnuite și incitante a câștigat în final.

Râse așa cum râde cineva de propria-i prostie. Ironic.

— Nerăbdătoare, am fost de acord să-mi las ochii legați cu un șal de mătase. Apoi m-a condus în restaurantul unde ne făcuse rezervarea, iar când ne-am așezat m-a rugat să-mi dau jos șalul.

— Și când v-ați deschis ochii, tot nu vedeți nimic.

— Da, îmi vine greu să admit, dar aia a fost într-adevăr o experiență afectivă. Fără ochi, restul simțurilor îmi erau ascuțite. Gustul exploda uniform pe limbă, fiecare atingere a lui era ca un impuls energetic care mă încărca pozitiv și mă incita. Cum deja mâncasem, Yannick a spus că a mai pregătit o a doua surpriză, dar la el acasă. În acel moment cedasem și mă simțeam în prezența lui infinit mai în siguranță.

— Lăsați-mă să ghicesc: v-a legat la ochi și pe drumul spre locuință?

Ea afirmă suspinând.

— De-aia nu știu exact unde m-a dus pentru a mă chinui.

Klara făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— După ce Yannick mi-a declarat ultimatumul, am mai primit o injecție și m-am trezit în fața locuinței, unde m-au găsit vecinii. Ceea ce a fost norocul meu, că doar asta l-a oprit pe Martin să mă bată chiar în grădina din față. L-am mințit că am fost atacată, ce altceva să-i fi spus? Asta a dus la prima plângere, pe care la o zi distanță voiam s-o retrag. În secret, evident, fără ca Martin să afle.

Jules aprobă. Lent, ceea ce era bizar în starea Klarei devenea din ce în ce mai clar.

Se întinse după sticla cu suc de portocale și se opri brusc. Era, ca mai înainte, pe o treime umplută. El crezuse că între timp băuse mai multe înghițituri mari, dar nu mai era sigur de asta. Convorbirea cu Klara îi captase toată atenția. Pe lângă asta, mâncărimea din gât reapăruse, deci prea mult timp nu trecuse.

— Singurul lucru pe care l-aș fi putut spune este că era o clădire veche, așa cum sunt în Charlottenburg, Steglitz, Schöneberg, Prenzlauer Berg, Kreuzberg, Wedding, Friedrichschain și aproape în fiecare alt cartier al Berlinului.

El luă o înghițitură bună și așează sticla de plastic la loc.

— Nu-i o delimitare utilă.

— Nu. Dar dacă aș fi avut măcar un nume, poate mi-ar fi fost luată mai în serios plângerea. Dar când polițiștii au aflat unde l-am cunoscut pe acest doctor Johannes Kiefer, care s-a dovedit a fi Yannick, Kalendar-Killer, au fost aparent siguri că au de-a face cu o nebună care caută atenție. Inutil să menționez că niciun Yannick și niciun doctor Kiefer nu sunt cunoscuți la Curtea Berger.

— Înțeleg.

Klara era un fel de model pentru ceea ce s-ar fi putut imagina drept un martor fără credibilitate. O fostă pacientă a unei clinici psihiatrice, care participase la un experiment prin care i s-au indus artificial halucinații, vrea să-și rectifice declarația eronată, căci adevărul era că intrase în contact cu Kalendar-Killer. Culmea, într-o locuință în care pășise legată la ochi.

— A trebuit să exercit presiuni formale pentru a-i face un portret-robot, dar până nu demult nici nu a fost publicat. Un detectiv mi-a mărturisit franc despre cum se confruntă aproape zilnic cu plângeri similare și presupuse date ale morții mânjite pe pereți. Și mai era ceva.

— Ce?

— Ceva ce m-a făcut să mă îndoiesc de mine.

Jules o lăsa să se adune, fără s-o mai preseze cu încă o întrebare, până continuă de la sine:

— M-au întrebat în detaliu despre o caracteristică a caligrafiei lui, pe care însă nu le-am putut-o identifica.

Jules își aduse aminte de reportajul de la *Număr de dosar XY*, pe care-l văzuse la începutul apelului.

— ...cifra 1 de sus, din colț, este ornată așa încât numărul pe care făptașul l-a scris pe perete la a doua crimă, cu puțină imaginație, seamănă unui căluț-de-mare...

— Și nu o știati?

— Nu. Am fost atât de încordată și înspăimântată, cum aș fi putut să dau atenție finețurilor caligrafiei lui?

Jules aprobă și brusc i se făcu foame. Îi pică fisa că nu mai mâncase nimic de ore întregi.

Vorbind, se concentrează pe suportul de cuțite de lângă plită, chiar lângă cafetieră. Patru cuțite cu mâner de lemn erau înfipite în suport; unul dintre ele, cel mai lung, era dintr-o altă colecție și nu se potrivea. Lama lui zimțată ieșea puțin în afara lemnului. Cât i-ar fi plăcut să-și taie cu el o felie de pâine cu crustă și să-și facă un sandwich cu unt.

— După ce am dat declarația, am fost complet nesigură și nu știam dacă...

Jules ridică din sprâncene când Klara se opri brusc din vorbit.

— Totul OK? întreabă el în linia amuțită dintr-odată. Mai sunteți acolo?

Deodată se modifică zgomotul de fundal și cel de la capătul de linie.

Ce naiba...?

Auzi un zgâriat.

Doar la câțiva metri de el, în josul holului.

Ca al unui animal înzestrat cu gheare. Sau al unei alte creaturi care lăsa să alunece un instrument ascuțit pe metal.

21

— **R**ămâneți pe fir, orice s-ar întâmpla, nu închideți, șopti Jules și închise microfonul prin comutatorul de pe casca stângă.

Dacă-i va da ascultare?

Sau pierduse deja legătura cu ea? *Și dacă da, atunci pentru totdeauna?*

Jules își simțea inima bătându-i până-n gât, dar nu avea de ales. Cuvintele Klarei de la începutul apelului i-au venit în minte: „El n-o să creadă că a fost o neatenție, c-am format din greșeală. La naiba, dacă află că v-am sunat, o să vină și la dumneavoastră.”

Zgârieturile deveniseră zdrăngăneli, ca mărunțișul într-un vas ceramic. Pentru scurt timp crescua intensitatea aceluia zgomot, iar lui Jules i se păru chiar că ar fi auzit pe cineva tușind în hol. Dar acum domnea iar liniștea în clădirea veche.

Se întinse după telefonul de pe blat, cu care-l sunase pe tatăl său ca să-l poată asculta.

— Mai ești pe fir? îl întrebă încet și părăsi bucătăria.

— Nu, am închis.

Pe hol, lumina de veghe își arunca umbra pe perete, făcându-l pe Jules să pară o nălucă pe picioroange.

— Lasă glumele. Ești lucid?

— Acum tu ești ăla glumeț.

— *Touché.*

Era trecut de mult de ora optsprezece, iar taică-su își atinsese de mult alcoolemia, ceea ce, în fond, era bine. Bătrânul bețiv funcționa mai bine când mergea pe combustibil cu multe grade.

— Ai înțeles tot?

Parchetul scârțâi sub pașii lui, chiar dacă erau înăbușiți de un covor îngust. Zgomotele, de la oricine ar fi venit, nu s-au repetat.

— Nu. Dumnezeu, ce a fost aia? Ce naiba m-ai lăsat să ascult?

— Femeia este amenințată de Kalendar-Killer.

— OK, băiete! Știi că poți conta mereu pe mine, dar...

— Scutește-mă cu asta! îl întrerupse Jules pe taică-su. Repet, doar pentru că te sun din când în când, nu înseamnă că te-am iertat.

— Dar prea bine că ai nevoie de ajutorul meu!

Pentru o clipă se ascultă pe sine, dacă ar trebui să presimtă ceva amenințător. Oricând se sunau – și asta se întâmplase garantat de o duzină de ori de la sinuciderea Daiane –, nu a vrut vreodată să vorbească cu creatorul lui biologic, ci mereu cu Hans-Christian Tannberg, cel mai de succes detectiv de asigurări al branșei lui. H.C., cum a fost numit de colegii lui, lucra ca liber profesionist pentru cele mai mari companii ca Axa, Allianz sau HUK. În ultimii zece ani nimeni nu demascase atâția escroci specializați în asigurări false, așa cum o făcuse Hans-Christian Tannberg.

— De ce șoptești tot timpul? Și ce vrei mai exact de la mine? întrebă el.

— Să nu-ți miști fundul din loc, să iei mâna de pe bar și să ții linia neocupată. Sun înapoi în zece minute.

Fără să-și ia „la revedere”, îi închise tatălui său și brusc și-a dat seama de ceea ce tocmai auzise, căci acum stătea fix în fața sursei zgomotului.

Zornăitul venea de la un mănunchi de chei care atârna de cheia de la casă, pe ușă. Singurele chei din legătura care încă se mai balansa încoace și-ncolo se loviseră una de cealaltă, lucru pentru care putea găsi o singură explicație: cineva încerca să-și faciliteze accesul din exterior.

Foarte puțini oameni se urcă într-un rollercoaster gândindu-se că în timpul călătoriei vor fi aruncați afară din vagon. Majoritatea întreprind această plimbare infernală doar cu intenția de a se scălda mai apoi în valul eliberator de endorfine survenit în urma supraviețuirii unei experiențe aproape letale.

Și Jules preferase o expunere controlată a fricii datorată confruntării directe și reale cu moartea. Dar acum nu avea de ales. Trebuia să se confrunte cu orice s-ar fi aflat dincolo de ușă. Irascibil, cum se întâmpla să fie atunci când rațiunea se îneacă într-un flux de adrenalină, ar fi preferat să smucească ușa în lături. Totuși, mai întâi trase cu ochiul pe vizor și văzu ceva ceea ce era încă și mai neliniștitor decât un bărbat înarmat pe casa scării. Și anume: *nimic*!

Întuneric, negură atotcuprinzătoare. Nici măcar o umbră, iar astfel zornăitul mănunchiului de chei deveni echivalentul unei experiențe paranormale. Cine l-a mișcat? Ce ființă fără corp să fi fost în stare să meargă pe casa scării și să introducă o cheie (de unde o mai fi avut-o și pe aia!), un șperaclu sau un alt instrument în încuietoare, fără să declanșeze senzorul de mișcare?

Închise ochii, având capul sprijinit pe ușă. Într-un moment irațional, aproape metafizic, Jules avu temerea că ar fi fost singur pe lume și că urma să vadă în jurul lui chiar acel întuneric doar atunci când va redeschide ochii.

Pe de altă parte, era la fel de îngrijorat că șirul de gânduri confuze ar fi putut să corespundă cu realitatea pe care i-o reactivă convorbirea cu Klara. Acționează comutatorul de pe casă și întreabă:

— Mai sunteți acolo?

Un trosnet. Apoi o interferență atmosferică. În sfârșit:

— Da, mai sunt. Dar să nu mă întrebați de ce.

Mulțumesc, Doamne!

Jules clipi, apoi deschise iar larg pleoapa dreaptă. În spatele vizorului se întindea aceeași întunecată casă a scării, dar lumina din bucătărie era aprinsă și strălucea pe holul în care se afla el, hol care era la fel de real ca și comoda, imaginea cu stânci de cretă desenate deasupra ei și mănunchiul de chei din ușă, care însă nu se mai mișca.

Până la urmă, oare doar să-mi fi imaginat toate astea?

Klara

Mâini tremurânde, palpitații, sudoare. Dacă și-ar fi căutat simptomele, ar fi ajuns la concluzia că n-ar mai fi trebuit să se obosească cu suicidul, căci era la un pas de un infarct letal. Dar își cunoștea corpul și știa că doar îi scăzuse glicemia și că trebuia neapărat să mănânce ceva, de preferat ar fi fost ceva dulce.

Din fericire, în dulăpior mai erau câteva batoane de cereale neexpirate, care aveau, ce-i drept, un gust uscat, dar, înainte de toate, îi reglă glucoza din sânge.

— Am rămas pe fir doar pentru că încă-mi datorați partea dumneavoastră din pact.

— Metoda nedureroasă de sinucidere? întrebă Jules.

Klara își dresă vocea. Gâtul încă o durea.

— Da.

— Dacă vi-o spun acum, nu puteți oricum s-o puneți în aplicare.

— Pentru că mă considerați slabă?

— Pentru că magazinele de bricolaj s-au închis. Ceea ce aveți nevoie pentru sinuciderea dumneavoastră costă doar câțiva euro, dar nu se poate procura în mijlocul nopții.

— Sunteți un dobitoc.

— Și dumneavoastră sunteți ceea ce v-a spus Kalendar-Killer verde în față.

— Și anume?

— Slabă. Sunteți un om slab, Klara. Asta nu o spun ca reproș. Și eu sunt. Slăbiciunea mea m-a costat ce aveam mai important în viață.

Familia dumneavoastră, se gândi Klara, fără s-o spună, deși mai bine ar fi făcut-o, căci atunci însoțitorul ei ar fi scutit-o poate de predică.

— Mulți sunt înclinați să se mintă pe sine și să-și dorească să facă în așa fel încât să fie bine pentru toată lumea. Mama mea, de exemplu, a îndurat ani de zile ieșirile tatălui meu. Când venea beat de la muncă, îi servea mâncarea zâmbind. Când se plângea că e reîncălzită, nu-și irosea vorbele pe faptul că el a ajuns cu trei ore mai târziu pentru că a mai trebuit să atârne la birt. Și când o lovea, ne explica nouă, copiilor, că vina era a ei; trebuia să fi știut că, după o zi așa stresantă, el nu-i suporta parfumul cu care s-a dat special pentru el. Mulți oameni sunt așa ca mama mea. Se dau atâta peste cap, încât la sfârșit preferă să-și accepte propria moarte decât să acționeze activ.

Klara suspină iritată.

— Repet: soțul meu are bani, putere, influență. Cel mai bun prieten al lui e mâna dreaptă a comisarului-șef de la poliție. Cu primarul joacă o dată pe săptămână squash. Și e atât de iubit și șarmant în public – nici măcar prietenele mele nu mă cred când le spun că are o latură întunecată. Iar asta nu se vede mereu. După ce întrece măsura, este cel mai empatic și sensibil soț de pe pământ; uneori cu săptămânile. Atât de drăgăstos, încât aș putea până și eu să uit cum este el cu adevărat.

— *Honeymoon-phase*¹, afirmă Jules.

Loviturilor le urmau în egală măsură scuze și cadouri.

— Exact. Și într-asa o *honeymoon-phase* e mai carismatic decât George Clooney. Dacă Martin îmi poate înșela întregul cerc de prieteni, cum ar trebui să conving un judecător străin?

— Dar nu vă gândiți măcar ce efect are asta asupra copilului dumneavoastră? Chiar dacă are o vârstă fragedă, înțelege mai mult decât credeți. Asta o s-o... cum o cheamă, din nou...?

— Amélie.

— ...asta o s-o marcheze pe Amélie pe viață. Vreți cu adevărat să o lăsați singură cu monstrul ăla?

— Nu am de ales! Nu pot să-l părăsesc pe Martin și s-o iau pe Amélie cu mine. Indiferent în ce fel aș pleca, Amélie va rămâne cu Martin. Dacă va fi întrebată de un judecător, ea o să vrea asta, fiindcă niciodată nu s-a comportat ca un monstru cu ea.

— Asta n-o puteți ști.

— Ba da. Între Martin și mine e un balans aparte al puterii. La începutul relației noastre îi eram prea puternică și încrezătoare. Nu-l încălzește să domine un copil. Martin vrea să distrugă o femeie adultă și puternică.

— Ceea ce i-a ieșit cu brio, spuse Jules.

Ușor de recunoscut, se gândi Klara resemnată. Se lupta iar cu lacrimile.

— Mai am control doar asupra unui lucru, iar acela e moartea. Priviți, viața mea e oricum un iad. Suicidul e răul cel mai mic, cu aceeași urmare de a-mi pierde copilul. Doar fără chinuri sufletești constante, pe care le-aș trăi pe propria piele dacă mi-o ia pe Amélie și mă lasă să sufăr toată viața pentru că am îndrăznit să mă răzvrătesc împotriva lui.

— Asta e o prostie și o știți. Toate sunt scuzele unei femei slabe. Nu aveți doar alternativa dintre suicid și căminul pentru femei.

— Ce altceva îmi mai rămâne? ripostă ea.

— Vă sfătuiesc să vă gândiți la furia dumneavoastră. Vă macină, corect?

— Da.

— Atunci, faceți ca la tenis. Jucați voleu. Folosiți-vă de puterea adversarului, nu dați înapoi, ci țineți racheta pe poziție și îndreptați forța lui nefiltrată împotriva lui ca să-l nimiciți.

Vocea Klarei suna uimită, chiar pierdută în reverie, când îi spuse lui Jules:

— Serios? Țsta e sfatul dumneavoastră? Sunteți de aceeași părere cu Yannick, că ar trebui să-l omor pe Martin?

Ea auzi un zgomot pe fir, când însoțitorul de la capătul celălalt scutură din cap.

— Bărbatul dumneavoastră nu e momentan cel mai mare inamic pe care-l aveți. El vrea să vă chinuie. În schimb, altcineva vrea să omoare.

Yannick...

— Încetați să mai fiți așa pasivă, Klara. Ce aveți de pierdut? Deja v-ați luat moartea în calcul. Recuperați-vă viața! O viață alături de fiica dumneavoastră. Fără frică. Dar asta o veți reuși doar dacă vă trasați priorități și vă ocupați imediat de pericolul cel mai iminent.

Klara scutură din cap. De câte ori nu-și imaginase șirul ăsta de gânduri, ajungând mereu la rezultatul că viața ei se scursese de mult și nu mai putea fi „recuperată”.

— Mai exact, ce sugerați că ar trebui să fac? întrebă ea, fără să spere de fapt la un răspuns.

— Ar trebui să-i anticipați imediat acțiunile lui Yannick. Nu aveți voie să așteptați animalul de pradă ca un iepure în vizuină.

— Repet: nu știu unde se află!

— Dar el aparent știe unde v-ați ascuns, dacă e așa cum mi-ați povestit. Spuneți-mi unde vă aflați! Încerc să vă apăr de cum apare acolo.

— Cât nonsens. Cum vreți să orchestrați asta? Credeți cumva că sunteți pe măsura unui om care păstrează cadavre dezmembrate într-un pat cu apă?

— Eu nu, dar poliția da.

— Care acționează doar atunci când am dovezi.

Gâtul Klarei, oricum uscat, era foarte iritat după atâta vorbă. Se duse la frigider ca să-și ia o apă minerală.

— Dacă Yannick, sau oricum l-o chema pe tip, e prins asupra faptei, există destule dovezi, concluzione Jules.

— Și ce? Dacă mă împușcă pur și simplu? Cine vă spune că vă va rămâne suficient timp să mă ajutați de îndată ce apare în peisaj?

Deschise ușa de la frigider și închise ochii, orbită de iluminarea interioară, dar asta nu ajută la suprimarea imaginilor care-i veniră în minte ca răspuns la propria întrebare. Dacă Yannick era într-adevăr Kalendar-Killer, fapt de care nu se îndoia, urma să o înjunghie și să picteze cu sângele ei data morții pe perete.

— Poliția va interveni la timp dacă știe unde trebuie să vină.

— Și dacă nu? Dacă intervine prea devreme? Atunci nu aveți nimic la mână împotriva lui. Mi-am imaginat asta de mii de ori. Este lipsit de sens.

— Vă înșelați... începu Jules, dar ea își îndepărtă telefonul de la ureche când auzi zgomotul din fața cabanei.

Scrâșnetul și huruitul.

Klara închise instant frigiderul, probabil prea târziu. Din bezna de afară cu siguranță lumina fusese văzută ca semnalul luminos al unei bărci care întâmpină dificultăți pe mare.

Își scăzu vocea și își trase umerii mașinal, de parcă trebuia să se ferească de pe acum de pericolul care se apropia de cabană.

— Ne pierdem timpul. Nu mai există nimic de discutat, șopti ea.

— Klara, vă rog să mă ascultați!

— Nu. Ascultați-mă pe mine! E prea târziu. Primesc o vizită.

Klara își îndreptă mobilul spre geam, care strălucea argintiu mat, brăzdat de un con de lumină. Câteva secunde mai târziu mașina opri.

— A cui? îl auzi pe Jules întrebând inutil.

— E puțin trecut de miezul nopții.

30.11.

— Ultimatumul s-a scurs. Amândoi știm deci a cui, șopti Klara. Și ce plănuiește cu mine. Și apoi cu dumneavoastră, după ce va fi terminat cu

mine.

[1](#). Faza lunii de miere (engl., în orig.) (n.tr.).

24

Klara dori să închidă, dar ezită. Avea sentimentul că, dacă ar fi încheiat apelul, și-ar fi tăiat singura frânghie de salvare. Deși în acel moment, când auzi afară ușa grea a unei mașini închizându-se, se întrebă pentru care viață voia dintr-odată să fie salvată.

Până în acel moment voia să și-o încheie chiar ea.

Și doar de aia, pentru că Jules a făcut apel la conștiința ta, trebuie să se schimbe toate? Aiurea, Klara!

În loc să se ducă la ușă cu fruntea sus ca să se prezinte sorții, se trase înapoi și puse presiune pe piciorul inflammat atât de incomod, încât cel mai mult i-ar fi plăcut să urle. Simțea glezna de parcă i se umflase de dimensiunea unui dovleac.

— Cum de nu șchiopătezi pur și simplu ca să-ți întâmpini sfârșitul? Nu mai vrei asta deloc?! Întrebă vocea ei interioară întunecată, care o afectase în ultimele zile și o îndârjise în planurile ei de suicid.

— Pentru că nu mai e decizia mea, răspunse dracului întunecat vocea luminoasă. Una e să faci de la sine ultimul pas. Alta, complet diferită, să te lași pe mâna altcuiva. Pe deasupra, unui bărbat care se distrează chinuind femei și care nu i-ar fi oferit o moarte nedureroasă.

Cum de m-a găsit așa de repede?

Își dusesese mobilul la un service din Kreuzberg pentru a fi verificat dacă avea vreun *spyware*, iar studentul cu părul slinos o asigurase că era curat.

Totuși, nu-l credea. Frica îi era mai puternică decât încrederea în cunoștințele tehnice ale unui tocilar neîngrijit.

Sau poate m-a localizat Jules asta?

Afară, pașii grei făceau scândurile de la intrare să scârțâie. Se apropiau determinați de ușa domiciliului de weekend; o simplă ușă de la bricolaje, ceva mai robustă decât cele din plăci de rumeguș presat ca ale celorlalte barăci, dar nu un obstacol de netrecut pentru un intrus cu forță.

— Alo?

Vocea bărbatului suna înfundat – purta o mască? –, dar asta nu era atât de amenințător ca direcția din care se auzise. Killer nu stătea afară în fața ușii, ci exact lângă ea.

Klara se întoarse, mușcându-și buza în întunericul cabanei ca să nu urle tare de spaimă. Sângera deja, când își dădu seama că tensiunea îi jucase o festă.

În mod miraculos, nu intrusul reușise să intre la ea în cabană prin ușa încuiată. Era Jules, a cărui voce o auzi, căci mobilul era încă pus pe difuzor.

— Klara, vorbești-mi!

Din fericire, telefonul nu mai era pe masă, ci în buzunarul a cărui căptușeală îi înfunda vocea lui Jules. Dar Klara tot înfricoșată era, căci Killer tot ar fi putut s-o audă.

Aștepta ca în orice moment bocancii cu blacheuri să dărâme ușa din balamale, dar, spre marea ei uimire, aceasta se deschise fără un impact vizual sau auditiv de forță. Ca mișcată de o mână fermecată, ușa de la intrare se deschise spre interior, și, odată cu lumina mașinii parcate în fața cabanei, intră și un vânt rece și încărcat cu zăpadă.

Killer stătea în ușă ca un actor când cortina se ridică. Chipul îi era complet ascuns, statura părea supradimensionată de umbra pe care o arunca asupra scândurilor. Nu scoase un cuvânt, nici atunci când, trezită deodată din înmărmurirea ei, Klara alergă înapoi, în ciuda durerilor stridente din picior.

Către ieșirea dinspre grădină, în spatele cămării.

Imediat își dădu seama că făcuse o greșală. Poate că ar fi avut o șansă dacă ar fi rupt-o la fugă prin față, înapoi la garaj, înainte ca Yannick să pună mâna pe ea. În schimb, era în fața ușii încuiate pe dinăuntru, în spatele căreia n-o aștepta nicio mașină pentru evadare, chiar dacă ar fi reușit măcar să descuie ușa cu geam.

Nu, nu, nu...

Mâna ei transpirată aluneca de pe clanța rotundă, care nu se lăsa răsucită nici măcar un milimetru. Când își aminti că trebuia să apese pe un buton mic din centrul ei pentru a debloca încuietoarea, era deja prea târziu.

Frigul deveni tăios, sudoarea fricii părea că-i îmbibase hainele, simți o mână înghețată și osoasă în gât care o trase înapoi cu toată forța. Miroși respirația răncedă a morții...

Din fericire, doar în gândurile ei.

Deocamdată.

Klara auzi o răsuflare, iar asta era, spre deosebire de viziunea morții, foarte reală și apropiată. Auzi pașii intrusului în continuare mut, care sigur se distra privindu-și victima într-o asemenea primejdie. Care se amuza peste măsură de faptul că, deși reușise să deschidă într-un final ușa, urma să alunece pe scara de lemn din dos și să cadă pe trepte, în zăpadă.

Fulgerările trecură prin fața ochilor Klarei.

Aaaaah...

Se mușcă de mână să nu-și urle durerea prin întuneric. Pentru un moment era ghemuită într-o beznă deplină. Luminile mașinii parcate în față, cu motorul încă pornit, nu ajungeau până în grădina de legume a cabanei.

Cu toate acestea, i se părea că simte umbra asupra ei, în timp ce încerca să se îndrepte la loc după ce stătuse căzută pe toate cele patru scări.

Când reuși să-și întoarcă capul spre cabană, abia putu desluși ceva, atât de dens era viscolul.

Fulgi umezi și groși păreau că explodează în cristale de gheață pe fața ei, luminați de o lanternă cu care Killer cerceta împrejurimile. Simți raza de lumină ca un glonț. Ochită de el, se lăsă să cadă, chiar dacă asta era mai degrabă caraghios și complet lipsit de sens.

Asemenea unui copil care crede că nu va fi văzut dacă își acoperă ochii.

Cu tot răul, se aruncă într-o baltă acoperită doar de o pojghiță subțire de gheață. Îmbrăcămintea ei absorbi umezeala ca un burete. Frigul mușcă cu o mie de dinți. Apoi, când ridică capul pentru a privi îndărăt spre raza lanternei, se întâmplă minunea.

Umbra lui Killer părea că scutură aprobator din cap în direcția ei; nu era foarte sigur pe el. Totuși, nu ieși afară și nici nu aținti vreo armă automată spre ea. De fapt, închisese ușa.

Pe dinăuntru!

În următorul moment lanterna lui se stinse, și odată cu ea dispăru și silueta din spatele geamului încastrat în ușă.

Odată cu întunericul, frigul se propulsă în conștiința Klarei, de data asta cu o furie nemiloasă. Observă că tremura din toate încheieturile, și asta nu doar de frică.

Doamne Dumnezeule, te rog nu...

Uitase ceva decisiv.

Jacheta mea!

Încă mai atârna pe scaunul din bucătărie. Cu tot cu portofel și chei.

La naiba!

Nu-i de mirare cum de Killer se putea întinde relaxat. Ea era rănită, panicată și deja înfrigurată. Și avea doar două opțiuni: înapoi în casă, în cușca prădătorului ucigaș de femei, sau sumar îmbrăcată, cu o gleznă lovită, prin viscol prin pădurea din vecinătatea cabanei. Dacă ar fi reușit măcar s-o traverseze, ar fi ajuns la Teufelssee, pe care Klara nu l-ar fi putut vreodată trece. În apă ar fi fost moartă în patru minute, iar malul era prea departe.

Mai mult: imediat ce Killer ar fi observat că se decise asupra escapadei prin pădure, putea pur și simplu s-o aștepte acolo ca s-o preia – extenuată până la moarte, cum deja era.

Stau într-o capcană, gândi Klara.

Și o porni pe drumul care o ducea și mai adânc într-acolo.

Jules

Jules se întoarse în sufragerie, încercând disperat să tragă o concluzie semnificativă din murmurul și foșnetul de pe fir, când cuvintele Klarei îi reveniră în minte: „Îmi pare rău că am spus asta, dar e adevărat. De cum va afla că v-am contactat, pentru că vă va găsi numărul în mobilul meu, o să vă caute și o să vrea să vă elimine.”

Și dintr-odată mănunchiul de chei nu-i mai dădea pace.

Acum devii și tu paranoic.

Scuturând din cap, Jules se duse înapoi la ușa de la intrare și le scoase din ușă. Precaut.

În cazul, de fapt inimaginabil, în care cineva chiar reușise să pătrundă în locuința sa, nu voia să-i ofere persoanei șansa să-i încuie pe amândoi înăuntru. Mănunchiul atârna greu și rece în mâna lui, cu mult prea multe chei pentru o simplă locuință. O amintire dureroasă îl năpădi. Daiana se amuzase mereu pe seama lui, cum că ar fi umblat ca un portar. Îl puse pe comoda de lângă ușă și merse la birou.

— Alo?

Niciun răspuns. I se păruse că o aude pe Klara gemând, apoi părea că s-ar mișca. Dar scârțâitul și zornăitul puteau să însemne orice, mai ales că semnalul devenise aparent puțin mai slab.

Se lăsă să alunece în fotoliul biroului și deschise sertarul în care se aflau cabluri pentru dispozitive electronice mici. În zadar căuta un cablu de încărcare pe care să-l poată conecta cu priza și telefonul mobil al cărui acumulator se apropia de segmentul roșu. Își reglă microfonul pe mut, își dădu jos casca stângă de la ureche și îl sună pe tatăl său de pe mobil. El îi răspunse înainte ca Jules să audă că sună.

— Îmi explici, în sfârșit, care-i faza?

Jules își dădu ochii peste cap. Hans-Christian Tannberg nu observa cât era de penibil când considera anumite cuvinte *cool*, care, în realitate, nu mai erau folosite de ani buni. Și care, încă de atunci, de când erau relevante în jargonul tineresc, sunau complet prostesc ieșindu-i lui pe gură.

— Trebuie să afli ceva pentru mine.

— Hm, de fapt voiam să spun nu, dar pentru că m-ai rugat așa frumos...

— Lasă vorbăraia, nu avem timp de pierdut. Ai înțeles despre ce e vorba.

— Aparent despre viață și moarte.

— Exact. Femeia cu care tocmai vorbesc...

— Ceea ce deja nu înțeleg, îl întrerupse taică-su, nebăgând de seamă că Jules tocmai asta își interzise să facă. Doar nu mai lucrezi deloc la 112!?

Jules trebui să se stăpânească să nu arunce cu prespapierul în televizor. Tatăl său avea talentul de a-l enerva la maximum în mai puțin de zece secunde.

— Am preluat tura lui Caesar la telefonul pentru însoțire, se răsti el.

— Ce e un telefon pentru însoțire?

Jules îi explică cât de concis putu.

— Am înțeles. Dar cine naiba e Caesar?

— Vechiul meu prieten din școală, pe atunci locuia chiar în casa vecină. Înainte să ne mutăm la oraș. Ar trebui să-l mai știi. Te-a auzit des cum strigai când ajungeai acasă.

— Îmi aduc bine aminte de Kaiseri. Familie desăvârșită de dobitoci, mereu cu mașini noi și vacanțe în Maldive de bifat. Și acel Magnus deșirat și plin de coșuri era cel mai enervant dintre ei. Ăla cu tatuajul stupid cu semnul de paragraf pe deget, corect? Nu înțeleg nici până în ziua de azi de ce a trebuit să te agăți de așa prieteni ratați, eu...

— Încetează, ascultă-mă! Femeia care m-a sunat crede că este în contact cu Kalendar-Killer, fiindu-i frică că va deveni următoarea lui victimă. Află tot ce poți despre ea de la personalul Curții Berger. Numele ei e Klara.

— Și mai departe?

— Nu vrea să spună.

— Na, bună treabă!

— Dar am alte nume pentru tine: Daniel Kernik, Johannes Kiefer, Ivan Corzon. Presupuși medici și directori de clinică la Curtea Berger.

Jules își trase la el un blocnotes în carouri, rupse prima pagină folosită și testă mina neagră a unui pix, în timp ce-i povestea pe scurt tatălui său cum Klara participase la un experiment psihiatric în care era vorba de inducerea artificială a halucinațiilor, păstrând anumiți termeni doar pentru sine, notându-și: Klara. Nu e medic, presupusă asistentă tehnico-medicală. Paranoia??

— Pe Corzon îl știu, stabili tatăl său. L-am verificat deja după moartea Daiane. Nu e nimic remarcabil la el.

Jules aprobă. Numele i se păru și lui cunoscut. Imediat după sinuciderea Daiane, tatăl său cercetase din propriul impuls și întoarse fiecare piatră de la Curtea Berger, în cazul în care clinica ar fi avut ceva de-a face cu tragedia. Dar H.C. Tannberg, conform propriei mărturii, n-a putut găsi nimic. Nicio neregulă, niciun comportament inadecvat al medicilor și îngrijitorilor, deși trimisese la Curtea Berger pe cei mai buni din echipa lui.

— Kiefer și Kernik nu-mi spun nimic, dar o să intru pe fir.

— Ești surd sau prost? Cum ai ajuns la ideea că poate aștepta până mâine?

— Cum ai ajuns tu la ideea că ai avea voie să-mi vorbești așa?

Jules râse amar.

— Poate pentru că am o filmare care arată cum o bați pe mama de-i sună apa-n cap?

Ceea ce era o minciună. Singurul film care dovedea cât de abuziv fusese Hans-Christian Tannberg cu soția lui era cel care rula neîncetat în coșmarurile lui Jules. Mereu, din nou și din nou, de când se știa.

— De ce nu mă poți ierta, așa ca sora ta?

— Becca nu te-a iertat. E doar mai politicoasă decât mine.

Rebecca, sora mai mică a lui Jules, aproape că cedase abuzului din casă. Existase un eveniment-cheie. Atunci când tatăl lor venise acasă complet beat, în miezul zilei, de la clubul de tenis. Pierduse un meci matinal împotriva unui jucător cu mult mai slab și fusese întăritat la cazinoul clubului din cauza asta. Ca măsură consacrată de a-și crește la loc stima de sine, îi veni ideea să le servească la prânz celor dragi de acasă o „creație culinară” foarte specială.

Duminica era singura zi din săptămână când mâncau împreună. Chiar când Jules și Rebecca au dus prima lingură la gură și s-au mirat de gustul sărat, tatăl lor începu să râdă ca un nebun:

— Uitați-vă la mama voastră, așa o epavă! E atât de slabă și de lașă.

De fapt, mama lui Jules chiar arăta mai palidă ca de obicei, ochii ei adânciți în orbite fiind distrași. Ea însăși nu mâncase nimic, ceea ce nu era neobișnuit; rar avea apetit și adesea nu lua nicio îmbucătură zile întregi.

— UITAȚI-VĂ LA EA! strigă Hans-Christian Tannberg și arată cu furculița spre figura jalnică, care în fotografia de la nuntă de pe șemineu cântărea cu douăzeci de kilograme mai mult.

— Mai degrabă și-ar otrăvi copiii decât să aibă coloană vertebrală.

Și atunci recunoscă ce făcuse. Abia ajuns acasă, apucase oala de ciorbă de pe aragaz, se ușurase în ea și își sili femeia să servească „mâncarea”.

Se întâmpla cu trei zile înainte de a douăsprezecea aniversare a Rebeccăi. Ziua în care începu iar să-și ude patul. Încetă doar atunci când mama ei dispăruse într-o noapte, iar Hans-Christian Tannberg își pierduse victima pe care s-o poată hărțui.

— Chiar nu mă poți ierta? își întrebă el fiul azi, decenii mai târziu.

— Mă mai gândesc, odată ce vei fi devenit un om mai bun.

Fără beții în weekend. Fără povești de adormit care sunt în continuă schimbare. Dacă Jules se gândea la asta, era aproape sigur că nu doar loviturile erau de vină pentru îmbătrânirea timpurie a mamei. Se mai adăugau și umilințele, infidelitatea regulată a soțului, a cărui aspect plăcut se conservase de la prea mult alcool în sânge. De la an la an, H.C. băuse tot mai mult și hoinărise prin și mai multe paturi străine, iar de la an la an nu îmbătrânise o zi, în timp ce mama lor se prăbușea din ce în ce mai mult.

— Totuși, a fost destul de tare încât să ne părăsească. Dracu' știe pe unde s-a ascuns, i-o servise cândva tatăl său drept „poveste de adormit” pe care s-o poarte cu el în somn.

Pe atunci, mama lor era plecată de o jumătate de an. Spre deosebire de Becca, Jules nu plânsese după ea. Normal că întreaga tărașenie îi frânse și lui inima, dar, spre deosebire de sora sa mai mică, înțelegea că fusese singura posibilitate pentru a evada spiralei de abuzuri. Iar azi era convins de asta, căci Becca nu ar fi devenit niciodată o femeie încrezătoare și plină de viață. Copiii încearcă să-și imite părinții tocmai în anii lor marcanți. Până în ziua dispariției, Becca nu văzuse în mama ei un model, ci doar o femeie slabă, fără voință. Când totuși nu s-a mai întors, Rebecca a aflat că nu există vreo lege a destinului căreia trebuie să i te supui, or, o femeie se poate și desprinde, mergând pe drumul ei. Un drum care a dus-o pe Rebecca până în Málaga, unde astăzi trăia fericită lângă mare, căsătorită, cu doi copii și cu o carieră de avocat imobiliar de-ți taie respirația.

— Raportează imediat ce afli ceva, îi spuse Jules tatălui său. Trebuie să știu unde locuiește această Klara. Are un copil de vreo șapte ani, pe fiică o

cheamă Amélie. Soțul ei e înstărit, mai multe nu știu.

Jules se ridică vorbind, mai întâi inconștient, apoi mânat spre bucătărie de gândul la ceva comestibil. Între timp nici măcar încordarea creată de apelul Klarei nu mai reușea să-l distragă de la ghiorăitul mațelor. Cu mobilul la urechea stângă și casca pe cea dreaptă, de parcă ar fi fost caricatura unui manager exasperat, Jules traversă holul până la bucătărie. Pe linia Klarei se auzeau în continuare doar foșnete reci și nici tatăl său nu mai scotea vreun sunet. Probabil era ocupat să noteze observațiile lui Jules.

— Ai scris tot?

— Cred că da. Nici nu sunt multe.

— Te rog, fă tot ce poți!

— O, ai spus *te rog*! spuse Hans-Christian.

De data asta închise el, înainte ca fiul lui să o facă. Liniștea bruscă din ureche era incomodă. Amintirile pe care fiecare convorbire cu tatăl său le scotea la iveală lăsau în urmă o durere surdă.

Jules se simțea ca bătut la intrarea în bucătărie, ceea ce se potrivea cu zgomotele care umpleau linia Klarei.

Klara

— **T**rebuie să-ți fie clar că frigul estarea normală și căldura este excepția absolută în univers.

În ziua în care tatăl ei i-a spus această propoziție, Klara nu crezuse că ar fi putut îngheța mai mult vreodată în viața asta.

Avea opt ani și era pe drumul de întoarcere dintr-o excursie organizată cu sania pe Teufelsberg. Klara își permisesese o sfidare, cu puțin înainte de plecare, când refuzase să-și pună mănușile, insistând asupra celor cu degete din tricot subțire. O alegere greșită, similară, făcuse și cu pantalonii. Fără costum de schi cum voise mama, ci simpli blugi. Încrezător zicalei „cine nu vrea s-asculte, trebuie să simtă”, tatăl său a continuat necruțător excursia, urcând din nou și din nou cu ea versantul nordic pentru o nouă coborâre, deși Klara îl rugase deja după prima oră, tremurând, să meargă acasă.

— Fiecare foc stins, toată viața caldă, se scurge în mormânt, iar soarele nostru se va epuiza cândva. Doar frigul, care-i va fi subsecvent, va dăinui etern.

Klara nu a înțeles niciodată ce lecție a vrut tatăl ei să-i dea în acea zi. Pentru chinurile pe care tocmai le îndura nu ar fi putut-o pregăti oricum nimic.

Înghețul îmi smulge pielea de pe mine, gândi ea, în timp ce abia era în stare să-și îndoiaie degetele pentru a putea ține cu mâinile goale crengile care-i loveau fața în marșul ei prin pădure. Parcă ar fi fost inamici bucuroși de ghinionul ei, care voiau s-o pedepsească pentru încercarea inutilă de a fugi.

Și vântul părea să-i șoptească în urechile încinse un fel de recviem asupra vieții ei deplorabile: „N-ai meritat mai bine. Ai vrut să te sinucizi și ai eșuat, acum ne ocupăm noi, cei de afară, de moartea ta.”

Klara se împiedică cu piciorul sănătos de o rădăcină groasă cât un braț, pe care o putu vedea tot atât de puțin ca pe celelalte obstacole. În mod normal, conul de lumină din centrul orașului Berlin se revărsa peste marginile metropolei până în Grunewald, dar azi furtuna de zăpadă filtra fiecare rază, așezând un clopot impenetrabil peste pădure.

Klara își auzea propria respirație, guturală și răgușită ca a unei femei bătrâne. Oricum, nu mai plângea ca în alte dăți când o amenința sentimentul deznădejzii adânci și fără de întoarcere, de a se prăbuși în abis. Dar poate după toți anii căsniciei, lacrimile ei doar secaseră. Poate nu mai simțea aproape nimic pe pielea-i amorțită de frig.

Încă o durere puternică, care-o fulgeră din gleznă până sub rotulă, o sili să se oprească. Nu avea nicio idee ce distanță era între ea și cabană, dar trebuia să se odihnească, măcar din cauza înțepăturilor de sub coaste, pe care nu le mai putea ignora.

O mai fi însoțitorul meu cu mine?

Era sigură că pierduse legătura cu Jules, dar dacă telefonul mobil mai avea încă baterie, putea măcar să funcționeze ca lanternă. Iar pentru a afla asta, trebuia să reușească mai întâi să-l scoată din pantaloni, fiind blocat în buzunarul din față, înghețat bocnă.

La naiba!

Klara se sprijini de un trunchi gros de copac, rezistând tentației de a aluneca în jos pentru a se așeza pe rădăcini. Ochii ei se obișnuiră încet cu

întunericul, umbrele deveniră contururi. Și din contururi se formară imagini tridimensionale.

Dacă nu se înșela, era la marginea unei poteci care probabil nu fusese creată în mod oficial, căci era prea îngustă pentru asta. Își aduse aminte cum se distra când era copil, croind drumuri secrete prin pădure cu prietenele ei, „croind” fiind un termen prea marțial pentru o fetiță de zece ani. Atunci doar călcau desişul, iar cu foarfecele de grădină al tatălui ei tăiau crengile mai mici, și asta doar pentru câțiva metri, până când un copac le-a ferecat definitiv drumul. Acolo își așezaseră tabăra secretă, iar cu bețe, crengi și frunze au ridicat un cort asemănător celor indiene.

Convinsă că poate să dea peste inutila cazemată copilărească, Klara își urmă drumul spre dreapta, de-a lungul potecii, pur și simplu pentru că nu avea o altă opțiune.

Și acest drum sigur ducea pe malul lacului, unde Yannick o va aștepta. Asta dacă nu s-ar fi pierdut și ar fi înghețat mizerabil, ceea ce în momentul de față părea foarte probabil.

Nu e de mirare că oamenii, în lupta lor cu moartea, povestesc deseori cât de frig li se face. Pentru că devin una cu singura constantă a universului.

Tatăl ei, care se descompunea de mult în frigul pământean, după ce într-o noapte adormise împăcat și nu se mai trezise niciodată, mai trăia încă în mintea Klarei în acele ultime ceasuri, asemenea vocii unei fantome. Și-ar fi dorit ceva mai plăcut, acum, când se îndrepta spre ultima lumină de la capătul tunelului vieții ei.

De altfel, pe Klara o irita că poteca îngustă părea să devină mai strălucitoare în fața ochilor ei. Și mai largă.

La naiba, sunt deja la lac?

Credea că aude susurul de la stația de epurare a lucrărilor Eco, ceea ce în anotimpul dat era o prostie totală. Dar mintea ei refuza să creadă că Yannick reușise s-o găsească atât de repede aici.

De unde a știut că voi păși pe drumul înspre lac, exact pe poteca asta îngustă?

Se târî afară din pădure și văzu brusc în dreapta două lumini ȝopăind în fața ei, ca lanterne supradimensionate în mâinile unui uriaș scăpat de sub control. Pe când încă își dădea seama de greșeala făcută și voia să se retragă, o lovitură puternică o izbi ca un baros. Zbură prin aer, se învârti o dată în jurul propriului ax și încercă să se protejeze cu ambele mâini.

Degeaba. Întunericul o primi cu o violență zdrobitoare.

Jules

În bucătărie, caloriferul de sub fereastră semnaliza printr-un zgomot că nu mai fusese aerisit de mult. Jules opri termostatul și rămase doar cu un şuierat în urechea la care ținea iPhone-ul.

Acum, fiindcă tatăl său nu mai era acolo, putea să-și activeze iar microfonul de pe căști.

— Klara, mă auziți?

Și de astă dată fără reacție. Dacă nu se înșela, ea încă se afla – judecând după zgomotele de fundal – în afara unei încăperi sigure. Jules deschise frigiderul și se întinse după mezeluri și unt, le așeză pe un tocător de lemn de lângă cutia de pâine în care se afla o franzelă intermediară.

În căutarea unui cuțit, privirea i se opri asupra suportului din lemn de lângă chiuvetă și trecu un moment până să se dumirească ce-l irita.

Cuțitul!

Cel care nu se potrivea în set. A cărui lamă zimțată ieșea în afara suportului.

A dispărut!

Jules pipăi după mănunchiul de chei din buzunar, care încă se afla acolo. În schimb, cuțitul...

Jules se holba la suport precum credincioșii la o statuie sângerândă a Mariei.

Foamea era dată uitării, n-ar mai fi reușit să înghită vreo îmbucătură. Nu doar pentru că aflase că nu e singur.

Ci pentru că mai răsună și un strigăt chinuit prin hol.

Venea din camera copilului.

Klara

Umezeala a fost cea care o trezise, lapovița bătându-i în față. *Sânge*, s-ar fi gândit ea în consecință, pentru că secreția aceea se potrivea atât de bine cu durerile ei, care nu se mai rezumau acum doar la gleznă și picior, ci radiau prin întreaga parte stângă a corpului.

Cărarea de nisip înghețat pe care se afla întinsă pe spate sigur nu era înscrisă într-un registru de trasee – pentru asta ar fi fost prea îngustă –, totuși, garantat, nu fusese un vehicul forestier cel care o rostogolise peste movila neasfaltată. Mai degrabă o mașină mică, probabil un Smart sau un Mini, care venise în viteză înspre ea ca o coajă de nucă pe mare, atât de tare zgâlțâise mașinuța solul vălurit.

În orice caz, marca îi era sincer indiferentă. Decisivă asupra vieții și morții era întrebarea: ce fel de bestie se va ivi din interiorul ei?

Yannick?

Și-l amintea mai mic și mai slab, dar poate și umbra masivă era doar o iluzie optică.

Poate aici toate sunt o iluzie?

Klara se gândea dacă ar fi putut îndura durerile atât cât să se poată ridica și să alerge înapoi în pădure, dar chibzuirea îi răpi timpul de reacție. Umbra de deasupra ei crescuse. Pași se apropiară.

Totuși, reuși să se rotească pe-o parte și să se ridice; putu chiar să se scuture de mână care o prinsese de braț. Dar apoi alunecă peste o movilă sau o creangă, sau propriile-i picioare, diferența n-o mai putea simți. Corpul ei era dintr-odată ciudat de amorțit, chiar și limba îi era îngreunată, când ea – întinsă din nou pe spate – strigă:

— Lasă-mă-n pace, Yannick! Cară-te! Porc mizerabil ce ești!

Dar Killer nu-i făcu pe plac. Nu dădu un centimetru în spate. În schimb, se aplecă spre ea și păru că o observă în lumina farurilor. Orbită, strânse pleoapele.

— Atunci măcar să se termine repede, pledă Klara și deschise ochii cât de mult putu.

Ceea ce văzu levitând deasupra capului ei o făcu, în final, să se îndoiască de propriul raționament.

Klara știa teoria briciului lui Occam. Știa că cea mai simplă explicație era adesea cea corectă.

Vorba zicalei: „dacă ceva galopează nechezând prin fața ușii de la intrare, este probabil un cal și nu o zebra”. Totuși, lecția filosofului englez William de Occam nu-i aducea deloc Klarei – care tocmai încerca să afle ce fel de arătare se apleca deasupra ei – buna judecată.

Fața cu nasul borcănat, barba albă, o capă roșie...?

Chiar și cea mai simplă dintre explicații era lipsită de sens.

Dar dacă se concentra pe cea mai probabilă teorie, deasupra ei atârna privind un binevoitor și dolofan Moș Crăciun.

Am halucinații, gândi ea și închise ochii. Consecințele experimentului eșuat de la Curtea Berger.

Odată cu întunericul crescuseră și convingerea de a-i fi scăpat lui Yannick, care-și permisese o glumă macabră cu ea.

— Hai, fă-o odată! îl instigă ea pe falsul Moș Crăciun.

Răcoarea din așternutul pădurii, pe care stătea, continua să se strecoare mai adânc în ea. O cuprinsese o crampă, ca pe scaunul dentistului cu puțin înainte ca freza să atingă nervul. Klara știa că durerile urmau să vină și știa că vor fi insuportabile, dar și mai insuportabile erau secunde imediat precedente, în care inamicul ei final părea să înceapă un joc pervers de-a șoarecele și pisica.

— Ești întreagă? Drăcia naibii! Ce faci aici, afară, mândro? îl auzi spunând pe omul costumat.

Cuvintele lui miroseau a alcool și a tutun, și doar vorbitul în sine părea să necesite efort din partea bărbatului corpulent, căci găfâia ca un curier după o livrare la etajul cinci.

Klara deschise iar ochii.

— Tu nu ești Yannick, stabili ea.

— Cine nu-s io?

Și nici Martin. Soțul ei snob ura dialectele și ar fi preferat să-și smulgă limba decât să vorbească cu „accentul inconfundabil al păturii inferioare”, așa cum îl desemna pe cel berlinez. De altfel, individul se silea inconfundabil să vorbească limba curată și cădea în dialect doar în cazul unor cuvinte izolate.

— Măi, măi, măi, io-s convins că-mi ești șifonată bine! Ți-ai rupt ceva în tine?

Klara reuși să-și ridice capul. Gândurile-i dansau ca fulgii de confetti în lumina farurilor mașinii din care bărbatul tocmai coborâse. Îl aprecie pe jumătate trecut de cincizeci.

— No, nu te mișca. Io am auzit că dacă e ceva la coloană poate deveni grav.

Klarei i-ar fi plăcut nespus să bufnească în râs. „Grav” se potrivea situației ei per total. Și asta într-adevăr nu începând cu noaptea asta. Ceea ce dimpotrivă nu se potrivea chiar deloc era Moș Crăciun, care tocmai își ducea telefonul la ureche.

— Stai! îi ordonă ea mai impunător decât s-ar fi crezut în stare.

— Scumpete, e musai de chemat o ambulanță, chiar dacă n-am habar cum va ajunge una până aici. La naiba, ce ți-o fi venit de mi-ai sărit în fața mașinii așa ca Bambi din pădure?

— Nicio problemă, sunt în regulă, minți Klara. Nimic rupt, spuse ea sperând ca măcar atât să se potrivească realității.

Strânse din dinți și se împinse într-o poziție de șezut.

— Zău? A fost o bușeală strașnică.

— Da, zău așa! Cine sunteți? îl întrebă ea pe bărbatul al cărui chip părea alcătuit doar din păr și barbă, și i-ar fi plăcut să continue: *Sunteți real? Sau un efect al experimentului meu psihotic?*

În propriile urechi se auzea complet neinteligibilă și înfundată, dar totuși primi un răspuns:

— Io-s Hendrick, de la Jimmy-Hendrik-Entertainment. De obicei le dau mereu cunoștințelor noi cartea mea de vizită. Dar fără să vreau a părea nepoliticos, nu arăți ca și cum ai vrea să mă programezi prea curând.

Klara râse neîncrezătoare și încercă să se îndrepte în continuare.

— Doar vă costumați așa?

— Nu, io-s chiar Moș Crăciun.

Bărbatul se întoarse scuturând din cap și mormăind pentru sine:

— Omule, asta pare că s-a bușit la cap dinaintea accidentului.

Privi către mașina lui, scărpinându-se în ceafă.

— Măi, măi, măi! Io mă gândeam că pe muierile nebune din Frosthau nu le-ntrece nimeni, dar asta de aici le-ntrece. Deși, stai așa!

Aparent își reaminti că nu era singur și se întoarse iar către Klara.

— Aparții pădurarilor?

— Cui?

— Ăia au închiriat hotelul Frosthau din Beschlag și trag un chef acolo... în comparație, Lollapalooza e o aniversare de copil, ți-o jur! Una dintre dame m-a întrebat serios dacă-și poate bea vinul fiert din cizma mea. Și tu îmi pari că i-ai luat-o pe urme, să te arunci dup-aia în fața mașinii mele.

Klara îi apucă mâna întinsă și se ajută de ea pentru a se ridica în picioare.

— Nu sunt băută, spuse ea greoi, nereușind să-și suprime un geamăt ascuțit când își lăsă greutatea pe picior.

— Clar, și io-s cu renii pe drum, hei, stai așa...

Pas după pas, Klara șchiopătă împotriva luminii de la farurile mașinii mici, care, după siglă, se dovedea a fi japoneză sau coreeană; prea bine nu se pricepea Klara la așa ceva.

— Încotro te duci?

Klara nu-i dădu un răspuns; de fapt, nu avea nicio idee. Pantalonii înghețați se frecau de ea la fiecare pas, iar întregul corp îi tremura de extenuare și frig, în egală măsură. Doar cu durerile rezultate din accident era obișnuită. Se simțea ca bătută. Tot ce mai reuși să scoată pe gură fu:

— Mi-e frig!

Apoi trase de ușa mașinii și se prăbuși în scaunul pasagerului.

— Totu-i clar, logic! Nicio problemă! Simte-te exact ca acasă, acum că ne cunoaștem așa bine, îl auzi pe Hendrik spunând în urma ei. Frate, e fenomen! Asta n-o să mi-o creadă nimeni.

El o urmă, deschise ușa șoferului și se înfiletă ca un șurub lângă ea în mașină.

— Deci, io te duc acum la urgențe.

O minune că la gabaritul său încăpea măcar pe scaunul șoferului.

— Nu, ați putea, vă rog, să mă duceți mai degrabă...

Klara se opri în mijlocul propoziției pentru că nu avea vreo idee unde altundeva ar fi putut s-o ducă necunoscutul costumat.

Totuși, el nu dădea semne că ar porni motorul.

— Io nu mă mișc înainte să-mi spui care-i treaba. Cine-mi ești? Și ce faci la ora asta în mijlocul nicăierului?

— Asta e o poveste lungă, mormăi ea.

— Am timp.

Klara trebui să râdă, în ciuda stării ei deplorabile. Când consideră cum i s-ar părea adevărul eroului ei costumat, trebui să fie atentă ca nu cumva să bufnească în râs ca o nebună.

Sunt șantajată ori să-mi omor bărbatul, ori pe mine însămi. Cum sunt o femeie slabă, așa cum mi s-a confirmat recent la telefonul pentru însoțire, m-am decis pentru suicid, dar am fost prea fraieră să sar de pe stânca pentru cățărare de la Teufelsberg, și nici cu gazele de eșapament nu mi-a ieșit. Așa că, fugind din cabana mea cu grădină, fiind urmărită de Kalendar-Killer, am nimerit în fața mașinuței lui Moș Crăciun.

Cum își păstră gândurile pentru sine, Moș Hendrik preluă vorbitul pentru ea:

— Știi măcar în ce ape te scalzi? Am primit o aprobare de excepție de la papagali. P-aici nu are voie nimeni să conducă, în mod normal, nici drumul nu-l știe nimeni, în afară de cei care lucrează în păduri.

Mobilul ei se sesiză prin tonul de semnal al bateriei, aducându-i aminte că mai era încărcat maximum douăzeci la sută.

Klara îl scoase din buzunar și realizează uimită că încă mai era conectată cu Jules.

— Alo? Mă auziți?

Răspunsul veni aproape instant, dar totuși foarte încet.

— Da, încă sunt aici. Totul bine la dumneavoastră?

— Hm, depinde cum o priviți!

Ea se uită la Hendrik, care îi aruncă o privire sceptică și care probabil se întreba de ce nebuna asta se hotărâse, pe jumătate înghețată, să orbecăiască prin pădure în loc să ceară ajutor la telefon.

— Sunt slăbită și mi-e frig! Nu știu încotro să mă duc.

Hendrik scutură consternat din cap, de parcă cu fiecare secundă ce trecea începea să priceapă din ce în ce mai puțin în ce situație nimerise, dar totuși porni motorul și, odată cu el, și încălzirea.

Jules încă vorbea încet, aproape șoptit:

— Spuneți-mi unde sunteți! Vin să vă iau, Klara.

— Nu știu unde sunt, stau într-o mașină.

— Mașina dumneavoastră?

— Nu, am fost luată.

— De cine?

— De Moș Crăciun.

Ea râse isteric. *O, Doamne!* Și Jules probabil că o credea beată.

— Fără glumă, lângă mine e moșul în plin act. Cu cizme, mantie, perucă și barbă.

În mod straniu, chiar absurditatea costumului era ceea ce făcea ca ea să aibă mai puțină frică decât ar fi fost de așteptat față de acel necunoscut. Totuși, fusese de mai multe ori în viață atrasă de exteriorul simpatic al unui bărbat.

— Dați-mi-l pe tip! îi ceru Jules.

Întâi vru să protesteze, dar la ce bun? Nu mai avea totuși niciun plan pe care însoțitorul ei să i-l poată demonta.

— Un moment.

Klara tocmai voia să-i întindă receptorul lui Hendrik, când auzi un zgomot foarte neliniștitor.

— Ce-a fost aia?

Ea duse telefonul înapoi la ureche în speranța că se înșelase. Dar se repetă.

Întrerupt, sfâșiat și totuși inconfundabil.

Klara se întrebă dacă era într-adevăr cu puțință. Jules tocmai ce afirmase că ambii copii i-au murit în incendiul locuinței. Valentin, pe loc. Pe Fabienne se presupune că a privit-o murind.

Și totuși fusese cu siguranță o fetiță care tocmai ce strigase tânguitor după ajutor la capătul firului cu Jules.

— **A** jută-mă, ajutor!
Strigătul actual era mult mai încet decât primul care răzbise prin hol până la el, în bucătărie. Dar totuși atât de tare, încât Klara îl auzise prin telefon.

— Ce-a fost aia? întrebă ea încă o dată.

Vocea ei părea tot așa de înspăimântată precum se simțea Jules, chiar dacă avea o armă la el. Un CZ¹ de 9 mm, cu care odinioară exersase o dată pe lună la poligon. Nu era încărcat, nu voia sub nicio circumstanță să aibă acces personal la o armă funcțională, căci trimisese prea des mașini de intervenție la victime împușcate. Dar greutatea pistolului îl liniștea. De aceea îl luase înainte să meargă în camera copilului, chiar dacă nu-și putea imagina ce potențial oponent ar fi descoperit acolo.

— Cine a strigat acolo?

Jules reflectă dacă ar fi trebuit s-o mintă pe Klara; reflectă ce avea voie să-i spună.

„Doar *small talk*, nimic personal la telefonul pentru însoțire”, îl avertizase Caesar. „Aleargă destui *stalkeri* pe-acolo, pe-afară. Nu știi la ce pot folosi informațiile despre tine, dacă doar își imaginează că ar fi stabilit o

legătură personală cu tine. Crede-mă! Cel mai bine ar fi să nu le spui nici măcar numele tău real.”

Deștepte gânduri. Dar cum să păstrezi o legătură fără să oferi ceva de la tine?

— Fiica mea are coșmaruri, spuse el într-un final.

Chiar când intra în camera de la capătul coridorului, calculase pentru un moment posibila dispariție a micuței de șapte ani. Privirea lui va cădea asupra unui pat nefăcut, iar cearceaful frământat, perna de la cap adâncită și sticla cu apă de pe noptieră pe jumătate plină ar fi doar mărturii pe care i le va fi lăsat în urmă.

Relicve pentru rememorarea unui prezent care dispăruse pentru totdeauna.

Cu imaginea cristalină de a deveni iar martorul unei Fabienne care, din oarecare motiv, pentru a mia oară se lupta cu moartea, deschise ușa de la camera ei. Dar când lumina de pe hol se revărsă asupra regatului în culori pastelate al fetei, Jules realizează ușurat că ea încă se afla acolo.

Mulțumesc, Doamne!

Și respiră.

Încă.

Pulsul lui Jules se reglă, chiar dacă priveliștea micuței era orice altceva decât liniștitoare: ochii larg deschiși ai căror pleoape nu clipeau și ai căror pupile păreau că absorb tot întunericul din cameră. Buzele se mișcau ca ale unui crap, iar după culoarea feței, un albastru pal, făceau asta de-o vreme.

Daiana, pledă el în gând. Ajută-mă!

Soția lui știuse ce trebuia făcut într-o astfel de criză. Când Fabienne avusese febra crescută, merseseră cu ea la urgențe. Acolo o asistentă cu părul coafat permanent de la primiri și-a dat ochii peste cap enervată și a mormăit ceva de părinții care n-aveau chef să-și care copii în timpul zilei la un pediatru și, în schimb, seara, îngreunau urgențele cu chestiuni banale.

În acea secundă Fabienne se opri din respirat. Începu să se învinețească încă din brațele Daiane, care nu intrase întrucâtva în panică și nici nu se apucase să umble tipând, ci strigase doar o dată, tare, către un îngrijitor care trecea grăbit:

— Avem nevoie imediat de ventilație!

În timp ce intrase glonț în salonul alăturat, o întinse pe Fabienne pe o targă și, până la venirea unui medic competent, începuse ea însăși masajul cardiac.

Când era vorba despre alții, Daiana fusese mereu liniștea însăși și rezolvase problemele cu o minte calmă și prezentă.

Doar propriii demoni nu și-i putuse îmblânzi.

— Fiica dumneavoastră? întrebă Klara neîncrezătoare. N-ați spus c-a murit?

Jules auzi ceva care sunase ca scârțâitul suspensiei unui vehicul. Aparent se afla iar în mișcare.

— Nu, asta ați înțeles-o greșit. Am spus că trebuie s-o privesc cum moare. Fabienne a supraviețuit în dulap, dar de când mama și fratele ei nu mai sunt, moare și ea câte un pic în fiecare zi. Are de-abia șapte ani, dar durerea o consumă. Și nu pot face nimic în privința asta.

Jules lăsă pistolul pe podea, se așeză pe marginea patului și îi mângâie micuței o şuviță de pe frunte. Își încreți nervoasă buzele și șuieră ceva de neînțeles. Dar închise ochii la loc.

— Îmi pare rău, Klara! Trebuie să mă ocup acum de ea.

— Ce are?

Jules își plasă palma pe fruntea și ochii ei, simțind cum pe sub pleoapele închise ochii i se învârtteau ca roțile minuscule într-un rulment cu bile. Brusc îi crescuse febra, ceea ce nu era neobișnuit la vârsta ei. Când o revăzuse mai devreme, capul ei era încă foarte rece, dar acum radia.

— De-abia mănâncă ceva, doar doarme, nu-i mai place să meargă la școală. Consiliera psihopedagogică spune că ar fi tipic pentru o afecțiune

posttraumatică.

Jules duse arma înapoi în camera de lucru și o puse în cel mai de jos sertar al biroului.

— Trebuie să facă față faptului că fratele ei a murit, iar ea a supraviețuit ca prin minune în dulap, continuă să-i explice Klarei. Chiar și cu o intoxicație de la fum, care, din spusele medicilor, poate avea consecințe în viitor.

Se duse în baie și trebui să tragă trei sertare până să-și amintească unde văzuse cu o oră înainte cutia de Nurofen. În dulapul cu oglindă de deasupra chiuvetei.

Extrase zece mililitri într-o seringă și se întoarse. Klara îl întrebase ceva ce nu înțelesese din cauze unei interferențe de semnal.

— Un moment, trebuie să-i dau ceva lui Fabienne.

Îi duse gentil la buze fetiței somnoroase sucul împotriva febrei. Deschise ochii doar o dată, scurt și tremurând, doar pentru a-i închide imediat la loc în timp ce înghițea.

— Ce voiați să știți de la mine?

— Ați renunțat la job din cauza asta, ca să fiți acolo pentru ea?

— Da. Dar și pentru că eram prea implicat. Ca pompier ai nevoie de distanțare față de cazurile tale. După încheierea programului de lucru, nu poți să conduci pe străzile Berlinului și să suni la soneria ușilor unor oameni străini, doar pentru a afla dacă reanimarea a reușit sau dacă nașterea prematură s-a încheiat cu bine.

— Și ați făcut asta?

Era mai mult o afirmație decât o întrebare.

Într-adevăr. Jules îi confirmă:

— Pe mine m-au terminat cazurile încă de dinaintea sinuciderii Daiane. Apoi a fost mai rău. Nu mai puteam să iau niciun apel urgent și am demisionat. Nu mergea altfel. Mă simțeam ca un impostor. Cum aș putea să-i ajut pe alții, când n-am putut nici măcar să-mi salvez propria familie?

— Și totuși vorbiți cu mine.

— În mod normal, nu există cazuri urgente ca ale dumneavoastră la telefonul pentru însoțire. Oricum, așa m-au asigurat toți dinainte.

— Atunci ați avut ghinion azi.

— Sau ați avut dumneavoastră. De fapt, nu sunt persoana potrivită. Ar fi trebuit să vorbiți cu un psiholog.

— De fapt, nu voiam deloc să vorbesc cu cineva...

Un strigăt chinuit, specific unui vis febril, întrerupse conversația.

— A fost iar fiica dumneavoastră?

— Îmi pare rău, șopti Jules între timp, dar nu Klarei, ci micuței de șapte ani, pe care n-avea voie s-o piardă sub nicio circumstanță.

Nu după tot ce sacrificase deja.

— E trează acum? întrebă Klara.

— Mai degrabă în somnolență. Tocmai i-am dat niște sirop Nurofen.

Fetița își ținea din nou pleoapele pe jumătate închise, iar ochii i se plimbau și mai sălbatic ca înainte.

— Dar încă nu și-a făcut efectul.

— Cunosc asta. Și Amélie se îmbolnăvește ușor. Când zilele sunt stresante, așa ca în ultimul timp.

Probabil fiindcă simte ceva. Copiii sunt ca sistemele de alertă seismică preventivă. Au cele mai fine antene.

Jules o auzi pe Klara spunând ceva. Suna de parcă ar fi acoperit cu mâna microfonul telefonului, aparent vorbea cu șoferul. Apoi foșnăi și vocea ei redeveni clară.

— Cunoașteți cu siguranță un cântec de leagăn?

— Ceva ca „Luna doar ce-a răsărit”?

— Cântați-l! Asta fac mereu cu Amélie. O liniștește.

— Nu pot să cânt, stabili Jules.

Pot doar să telefonez. Să mă pun în locul oamenilor. Să le simt durerile, grijile și spaimile. Dar cel mai important, să le înlătur pe-ale lor, în timp ce

eu am eşuat iar şi iar.

Şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi avut curajul s-o facă acum. Grija lui era împărţită între cea mică, posibilul intrus şi pericolul cumulat pentru amândoi.

— Atunci puneţi-mă pe difuzor, ceru Klara.

Serios? gândi Jules şi dădu din umeri.

Altfel s-ar fi opus, dar poate vocea Klarei avea să ajute măcar împotriva viselor febrile.

— Un moment.

El aduse laptopul din bucătărie, deconectă căştile şi activă difuzorul. Ținea calculatorul aproape de pat.

— Poftiţi, vă rog! îi cedă el scena audio Klarei, care o folosi imediat.

Limpede ca un clopot, chiar dacă neinstruită, timbru ei era foarte cald, iar cântecul ei suna liniştitor şi pentru Jules.

*Luna doar ce-a răsărit,
Steluţele strălucesc aurit
Pe bolta senină şi clară.
Pădurea stă neagră şi tace,
Din câmpii răsare
Ceaţa minunată şi albă.*

Deja după primele strofe profund melancolice se întâmplă minunea pe care doar muzica era capabilă s-o producă. Chimiştilor şi neurologilor le-ar fi plăcut să poată avea o explicaţie biologică pentru explozia de emoţii pe care o secvenţă de tonuri şi măsuri o poate produce în creierul uman. Pentru Jules, simţirea efectului muzicii se învecinase mereu cu o minune.

— S-a mai liniştit Fabienne? întrebă Klara după al doilea refren.

— Da, a făcut-o, spuse el aproape cu părere de rău.

I-ar fi plăcut cel mai mult să se întindă lângă Fabienne şi s-o asculte în continuare pe Klara ore în şir.

— Aţi avut dreptate, funcţionează.

Ochii nu i se mai roteau sub palma lui. Respirația-i curgea regulat. Doar gâtul îi era umed de sudoarea efortului coșmarurilor nocturne.

Jules mai așteaptă încă o vreme, apoi, când fuse sigur că depășise ce era mai rău, se strecură pe vârfuri afară din cameră și închise ușa cât putu de gentil.

— Vă mulțumesc!

— Cu drag!

Acum, când nu mai trebuia să șoptească, și zgomotele de fundal ale Klarei i se prezentau dintr-odată mult mai intense. În orice caz, încă se afla într-o mașină în mișcare, evident accelerând.

— Încotro mergeți? voi Jules să știe.

— Acasă. Cântecele a produs ceva și în mine.

— Înțeleg. Vreți să vă vedeți fiica.

— Exact.

— Cred că e decizia corectă, spuse Jules și își contemplă foarte exact următoarele cuvinte.

Dacă făcea acum o greșală, ar fi înspăimânta-o pe Klara atât de tare, încât ar fi pierdut-o definitiv.

Pipăi după mănunchiul de chei din pantaloni, se gândi la cuțitul care lipsea din suport și întrebă:

— Aveți ceva cu care să scrieți?

— Normal că nu. Dar, un moment, aici, lângă ambreiaj e un marker.

— Te rog, servește-te! îl auzi Jules pe șoferul de lângă ea, ce părea pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat.

— OK, acum faceți ca un elev, Klara. Notați, vă rog, în palmă numărul meu de mobil.

— La ce bun? Doar ne telefonăm deja.

— La telefonul pentru însoțire. Dacă se întrerupe conexiunea și veți mai încerca o dată, veți ajunge posibil la un alt voluntar. Vă dau numărul meu privat.

— Vă este clar că încerc să închid de câteva ore și cu siguranță nu vă voi mai suna și în privat!?

Cu fiecare minut Klara își recăpăta vizibil din energie. Era și timpul să îndrepte energia asta pe drumul corect.

Uneori, gândi Jules, este necesară schițarea unui fundal amenințător pentru asta.

— Vă este clar că vi s-a înrăutățit starea dramatic.

— În ce sens?

— Klara, nu intrați acum în panică, dar mai devreme mi-ați descris șoferul în a căruia mașină v-ați urcat.

— Și?

— Explicați-mi un lucru...

Făcu o pauză de impact.

— ...dacă moșul de-acolo, de lângă dumneavoastră, vine de la o petrecere și la ora asta sigur are seara liberă, cum de încă își mai poartă barba de Moș Crăciun?

[1.](#) Acronim al Česká Zbrojovka Uherský Brod, producător de arme de foc, de origine cehă (n.tr.).

Nimic. Nici măcar zgomot.

Răspunsul Klarei, dacă dăduse vreunul, era în derivă undeva prin eter.

Zonă fără semnal?

Conform datelor afișate continuu pe ecranul telefonului, conexiunea cu Klara încă exista, chiar dacă de la ultima lui întrebare nu mai spusese un cuvânt. Ceasul care măsura durata convorbirii săpa secundă cu secundă spre un viitor necunoscut și amenințător; nu doar pentru Klara, care, în timpul fugii nebune nocturne după Martin și Yannick, era față în față cu ceea ce putea fi o altă sursă de pericol masculin. Și Jules se simțea amenințat de o forță invizibilă. De o persoană care reușise să pătrundă neobservată în locuință. Care, dacă se gândea la suportul de lemn de lângă chiuvetă, probabil era înarmat. Și pe care o încuiase aici, împreună cu el.

Mănunchiul de chei din buzunar se simțea de parcă fusese lăsat pe flăcările unui grătar. În drumul spre bucătărie, lui Jules i se păru că simte cum trecea prin materialul pantalonilor, asemenea unui fier încins.

- Să meargă înapoi în camera copilului?
- Să încuie toate ușile?
- Să sune la poliție?

Jules se gândi la ce ar face un om normal în situația de față și se hotărî pentru ce era la îndemână. Înainte să ceară ajutorul de la un terț, trebuia el însuși să se asigure și să percheziționeze minuțios toată locuința. Făcând abstracție de faptul că niciun polițist n-ar fi venit la el pur și simplu din cauza cererii: „Veniți repede, fiica mea și cu mine suntem în pericol! Am auzit un mănunchi de chei zornăind și-mi lipsește un cuțit de bucătărie!”

Într-un sfârșit de săptămână ca acela, în care doar vremea declara orașul o urgență, pentru fiecare sector probabil existau câte trei patrulare, iar acelea aveau de urmărit cereri mai grave.

Jules tocmai se întreba cu care cameră ar fi trebuit să înceapă percheziția, când mobilul îi vibra.

Fără salutări, fără cuvinte introductive. Tatăl său trecu direct la subiect:

— Deci, am aruncat câteva momeli, ceea ce la ora asta nu e atât de ușor cum îți imaginezi, băiete! Dar am aici contactul premium al unei surori medicale.

Aha! Contact premium.

Prin urmare, așa își denumea deci astăzi escapadele sexuale. Ajuns între timp în bucătărie, Jules se miră că mai existau încă femei destul de tinere – majoritatea chiar arătând bine – care să se îndrăgostească de escrocheria detectivului particular, un playboy ajuns din urmă de ani. Poate să fi fost atrase de dispoziția lui întunecată, care uneori strălucea ca ridurile sub machiajul fărâmicios. Tatăl său îl asigurase cu lacrimi odinioară, la o dezbatere de Crăciun, cât de mult își regreta comportamentul violent de atunci. Și că și-a dezlănțuit furia generată de viața ratată asupra fiului său, după ce-o bătuse pe mamă până a ieșit din viața conjugală. Totuși, Jules nu i-a crezut regretul. El le-a simțit ca pe niște afirmații ale unui alcoolic, care povestește tuturor că vrea să rămână treaz odată pentru totdeauna, în timp ce-și căutase deja o clinică de reabilitare prin preajma crâșmei lui de căpătâi.

— Ce ai pentru mine? întrebă Jules plimbându-se de colo-colo.

În oglindirea mătuică a frigiderului cromat i se păru că vede o umbră în spatele lui; totuși bucătăria era goală.

— Trei cuvinte: uită de asta!

— Chiar nimic?

— Vreau să spun: ar trebui să uiți de tanti. Nu e prea întreagă. Da, a fost sub îngrijire la Curtea Berger, dar nu ca participant al unui experiment, ci pentru că suferea într-adevăr de o tulburare disociativă – cum s-ar spune, când nu mai diferențiezi realitatea de delir.

— Și?

— Și? Ce altceva mai ai nevoie pentru a băga la cap că te-ai înșelat? Pune-ți pe pauză sindromul de salvator. Dacă tot vrei să salvezi lumea, concentrează-te pe oameni reali. Nici despre acel Johannes Kiefer n-a auzit nimeni vreodată ceva. Nu există și n-a existat vreun medic cu numele ăsta.

Jules își trase un taburet de bar și se așeză la blatul insulei din bucătărie. De acolo avea o priveliște bună prin ușa ce stătea deschisă, în jos pe hol. Dacă s-ar fi apropiat cineva de camera copilului, l-ar fi văzut și auzit.

— Mai verifică o dată sub numele Yannick. Și ce-i cu Kernik?

— Aaah, da, corect, asta era cireașa! Pe el l-am prins la telefon.

— Trăiește?

— În carne și oase. Ceea ce înseamnă prea bine că asistentul medical nu a sărit niciodată de pe fereastră, cum tanti-din-povești a ta vrea să te facă să crezi.

— Ciudat.

Jules deschise sertarul de sus al insulei. Dintre ustensilele de gătit aflate înăuntru (forme, făcăleț, hârtie de copt) nu-și putea face nicio armă utilă împotriva oricărui intrus, de o fi existat măcar vreunul.

— Nu-i ciudat. Ci nebunesc. Închide pur și simplu și uit-o! Mă duc înapoi în pat.

— Nu, asta n-o vei face.

Jules trebui să admită că tatăl său a ajuns la o concluzie clară: el se înșelase. Dar, din principiu, nu voia să-l scoată așa, pur și simplu, de pe linie.

— Ai aflat numele de familie al Klarei?

— Nu. Și nici adresa.

Poftim?

— De unde a știut sora despre cine era vorba?

— Pentru că toți își aduceau bine aminte de găina nebună, care a alergat urlând prin clinică, susținând că un medic și-ar fi luat viața. Nu se întâmplă nici acolo atât de des.

Jules scutură din cap. Povestea nu putea să aibă sens așa. Tatăl lui era obosit și pur și simplu nu avea chef de o cercetare corespunzătoare.

— Lasă-mă să ghicesc: sursa ta nu are acces în mijlocul nopții la baza de date a pacienților?

— Bingo!

— Bine, atunci rămâi în zonă. Vreau să știu cu cine am de-a face. Aaah! Și trebuie să te duci pentru mine la Le Zen.

— Hotelul?

— Exact.

— Ce să fac acolo?

Jules își închise ochii, ceea ce era cam lipsit de sens, nefiind un stimul vizual care tocmai îl alarmase, ci un pârâit. Acela putea proveni de la ferestrele vechi. Afară încă mai cădea lapovița, iar vântul scutura în secvențe furtunoase tot ce i se puneă în cale. Nu era de mirare că în interiorul locuinței, din când în când, printre grinzi și ziduri, se auzeau trosnituri și pârâieli.

— Ți-o spun dacă te vei afla în hotel în treizeci de minute, îi spuse tatălui său, care protestă:

— Ai aruncat măcar un ochi la ceas sau pe fereastră? Nu-mi arde pe vremea asta să-mi părăsesc adăpostul călduros.

— Și totuși o vei face.

— Și dacă nu?

— Nu mai schimb un cuvânt cu tine în viața mea.

Amenințarea finală. Jules știa, chiar dacă îl jigneau constant, că pentru tatăl său era totuși singurul contact cu adevărat important. La o primă privire, H.C. Tannberg părea a fi ca trunchiul unui stejar falnic. Ceea ce privirii exterioare îi rămânea ascuns însă era că acest copac reușea să mai fie ținut doar de câteva rădăcini îngropate în pământ. Cea mai puternică o pierduse odată cu soția lui; prieteni existau doar puțini. Să-și mai fi rupt acum și legătura cu fiul său, la următoarea furtună s-ar fi clătinat și prăbușit.

— OK, OK. O voi face, răspunse prompt. Dar dacă mă întrebi, ar trebui să te gândești la cu totul altceva.

Jules trebui să clipească.

— Și aia ar fi?

— Vorbești cu tanti Klara asta de pe laptop, corect?

— Corect.

— Și ăla l-ai primit azi de la Caesar?

— Da.

Unde voia să ajungă tatăl său?

— Și primul apel, la scurt timp după ce i-ai preluat tura, vine chiar de la o candidată suicidală, care a fost îngrijită la Curtea Berger, ca Daiana?

Tatăl său plescăi din limbă.

— Așadar, dacă asta nu e cea mai incredibilă coincidență, atunci nu mai știu nici eu ce-i.

Ai dreptate. Toate astea nu pot fi o coincidență, se gândi Jules și își lăsă iar capul înclinat. Închise din nou ochii, ceea ce, în fond, era lipsit de sens, fiindcă așa nu-i deveniră simțurile mai ascuțite. Dimpotrivă. Îi jucau feste.

Indecis dacă era doar victima forței imaginației proprii, Jules întrerupse convorbirea cu tatăl său, luă mobilul mut în mână, sperând să mai aibă conexiune cu Klara, și ascultă zgomotul unui robinet picurând.

De oriunde o mai fi venit și ăla dintr-odată.

Klara

Treizeci de monștri – cei mai mulți dintre ei dormeau.

Ca să-i țină moralul ridicat fiicei ei în cursele lungi cu mașina, Klara îi povestise că sistemul de navigare era un detector de monștri. Imediat ce se făcea întuneric, arăta numărul și activitatea fantomelor de pe ruta lor. Porțiunile verde închis de pe hartă erau monștri care dormeau, culorile mai deschise de pe ecran erau cei care tocmai dădeau târcoale. Vitezometrul arăta numărul total, dar lui Amélie nu trebuia să-i fie frică, carosiera vehiculului fiind impenetrabilă pentru creaturile malefice; în interiorul mașinii ar fi fost mereu în siguranță.

Toate minciuni, se gândi Klara, în timp ce mașina părăsea zona împădurită, accidentată, și cotea pe Teufelsseechaussee. Mobilul ei era între coapsele care se dezghețau lent, la fel ca restul corpului ei.

„Cum de încă își mai poartă barba de Moș Crăciun?”

De când Jules îi adresase întrebarea, Klara își dorise ca basmul despre detectorul de monștri, pe care i-l servise lui Amélie să corespundă realității măcar într-un punct, dar normal că, în viața reală, nu existau bariere impenetrabile împotriva bestiiilor. Și foarte probabil stătea în mașină lângă una.

Într-adevăr, Hendrik (dacă măcar se numea așa), încă era costumat în Moș Crăciun și nici măcar acum nu-și scosese barba.

În agitația ei nu se gândise la asta, la cât de lipsit de sens era. Doar încălzirea care funcționa la turații înalte ar fi împins-o să-i smulgă pâsla albă de pe față (deși Hendrik nu umblase ca ea, aiurea, prin frig); totuși, el purta chiar și mănușile, care se presupune că erau obligatorii pentru un *outfit* perfect de moș (asta o citise cândva într-o revistă pentru femei), fiindcă prin mănuși se putea masca cel mai bine vârsta reală al celui ce juca rolul de Moș Crăciun.

Fără bijuterii, fără ceasuri, fără ciorapi albi, fără blugi ieftini – nimic ce ar fi putut distruge iluzia copiilor, care de la natură erau neîncrezători.

— Io cred că cel mai aproape-i Spitalul Paulinen, dar n-am habar dacă preiau urgențe.

Hendrik făcu circuitul să scârțâie, în timp ce schimbă viteza într-o treaptă superioară. Vântul șuiera afară atât de puternic, încât mașina mică era uneori încetinită de-a dreptul, de parcă, din când în când, un uriaș invizibil se așeza pe plafon. Afișajul detectorului de monștri se schimbase de la treizeci la cincizeci. Și frica din Klara crescuse.

Doar faptul că Hendrik era încă pe drum la ora asta era destul de sugestiv că avea de-a face cu un mincinos, care, în cel mai inofensiv caz, era doar excentric, dar foarte probabil și periculos. Moș Crăciun și Moș Nicolae erau chemați după-amiaza la petrecerea din sufragerie, nu la ore necurate în Grunewald.

— Până acum n-ai catadicsit, dar ce-nseamnă toate astea? Deci, mai întâi îmi Țopăi în fața mașinii, ca apoi, în drum spre clinică, să-mi turui cântecele de leagăn; n-aș fi zis nimic, dar primele mele întâlniri se derulează de obicei altfel.

Aaah, da? Mai degrabă cu picături care paralizează, legături de cabluri și bandă adezivă pentru colete?

Klara se gândi dacă ar fi trebuit să facă ce-i era mai la îndemână și să-l întrebe despre ținută, dar ce fel de răspuns ar fi primit?

Da, sunt un porc pervers căruia îi place să se costumeze înainte să răpească și să violeze femei. Îmi pare rău, ar fi trebuit să ți-o spun direct.

Nu, acum că ieșiseră din pădure și era ceva distanță între ea și cabană, trebuia doar să iasă cât mai repede din mașină. În fond, îi era indiferent dacă Hendrik era un psihopat sau un ciudat inofensiv. Așa sau altfel, n-avea să îi dezvăluie adresa ei personală; totuși voia și trebuia să ajungă cât de repede se putea într-acolo. La Amélie. Acest dor i-l trezise Jules. Klara mai voia să-i vadă chipul fiicei sale măcar o dată, s-o țină de mână, s-o sărute, înainte ca Yannick sau Martin să ducă treaba la bun sfârșit. Într-un fel sau altul, fiecare în modul lui.

— M-am gândit altfel, spuse Klara.

Tocmai treceau pe lângă clădirea biserici Friedens-gemeinde.

— Lăsați-mă să cobor în față, la stația de tren Heerstrasse.

Răspunsul lui Hendrick veni ca așteptat:

— În niciun caz.

Mută termostatul o treaptă mai jos și ștergătoarele o treaptă mai sus, nu schiță însă niciun gest ca să-și înlăture barba falsă de pe față.

— Un amic de-al meu, Jürgen, a fost odată bușit de un tip. O simplă tamponare în intersecție. Avea totuși dureri de gât și, inițial, n-a vrut să se lase radiografiat. Noroc cu mă-sa că l-a convins. Morala poveștii: două vertebre rupte.

— Te rog, vreau să cobor!

— Și io n-am chef de niciun avocat public care să mă întrebe cum de mi-am permis să las de izbeliște o grav rănită în mijlocul nopții.

— Nu sunt grav rănită.

— Așa o fi gândit și Jürgen, iar... hei, ce-ți veni?

Ca urmare a intuiției, Klara deschise torpedoul. Și odată cu conținutul care se revărsă din compartimentul arhiplin, găsi răspunsul la întrebarea

dacă Hendrik o fi un ciudat inofensiv sau un psihopat periculos. Căci printre prezervative, cătușe și mănuși din latex, străluceau deopotrivă un cuțit lung, zimțat, și țeava unui pistol de nouă milimetri.

— O prește! strigă Klara, cu arma îndreptată spre pieptul lui Hendrik.

Nu mai trăsesese niciodată cu pistolul, dar de la o distanță de douăzeci de centimetri nu avea cum să rateze ținta voluminoasă din spatele volanului.

— Ești beată?

— Am spus...

— Da, da. Io nu-s surd...

Hendrik apăsă pe frână, ceea ce duse mașina în derapaj pe strada proaspăt ninsă.

— Oprește-te!

— Poate din răs.

Într-un sfârșit, vehiculul se opri ușor strâmb, cu partea dreaptă orientată spre o pistă de biciclete, de unde se întindea pădurea pe care tocmai ce o lăsaseră în urmă.

Din lac în puț.

— Foarte calm, OK?

Deși Klara îl amenința cu o armă letală, Hendrik părea că nu-și pierde calmul. Dimpotrivă, îi părea că s-ar amuza. Sub barbă părea chiar că rânjește.

Voia să-i ordone să-și înlăture barba și să-și arate adevărata față, dar, de fapt, îi era indiferent. Klara nu-l va mai vedea vreodată în viața ei. Doar de

i-ar fi reușit să scape cu viață din mașină.

Sau chiar mai bine...

— Dă-te jos!

— Ce?

— Afară de aici!

— Vrei să-mi șterpelești Hyundai-ul?

— Împrumut. Îl voi lăsa la stația de tren Heerstrasse. Sunt doar zece minute de mers pe jos de aici.

— Ascultă, io nu știu ce-oi fi fumat tu, dar mie nu-mi arde, doar pentru că tu ești razna, să mă-nmoi în fleșcăiala de-afară.

— Ieși!

Îi apăsă explicativ pistolul pe piept. Ceea ce fusese o greșeală.

Cu o viteză de care nu-l credea în stare, bărbatul masiv își ridică antebrațul, încât Klara își lovi singură nasul cu pistolul. Sângerarea începu imediat, de parcă s-ar fi deschis un fel de robinet prin asta. Oarbă de durere, renunță la pistolul care i-a fost luat din mână, înainte să se fi gândit măcar să îndoiaie degetul, ceea ce, considerând faptul că țeava arăta la scurt timp spre propria bărbie, probabil că tot răul fusese spre bine.

Klara simțea iarăși cum o mică bombă explodează în spatele ochilor ei și că, odată cu unda de presiune, durerea își ardea drumul din interior spre exterior. Se transformă dintr-o arsură orbitoare în cap într-un strigăt pătrunzător, care îi scăpă din gură în timp ce își simțea mâna mișcându-i-se. Ca apucată de o fantomă, mâna dreaptă i se ridică, vrând să oprească sângerarea, ținând-o în dreptul nasului. Apoi auzi un clic, iar Hendrik o imobiliză definitiv când îi fixă cu cătușe încheietura dreaptă de mânerul de deasupra ușii pasagerului.

— Ce porcărie! lătră la ea, în timp ce nu putea deschide ochii din cauza durerii și gusta nimic în afară de sânge.

— De ce-o trebuit să faci asta? Cum de n-ai putut pur și simplu să stai liniștită?

Vocea lui se schimbase. Cu o intensitate și furie crescândă, devenise mai ascutită și tânără și suna acum aproape ca cea a unui adolescent.

— Io n-am vrut asta, banghești? Voiam doar s-ajung acasă. Nu iar probleme. Și acum asta. Rahat!

Klara îi auzea disperarea cum crește. Auzea ștergătoarele mergând în gol, zgâriind parbrizul, auzea vocea ei interioară care-i spunea că până la urmă tot a reușit să găsească o cale pentru a părăsi viața, fără să trebuiască să-și murdărească ea mâinile, pentru că nebunul cu costumul de moș avea s-o facă pentru ea. Totuși pledă:

— Te rog, lasă-mă să plec!

— Rahat, la asta trebuia să te gândești mai devreme. Asta nu mai pot acum.

— De ce, nu-i spun nimănui nimic de tine.

Nici măcar nu știu cum arăți.

— Asta ar trebui să ți-o cred? Îs în probațiune, la naiba! Tu alergi la caralii și pe mine mă leagă. Nee, nee, nee...!

Klara, care își apăsă antebrațul stâng sub nasul sângerând de parcă ar fi vrut să strănute, scutură din cap cât putuse de precaut.

— Nici măcar nu știu cum arăți. Te rog, dă-mi drumul și lasă-mă să plec! Voiam doar să mă dau jos.

— *Fuck!*

Cu un strigăt disperat smuci ușa în lături și lumina interioară se aprinse. Pe porțiunea aia a străzii, Teufelsseechaussee era complet în întuneric, nu avea nici locuințe, nici lămpi, și normal că nimeni nu venea pe contrasens sau să-i depășească. Strada largă ducea la lacuri de înot, pârtii de săniuș și panorame, iar în timpul iernii era frecventată de turiști, dacă erau vreunii, doar pe timpul zilei.

Doar dacă vrei să te arunci noaptea de pe stânca pentru cățărare, dar, chiar și așa, ai lua trenul și ai alerga la pas restul drumului.

Klara tremura. Fără motorul pornit, frigul mușca din interiorul mașinii ca un animal înfometat, deși Hendrik închise imediat ușa la loc.

Probațiune?

Chiar dacă costumația, armele și cătușele sale fuseseră indicii suficiente, acum o mai auzise și din gura lui. Stătea în mașina unui spărgător. Legată și rănită.

Oricând își vizualizase în ultimele zile orele dinaintea morții ei, aceasta fusese starea în care se regăsise: predată, neputincioasă, sângerând. Și exact neajutorarea asta voise s-o evite.

Cu câțiva ani în urmă ascultase un podcast care se ocupa de adevăruri bizare despre moarte. Acel duo de moderatori se amuzase pe seama Marii Britanii, unde până în anii cincizeci ai secolului trecut o încercare nereușită de suicid era pedepsită cu moartea. „Așa a primit săraca vită, în final, exact ce-a vrut!” fusese comentariul unuia dintre vorbitori, iar Klara știuse de pe atunci că se înșela.

Normal că era ceva cu totul diferit dacă te despărțeau de viață din proprie determinare sau mâna unui călău. Totuși, acum era prea târziu pentru o acțiune autocontrolată. Fugind de două pericole letale căzuse în capcana unui al treilea.

Într-o încercare deplorabilă de a se elibera, scutură de cătușe, care erau tot atât de fixe ca și mânerul de deasupra geamului pasagerului. Cât de repede reușise s-o lege! Fără îndoială, avea exercițiu.

Experiență în a omorî.

Ea se chirci când ușa pasagerului se deschise și Hendrik apără brusc lângă ea. Sprijinindu-se de plafon, se aplecă spre ea.

Ca o prostituată de pe Kurfürst, care acostează un individ liber de pe trotuar, gândi Klara.

— Asta pățești doar atunci când ești bun, vociferă el.

Arma pe care o furase de la ea îi luci în mâini, țeava reflectând lumina interioară în timp ce el i-o flutura prin fața nasului.

— La naiba, n-am vrut asta.

— Atunci lasă-mă să plec! pledă ea din nou. Te rog!

Hendrik își mișcă mâna de parcă ar fi vrut s-o pălmuiască. Ea se întoarce, și ochii i-au căzut pe panoul de bord, care, într-o oarecare privință, semăna cu cel din Mini-ul ei.

Fără chei.

Ca și la mașina ei, Hendrik nu avea nevoie să bage și să răsucescă o cheie într-un contact. Trebuia doar apăsat butonul START de lângă schimbătorul de viteze și motorul pornea grație unei chei inteligente aflate în interiorul vehiculului.

Sau asupra corpului șoferului, în timp ce acesta atinge mașina.

Fără să-și interogheze măcar o secundă gândul ei disperat, își încordă piciorul stâng și îl împinse în spațiul inferior de pe partea șoferului. Din fericire mașina era atât de mică, încât putea ajunge cu piciorul la frână. Asta era necesar pentru a activa aprinderea prin buton. Și chiar înainte ca Hendrik să poată reacționa și să dea drumul acoperișului mașinii, a existat un contact între bord și transmitătorul de semnal de la el, iar motorul se porni. Un val de euforie eliberat de această mică experiență reușită îi dădu Klarei noi forțe, care, acum, cu mâna dreaptă fixată de mâner și un picior băgat în partea șoferului, trecu de la frână la pedala de accelerație. Mașina se aruncă o bucată de drum înainte și îl trase pe Hendrik după ea. Se zdruncină de parcă trecuse peste pietre cubice, dar strigătele de durere ale lui Hendrik o atenționară că îl călcase pe picioare.

În huruielile motorului, auzi ceva din interior zburând spre parbriz și căzând peste bord, în spațiul de la picioare. Aproape simultan, ușa pasagerului, pe care Hendrik o smucise în lături și care oricum nu era atât de grea încât să rămână deschisă, se închise.

Nu contează.

Trebuia doar să păstreze distanța între ea și nebun.

Cu roțile din spate în mișcare, cu stânga pe volan, gonea mașina care urla prin viscol. Cincizeci, o sută, două sute de metri, până...

O, Doamne! Nu!

Motorul se stinse, iar dacă ar fi existat o bubuitură, Klara ar fi crezut că explodase de suprasolicitare. Așa însă știa că doar se înșelase și își ratase ultima șansă.

Frenetic, apăsă iar pe butonul de pornire. Iar și iar. Degeaba.

Motorul era oprit și nu se lăsa repornit. Doar farurile și bordul mai luminau.

Asta e...

Sperase că, odată ce un vehicul a pornit, nu se va opri din nou. Aparent, sistemul realizase absența cheii din mașină.

Sau, cel mai probabil, Hendrik putu să-și folosească cheia pe post de telecomandă ca să activeze un dispozitiv antifurt.

Cu toate acestea, încă era captivă. Nu se putea mișca nici măcar un metru.

Klara privi în oglinda retrovizoare, apoi se întoarse în spate pentru a se uita după Hendrik.

Se apropia încet, iar Klara ar fi vrut să țipe, atât de bizară și tulburătoare era priveliștea care se prezenta în lumina roșiatică a stopurilor: un Moș Crăciun șchiopătând, care se apropia pe carosabilul înghețat, prin viscol, cu o armă în mână. Aruncând înjurături și blesteme care se topeau în zgomotul creat de furtuna de afară și de frica ei interioară.

Disperată, Klara cerceta din priviri spațiul interior din Hyundai. Așa descoperi obiectul care mai devreme zburase în parbriz și care acum era doar la câțiva centimetri de ea. Trebuie să-i fi căzut din mână – și asta sigur fără ca el să vrea, căci obiectul metalic era o legătură cu două chei mici, care, dacă nu se înșela complet din cauza panicii care-i distorsiona percepția, se puteau potrivi la cătușele ei.

Oricum, legătura de chei se afla între șezutul scaunului și maneta de ajustare a acestuia. Klara o putea atinge, ca și cartofii pai râncezi și moneda, care, de asemenea, trebuiseră să fi alunecat cândva acolo. Dar avea nevoie de o sârmă sau un băț sau – *iarăși, la naiba!* – de ambele mâini, pentru a ajunge cumva la cheile cătușelor. Pe lângă asta, Hendrik era deja prea aproape. Imediat avea să deschidă ușa șoferului și să o lovească. Sau să-i facă mai rău, acum că îl rănise și încercase să fugă.

În ciuda situației în care se găsea, încercase imposibilul. Băgase mâna cât de adânc putea între șezutul scaunului și...

Doamne Dumnezeu, te rog, ajută-mă...

Vârfurile degetelor atinseră cheia, o împinseră în față spre picioare, puțin câte puțin. Își mirosea propria frică, propria transpirație care-i îmbibase hainele și, ridicându-și iar capul, privi în spate. Îl văzu pe Hendrik, la maximum zece metri distanță. Mult prea puțin timp să apuce cheia, s-o bage în încuietoare cu mâna stânga, s-o răsucească, să se elibereze, să coboare și s-o ia la fugă.

Totuși, pentru că nu îi rămase altă alegere, mai încercă încă o dată. Se aplecă trăgând cu toată forța de încheietură, își lăsă toată greutatea pe ea, simțind cum pielea de sub cătușe se despică în zona cea mai sensibilă a venelor, pe care singură nu crede că le-ar fi putut tăia (pentru că voia să-l scutească pe cel ce-i va fi descoperit cadavrul de priveliște și de tot sângele), și reuși, în sfârșit, să prindă cheia între degetul mic și cel inelar. Din nou privi în urmă, convinsă că-l va vedea pe Hendrik la doar câțiva metri distanță de lunetă. Dar se înșelase. Spre marea ei uimire privea spre o stradă întunecată.

Hendrik, sau oricum s-ar numi în realitate spărgătorul condamnat care o încătușase în mașina lui, dispăruse.

Klara privi spre dreapta în așteptarea morbidă de a-l vedea deja stând lângă ușa pasagerului, dar nici aici nu îl văzu. *Nimic*. Cu excepția brazilor

de la marginea pădurii, cu crengile lor înghețate bocnă, care în vântul puternic nu mai puteau ține zăpada pe coroane.

Atunci desluși în spatele ei o mișcare. Individul alunecase?

Ce naiba...?

Klara uită să-și deschidă gura pentru a striga, mintea ei fiind prea ocupată să înțeleagă cum s-ar fi putut ca umbra lui Hendrik să fi devenit subit mult mai lungă și subțire și de ce își dăduse jos căciula să o fluture spre ea. Nu putu să strige când află răspunsul la toate întrebările astea.

Căci omul care stătea lângă mașină, apărut ca din neant, și care rânjea diabolic, fluturând căciula de Moș ca pe un trofeu, nu era Hendrik.

— Te-am găsit, târfă nenorocită ce ești! o salută el.

Klara se sperie. Voia să-și apuce telefonul dintre coapse, dar acela îi căzuse la picioare în toată agitația. Îngrozită, văzu că ecranul telefonului era negru, conexiunea cu Jules fiind aparent întreruptă. Pierduse legătura cu el; foarte probabil nu va mai avea niciodată de-a face cu el, nici cu Hendrik, care dispăruse.

Singurul bărbat care avea să o însoțească în ultimele ei ore era monstrul care îi ținea arma în dreptul capului, lipită de fereastra laterală, pe care aparent o luase de la Hendrik: Martin.

Soțul ei îi mai și lătra în față o amenințare cu precipitații, a cărui înțeles deplin și macabru ea nici nu-l putea pricepe în momentul acela:

— Asta primești, Klara! Pe tine te duc în grajd, vită!

— **T**e-am găsit, târfă nenorocită ce ești...
Oare tocmai auzise acea propoziție lătrată în telefon?

Jules își crescua volumul căștilor, dar linia era moartă.

La naiba!

O pierduse.

Legătura emoțională, ca și acustica fragmentată a Klarei, dispăruse și era foarte improbabil ca ea să-l sune din nou, chiar dacă cu puțin timp în urmă îi dictase numărul lui privat.

Târfă...?

Bănuia faptul că femeia era într-un pericol mai mare decât cel de până în această seară, chiar acum, când nu-i mai putea arunca nici măcar o frânghie digitală de salvare. Jules se simțea ca după un eșec atunci când își așeză casca și microfonul pe marginea chiuvetei.

Robinetul care picura și care îl ademenise în baie era mânjit cu resturi de pastă de dinți, tipic unei gospodării cu copii mici.

Înainte de incendiul de pe strada Prinzregent, pe când Valentin și Fabienne se zbenguiau încă împreună prin locuința prea mică pentru o familie de patru, spuma cu aromă de căpșune sau zmeură, care ar fi trebuit să aterizeze în chiuvetă după spălare, se regăsea pe cele mai inimaginabile

suprafețe și în cele mai imposibile colțuri. Împrăștiată de mânuțe prost sau chiar deloc spălate, care nu oboseau să exploreze o lume plină de secrete, ascunzișuri și aventuri.

Și pericole letale.

Chiar în propria casă.

După mutare, în actuala lui locuință exista mult mai mult spațiu, dar zbenguială deloc, după ce Daiana își încuiase copiii în acea zi fatală pentru a stinge etern lumina care ardea în ea; o lumină pe care el o considerase suficient de puternică încât să le arate și altora calea și chiar destul de aprinsă, încât alții să se poată încălzi la ea.

Cum am putut să mă înșel într-atât?

Jules evită privirea din oglinda de deasupra chiuvetei pentru că știa cât de extenuat și neîngrijit arăta cu cearcănele din jurul ochilor și pielea uscată din jurul zonei T, între frunte, nas și gură. Se întreba cât de des se înșelase deja doar în ultimele ore.

Klara se afla cu adevărat în pericol? Suferea din cauza violenței domestice? Sau o mare parte din cele ce i le povestise existau doar în fantezia ei, așa cum pretindea tatăl lui?

— Ar trebui să uiți de tanti. Nu e prea întreagă. Da, a fost sub îngrijire la Curtea Berger, dar nu ca participant al unui experiment, ci pentru că suferea într-adevăr de o afecțiune disociativă – sau, cum s-ar spune, când nu mai diferențiezi realitatea de delir.

Oare în seara asta stătuse într-adevăr în mașina ei și încercase să-și ia viața? Merga în momentul ăsta lângă un străin costumat în Moș Crăciun, prin noapte?

Și robinetul ăsta a picurat tot timpul?

Jules avea un auz bun. Când voia să adoarmă, trebuia să fie liniște în toată locuința. Daiana se amuza cu drag de auzul lui de liliac cu ultrasunete, când scotocea prin dormitor după unda unui dispozitiv lăsat în stand-by sau când aerisea caloriferele pentru a mia oară pentru că bolboroseala îl scotea

din minți. Pentru el era de neconceput să fi trecut cu vederea picuratul din baie. De asemenea, chiuveta din email era stropită cu apă, semn că robinetul fusese folosit recent fără a fi apoi strâns închis.

Sau poate nu?

Jules își simțea propriile bătaii ale inimii, care erau mai rapide ca de obicei, în timp ce apucă robinetul pentru a opri picurarea. Atunci se gândi la mănunchiul de chei din buzunarul lui, la cuțitul care lipsea din suport și la propozițiile instructorului său de la pompieri:

— Să fiți mereu atenți la intuiția voastră, băieți! Căști, costume, toate armurile din lume nu vă pot proteja atât de bine precum vocea interioară, școlită prin experiența de viață. Și dacă aia vă spune „Aici e ceva în neregulă”, atunci ceva este în neregulă, de cele mai multe ori.

Jules aprobă involuntar. Aici era ceva în neregulă. Vocea lui interioară nu i-o spunea, i-o striga drept în chipul tras la față: „NU EȘTI SINGUR!”

Și faptul că-și presa ambele mâini pe tâmpile nu ajuta cu nimic, n-o putea reduce la tăcere, dimpotrivă, părea mai puternică, presând asupra scoarței craniene: „VOI AMÂNDOI NU SUNTEȚI SINGURI. TU ȘI FĂPTURA MINUNATĂ CARE DOARME, PE CARE, DE FAPT, AI VRUT S-O PROTEJEZI DE COȘMARURI ȘI ACUM AI PUS-O ÎN PERICOL.”

Pentru că n-o ascultase pe Klara. Pentru că nu a închis atunci când ea îl rugase:

— El n-o să creadă că a fost o neatenție, c-am format din greșeală. La naiba, dacă află că v-am sunat, o să vină și la dumneavoastră.

— ACUM GATA! strigă Jules și lovi cu pumnul în oglinda care se crăpă sec în rama-i de lemn.

Acel zgomot dezagreabil, al unei distrugerii ireparabile, reuși să-i oprească caruselul de gânduri și să-i reducă vocea interioară la tăcere.

Ce tâmpenie!

Nu existau demoni care o vâneau pe Klara ca s-o omoare și care, după succesul misiunii lor, să fie pe drumul spre casa lui.

Jules scutură din cap și râse de propria lipsă de rațiune, de grijile iraționale declanșate de zornăitul cheilor, care putea fi stârnit de un curent de aer sau de pașii grei din locuința vecină. Privite în lumină, gândurile lui erau la fel de absurde ca frica de propria imagine oglindită cu care se confrunta. Crăpătura îi împărțea capul în două jumătăți asimetrice, dar evident că nu era nicio umbră care să-i dispară prin spate, niciun chip care să apară brusc chinuit de o grimasă și nici nu simțea vreo respirație rece în ceafă.

În schimb, robinetul începu iar să picure. Era aparent doar stricat și, oricât de strâns ar fi fost închis, picura. Jules încercă din nou să închidă supapa, dar era inutil. Și conducta părea să aibă nevoie de reparații. Apa avea dintr-odată un colorit ciudat de murdar.

Iar câtă vreme Jules încă se mira cum de era dintr-odată așa de sleit, picură și mai mult în chiuvetă din lichidul mirosind a fier, care, după cum observa, nici măcar nu venea din robinet.

Se scurgea în stropi grași, de un roșu ruginiu, chiar din nas.

Moar-te
Tor-turi
Du-reri

În viața Klarei multe cuvinte cu două silabe aveau un înțeles macabru. Totuși, niciunul nu stârnea groaza precum: Mar-tin. Niciunul nu-i era mai urât. În decursul timpului, nu învățase să se teamă atât de tare de nici măcar unul. În decursul anilor, niciunul nu se schimbase atât de mult. De la iubit la sa-dic. De la tandrețe la chi-nuri.

...dintre care în noaptea asta voi mai îndura câteva, gândi Klara, întorcându-și fața de la Martin. Se așezase la volan, evident fără s-o elibereze de mânerul de care încă era legată cu cătușele lui Hendrik. Mobilul ei îl pescuise deja de la picioare și-l făcu să dispară în buzunarul interior al sacoului său. Arma pe care i-o luase lui Hendrik, odată și cu căciula acestuia, era în afara zonei la care Klara putea ajunge, în portiera șoferului.

Fără să privească într-acolo, simțea zâmbetul sadic al lui Martin.

Până la jignirea pe care i-a adresat-o în loc de salut nu spusese niciun cuvânt. Nici când porni motorul, nici când demară cu cauciucurile patinând.

Aparent îi furase lui Hendrik cheia de la mașină și, odată cu ea, și mașina cu care tocmai o răpea.

Oriunde.

Tot ce știa despre destinație era exclamația criptică: „Pe tine te duc în grajd, vită!”

Încotro mergem? Și ce ai făcut cu Hendrik? ar fi vrut Klara să-l întrebe, dar știa că drept răspuns ar fi primit o palmă sau mai rău. În ciuda fricii ei, mai era încă în stare să asocieze logic. Nu fugise de Yannick din cabană, ci de soțul ei.

Martin m-a urmărit. În timp ce orbecăiam prin pădure, mă aștepta de mult în mașina lui, pe Teufelsseechaussee; singura cale care ducea din pădure înapoi în civilizație. Condusesse la o distanță sigură în spatele singurului vehicul care ieșise din pădure de pe o cărare izolată, cu mine pe scaunul pasagerului. A observat cum m-am certat cu șoferul costumat ciudat și am încercat să fug. Și s-a folosit de momentul propice ca să-l nimicească pe Hendrik în câmp deschis.

Doar așa putea Klara să-și explice cum de Hendrik dispăruse ca înghițit de pământ, tocmai când încerca disperată să se elibereze din captivitate.

Probabil era întins nemișcat pe carosabilul înghețat și era amenințat simultan de două pericole: ori să înghețe inconștient, ori să fie călcat pe întuneric de o altă mașină. Klara avea iar sentimentul că e prinsă în viața ei ca într-o buclă infinită, alunecând dintr-un ghinion înspre următoarea catastrofă, care arunca o lumină mai blândă asupra a ceea ce suportase anterior.

Dacă s-ar fi putut decide acum, ar fi preferat să se fi aflat în continuare sub controlul necunoscutului decât sub brutalitatea soțului ei, care, în ciuda furiei pure, arăta în propriii lui ochi la fel de nerușinat de atractiv ca în acea primă zi în care se îndrăgostise ea de el. Barba de trei zile a lui Martin era rasă cu precizie, părul des perfect frizat mulțumită tunsorii de o sută de euro, bisăptămânală, iar unghiile bine conturate erau proaspăt îngrijite. Nici

chiar lapovița nu putea să i se opună aspectului său stilat. Cu un costum făcut la comandă, mulat pe corpul musculos, și cămașa albă pe sub sacoul închis la culoare și cu batistă rosé, arăta ca un fotomodel în drum spre o ședință foto dintr-o campanie publicitară pentru bunuri de lux pentru bărbați împliniți: ceasuri de mână, mașini sport, iahturi. Vocea lui însă suna ca a unui asasin plătit:

— Cine era ăla? o întrebă pe Klara.

Rece. Dur. Și de neînduplecat.

Acceleră și aruncă a doua întrebare:

— În a cui mașină stăm aici?

— Nu știu.

Lovitura veni tare, dar nu neașteptată, urmată de prea familiarul gust de sânge, care-i picura dintr-o buză spartă.

— Ce zi nenorocită și de rahat, zău! Mai întâi a trebuit să aflu că mi-a fost spartă mașina. Dar pe soția mea n-o interesează asta, nu-i acolo să pot vorbi cu ea, nici măcar nu răspunde la telefon. Cum altfel...

Apoi lătră iar:

— Când și-o trage cu un străin!

Fire de salivă zburară în fața ei.

— Nu, eu...

— Ai făcut-o cu el în cabana noastră?

— N-am făcut asta, eu...

— Da, clar, nu e așa cum pare, răbufni Martin și lovi din nou, de data asta cu cantul mâinii în moalele stomacului.

Klara vru să se încovoiaie, dar abia reuși din cauza cătușelor. Fu aruncată în stânga, atunci când Martin schimbă banda.

— Costume și cătușe?

Îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Credeam că nu-ți plac jocurile de rol.

Klara gâfâi, însă nu avea aer pentru a-i răspunde. În afară de asta, avea nevoie de toată concentrarea pentru a nu-și goli vezica pe scaun. Durerea din urma loviturii se afundase ca un târnăcop în abdomen, răbufnind cu o forță abia diminuată în măruntaiele ei.

Martin accelerează pentru a mai prinde încă un semafor galben pe Heerstrasse; probabil nu voia să riște oprirea lângă o mașină a cărui șofer ar fi aruncat priviri curioase asupra ei, pe scaunul pasagerului, deși acesta ar fi recunoscut în spatele geamului aburit doar o femeie înfricoșată, care se ținea strâns de mâner.

— M-am gândit la noi.

Brusc, Martin schimbă tonul vocii, precum și tema. Acesta era talentul sau boala lui, în funcție de cum voiai să privești. Klara îi ura abilitatea de a se preschimba de la o secundă la alta din agresiv în patern.

— Mai bine zis, m-am gândit la ceea ce m-ai întrebat.

Coti în sensul giratoriu din piața Theodor-Heuss și fruntea Klarei se presă de geam.

La care dintre întrebările mele te referi? De ce în noaptea sfântă mi-ai aruncat suportul de brad pe picior și mi-ai rupt degetul mare? De ce m-ai băgat sub dușul cu apă clocotită de n-am putut merge la muncă o săptămână, trebuind să simulez un „accident la solar”?

Normal că toate întrebările acelea nu i le-a pus.

Învățase să fie tăcută. Să nu le umple cu alte întrebări nici măcar pauzele lungi din conversație. Cu cât se străduia să pară interesată, mereu exista pericolul de a-i întrerupe lui Martin unul dintre șirurile de gânduri, consecința fiind un alt hematom pe spate.

— Mai știi, anul trecut, când te-am dus la urgențe în Potsdam?

Ea aprobă. *Pentru că în Berlin am fost la toate și te-ai temut că ar putea să-și dea cineva seama că soția ta, „toanta”, se întâmpla să „cadă pe scară” cam des.*

În acea zi îi umblase prin mobil (îi interzisese de ani buni să aibă un PIN) și găsisese o conversație cu Toni: „Mâine prânzul, drăguța?”

Aceste trei cuvinte și refuzul lui Martin de a crede că Toni nu venea de la un nume de bărbat, ci era o formă prescurtată de la Antonia (colega ei de muncă), i-au adus o ruptură de vertebre cervicale. Atât de feroce îi trântise capul de perete.

— Când ne-am întors și am gătit pentru tine felul tău preferat, m-ai întrebat, garantat pentru a mia oară, de ce nu merg la terapie dacă după certurile noastre îmi pare mereu atât de rău.

Își drese vocea și trecu iar de un semafor galben.

— Știi tu, adevărul este că am *fost* la terapie. Am fost la un psiholog, care nu era chiar așa rău. Numele lui e Haberland. E bătrân, abia dacă mai practică. Și dacă o face, atunci ia doar cazuri foarte speciale, captivante. Pe mine m-a refuzat.

Ea îndrăzni să-i arunce o privire.

— Pentru că aş fi prea banal. Cum s-ar spune, făptașul de rând, dacă vorbim despre violență în căsnicie.

Martin râse.

— Vezi tu, n-am o problemă cu a verbaliza asta. Dacă ar exista un grup de suport în care, ca la Alcoolicii Anonimi, trebuie să te prezinți mai întâi tuturor, aş face-o. M-aş ridica și aş spune: „Salut, numele meu e Martin Vernet. Am patruzeci și opt de ani și îmi bat soția.”

Ea îl privea.

Greșit, Martin. Tu n-o bați. Tu o omori. Poate nu în sensul pedepsit penal. Dar loviturile îi distrug sufletul soției tale, și fără suflet mai e doar o carcasă neînsuflețită.

— Am avut doar o ședință cu Haberland, apoi m-a trimis la un alt șarlatan. Dar și ăla mi-a povestit doar ce știam de mult: că abuzul domestic nu e nimic altceva decât încredere de sine scăzută. Și că asta, chiar la bărbați ca mine, apare ca o consecință aproape necesară.

— Bărbați ca tine? Îi scăpă ei.

În mod șocant, nu o pedepsi pentru intruziune, ci chiar își continuă ideea.

— Doar ți-am povestit cât de rănit a fost tatăl meu când mama l-a părăsit.

Klara aprobă. La începutul relației lor o văzuse ca pe o dovadă de încredere, că Martin împărtășise acel secret cu ea. L-a compătimit când a aflat cât de tare suferise atunci din cauza separării.

Ce fel de mamă își lasă singurul copil în urmă?

Pe atunci nu reușise să găsească un răspuns. Astăzi știa mai bine, chiar dacă situația ei nu se putea compara cu cea a mamei lui Martin. În timp ce ea nu-și mai putea imagina vreo viață care să nu fie afectată doar de griji, frici și dureri, mamei lui Martin îi devenise prea strâmtă colivia căsniciei aleasă de ea. Nu ea, ci tatăl lui Martin și-a dorit un copil. Din păcate, la puțin după angajarea ei ca dansatoare la Palatul Friedrichstadt, a cedat presiunii.

În consecință, trebuise ca din prima zi să fie împovărată cu prezența de casnică și mamă, și din acel moment să-și jelească viața ei de artistă de scenă. Retrospectiv, era o minune că totuși au rezistat zece ani până când a cunoscut un bărbat care să i se potrivească mai bine; un regizor neconvențional și creativ, cu care și-a început o nouă viață. Fără să aibă posibilități și fără un venit stabil, l-a lăsat pe băiețelul ei de zece ani tatălui lui, care, cu salariul de reprezentant legal pentru un exportator en-gross de băuturi, câștiga totuși destul de bine cât să-i asigure fiului său un stil de viață decent, dar nu dispunea de ceea ce el ar fi avut atunci cea mai mare nevoie: căldură sufletească. Măcinat de autocompătımire, tatăl lui Martin nu s-a învinovățit pe sine pentru despărțire, temperamentul lui violent și închisoarea căsniciei în care a încercat să-și bage soția, interzicându-i acesteia aparițiile cu trupa de jazz și reducându-i banii din gospodărie, până când ea nu și-a mai putut permite lecțiile de pian. Principala cauză a

divorțului a fost pentru el mai degrabă „lesa prea lungă” în care o ținuse, comportament care, în final, făcuse ca „răutatea intrinsecă a sexului feminin” să se poată desfășura liber.

„Femeile sunt ca o flacăra”, filosofase tatăl lui Martin în prezența fiului său, iar Martin repetase atât de des cuvintele lui, încât Klara le știa pe dinafară. „Atât de minunate de privit și pline de căldură, delicios de ispititoare. Dar vai de cel care se încrede în ele și li se apropie prea mult. Atunci te ard. Femeile se folosesc de corpurile și sufletele bărbaților ca hrană. Iar când au devorat unul și tu ca bărbat rămâi stins, se întind astfel împuternicite și mai departe. Mai luminoase și mai mari și mai calde ca înainte, și își ademenesc noi victime.”

Klara închise ochii, dar cuvintele cu care Martin fusese în copilărie otrăvit de tatăl său nu voiau să scadă volumul din mintea ei: „Singurul lucru pe care îl poți face ca să te aperi de femei: păstrează-le focul mic. Nu le da prea mult spațiu. Nici prea mult oxigen. Să ai mereu ceva pregătit cu care să poți nimici flacăra sau la nevoie chiar s-o sufoci, dacă înțelegi ce vreau să spun.”

Corpul ei se înclină mult datorită unei curbe spre stânga, deschise ochii și-și pierdu complet orientarea. Strada era mult mai mică și urbană decât cea principală de dinainte. Se aflau într-o zonă rezidențială, cu cafenele, buticuri și prăvălii bio la parterul caselor vechi de închiriat.

— Pe atunci doar aprobam, fără să pricep înțelesul complet a ceea ce-mi zicea, spuse Martin. Abia azi am înțeles pe deplin lecția lui: femeile trebuie ținute mici. La nevoie, ca să nu fii distrus de ele, trebuie ca eu să le distrug încrederea. Așa am fost condiționat de mic.

Klara închise ochii pentru ca Martin să nu vadă cum și-i dădea peste cap.

Dacă acum vrei să-mi mai și povestești că nu te mai regăsești ca bărbat într-o societate în schimbare, atunci vomit.

Atunci Martin râse și tonul vocii lui se schimbă iar. Vorbea ceva mai apăsător, cu mai multe sunete sibilante, care ofereau cuvintelor lui un substrat agresiv.

— Dar știi ce? Bătrânul meu avea dreptate. În ultimele săptămâni m-am retras. Ți-am permis să participi la un experiment. Să ieși din oraș. Am stăpânit, fără să crâcnesc, încărcătura dublă a muncii și a lui Amélie. Când ai fost iar aici, ai avut voie să stai mai mult la bibliotecă. Și apoi m-am gândit: Hm! Dacă se folosește de bunăvoința ta?

El o privi.

— Nu, m-am gândit. Nu Klara mea. Nu femeia mea, pe care am crescut-o așa de bine. Am rezistat ispitei de a-ți lua telefonul la puricat, deși simțeam că te-ai schimbat. Ca atunci când îți așezai telefonul pe masă cu ecranul în jos. Ți-era frică de apelul clovnului ăstuia de Crăciun?

Ea scutură din cap.

Nu, chiar dacă tu nu mă crezi, dar pe ăla nu-l cunosc.

— Chiar după ce ai vrut să-mi servești povestea inventată despre atac, pe când a trebuit să te gădesc, spre rușinea noastră, complet devastată în grădina din față, m-am abținut și doar te-am pedepsit ușor cu cureaua. Dar am anticipat, încrezându-mă în zicala bătrânului meu: „Controlează fiecare pas al femeii tale, altfel pierzi controlul asupra propriilor pași.”

Opriră sub un pod feroviar urban, iar acum Klara recunoscuse împrejurimile. Amélie iubea locul de joacă din Piața Savigny. La ora asta totuși, mult după miezul nopții, nu s-ar fi aflat niciodată cu copilul în apropierea acestuia. Trotuarul lat de sub arcul podului era ticsit cu saltele murdare și jilave, pe care nenumărați boschetari își ridicaseră tabăra de noapte.

Cum de oprim aici? se întrebă ea înspăimântată, dar nu se încumetă să exteriorizeze întrebarea și pentru că-i era frică de răspuns. Încercă să-l distragă pe Martin și să-l țină de vorbă.

— Mi-ai modat mobilul?

Se gândi dacă ar fi fost posibil ca Yannick și propriul ei soț, independent unul de celălalt, să-i fi putut instala două programe diferite de monitorizare, fără ca tocilarul tehnic de la magazinul cu telefoane mobile să le descopere.

Martin scutură din cap.

— Asta ar fi fost prea complicat. Ai un emițător GPS pe mașină. Le găsești online pentru o sumă de nimic și aderă perfect cu magnet sub caroserie.

În timp ce spunea asta, pe partea Klarei geamul pasagerului coborî. Aerul înghețat umplu brusc mașina mică. Inima Klarei bătea în piept. Martin își băgă două degete în gură și fluieră tare o dată.

— Hei, profesore!

Spre consternarea Klarei, o siluetă se mișcă pe una dintre saltele.

Un bărbat îndepărtă o prelată de plastic de pe corpul său și se strădui să se ridice din patul improvizat.

— Hai odată, profesore! N-am timp la nesfârșit!

Acel boschetar se apropia legănându-se. Mergea cocoșat, dar nu din cauza lapoviței care îl izbea în față. Toate aspectele lui indicau că viața pe străzi îl distrusese.

— Cine-i ăla? șopti Klara.

De fapt, nici la această întrebare nu voia un răspuns.

Cu cât se apropia mai mult bătrânul, cu atât mai deplorabilă îi devenea figura. Ceea ce de la distanță se putea recunoaște doar schițat în semiîntinericul stradal, la apropiere avea un efect pe care Klara îl putea exprima doar cu un singur cuvânt: bolnav.

Părul grizonant și mat arăta ca al unui pacient iradiat, părea desprins, ca și cum ar fi putut cădea și doar dacă bărbatul ar fi scuturat din cap. Pielea lui avea coloritul gri-verzui al unui cadavru înecat și se asorta la nuanță cu haina pe care o purta ca pe un poncho contra ploii, fără să aibă brațele băgate în mânecile care atârnavă ca dislocate.

— Doctore Vernet? întrebă bărbatul politicos, când se afla la doar doi pași distanță de fereastra Klarei.

Mirosul care îi însoțea cuvintele se potrivea galbenului stricat al dinților, dintre care doar în maxilarul superior se mai păstrasera o mare parte. Pe maxilarul inferior strălucea un incisiv orfan.

— Ai chef să-ți câștigi câțiva euro? îl întrebă Martin pe boschetar, care aprobă foarte vehement, de parcă fusese întrebat dacă vrea să-și petreacă restul vieții în camera unui hotel de lux.

Klara simți iar târnăcopul în măruntaie, căci bănuia ce avea să urmeze și, într-adevăr, Martin îi spuse bărbatului duhnind a fecale, urină și descompunere:

— Atunci intră și pune-ți asta!

Aruncă pe banchetă căciula de Moș Crăciun pe care o șterpelise de la Hendrik.

— În seara asta, soția mea are chef de jocuri de rol perverse.

Jules

În niciun caz capul nu trebuia lăsat pe spate.

Asta făceau greșit majoritatea oamenilor, cei cu puțină experiență a sângerărilor nazale. În ultimele luni, Jules suferise atât de des astfel de atacurile, încât internalizase deja conduita corectă conform doctorului Google: dacă puteai, trebuia să ții capul drept, chiar înclinat în față, asta dacă nu voiai să ți se facă rău sau ca sângele să-ți înfunde căile respiratorii.

— Unde ești? întrebă el, cu o mână de prosoape de hârtie la gât.

— Ei bine, acolo unde m-ai alungat, spuse tatăl său, care-l sunase de cum Jules ajunse înapoi în bucătărie.

— La acel Le Zen, în hol. Destul de elegant locul. Întrucâtva prea steril pentru gustul meu, dar toaletele sunt bombă. Aveam nevoie urgent de-o ușurare; asta n-o faci niciunde altundeva mai bine decât la un hotel de cinci stele. Nu înțeleg oamenii care se ghemuiesc pe capacele toaletelor de la McDonald's, când alături...

— Lasă vorbăraia! îl întrerupse Jules grosolan pe tatăl său. Ascultă-mă bine! Trebuie să mergi la recepționeră, în măsura în care există una, să-ți pui tot șarmul în joc și să cercetezi ceva pentru mine.

— Jules?

Mirat că tatăl său i se adresează dintr-odată cu prenumele și chiar ezitant, Jules își luă telefonul de la ureche și verifică puterea semnalului conexiunii sale. Patru linii, un semnal aproape perfect.

— Mă poți auzi?

— Chiar foarte bine, tocmai asta-mi dă dureri de cap.

Jules strânse din ochi.

— Din ce cauză?

Tatăl său părea acum de-a dreptul îngrijorat.

— Ce se întâmplă cu tine, băiete?

— Ce să se întâmple?

Jules privea prin ușa deschisă de la bucătărie în lungul holului. Lăsase ușa de la camera copilului întredeschisă, în caz de orice să poată auzi dacă cineva s-ar fi furișat.

— La mine e totul OK, spuse Jules, primind un pleoscăit nervos din limbă de la tatăl său.

— Minți la fel de prost ca pe vremuri, băiete! Cu juma' de oră înainte erai plin de viață. Acum vorbești ca un Kermit cu guturai. Iar ai sângerări nazale?

Iar?

Jules era tentat să caute camere ascunse sub blatul bucătăriei. De unde ar fi putut ști tatăl său de asta?

Nu se mai întâlnise cu el de luni întregi; oricum, chestiunile personale nu le vorbea vreodată cu el.

— Nu sunt prost, explică tatăl său. Îți aduci aminte? Când a trebuit să pun un lăcătuș să vină la tine pentru că vecinul de dedesubt credea că ți s-a spart o țeavă.

Jules aprobă. Doar frica de a reporni sângerarea abia oprită îl înfrână din a comenta spusele tatălui său.

Jules presupunea că bătrânul lui se folosisese de alarma falsă ca pretext pentru a-i cerceta atunci locuința în amănunt, acolo unde mai fusese cândva.

Totuși, aceasta fusese odinioară reședința familiei Tannberg, iar în acte încă mai deținea și el o parte.

Tatăl său explică franc:

— Recunosc, eram curios. Voiam să știu cum te-ai acomodat. Fiindcă niciodată nu mă inviți. O dată copoi, mereu copoi.

— Mi-ai răscolit prin lucruri?

După o scurtă pauză în care o muzică relaxantă, ce părea a fi japoneză, se canaliză prin linie, care putea proveni doar din holul hotelului Le Zen, tatăl său mărturisi:

— Odată ce am văzut șervețelele pline de sânge din gunoi, da. Medicamentele alea din baie...

— Asta nu-i treaba ta...

— De când iei chestiile alea?

Canalul lacrimal al ochiului stâng al lui Jules începu să tremure ca membrana unei tobe lovită la intervale neregulate.

— Ce chestii?

Căutase pe Google despre medicamente ținute în casă?

— Haide! Antidepresivele tale. M-am interesat. Acei inhibitori ai recaptării de serotonină pot cauza sângerări grave. Asta trebuie să le-o spui medicilor; poate ai nevoie să fii operat.

Citalopram. 10 mg. Pastilele erau mai mici decât gămălia unui ac. Jules n-a putut crede că așa un fir de praf, minuscule, ar fi putut cauza ceva în organism. Din păcate, efectele secundare erau neobișnuit de severe în cazul lui și mai puternice decât efectele pozitive scontate.

— Iei psiho-mizeria asta de la moartea Daiane încoace?

— Care parte din *asta nu-i treaba ta* nu poți înțelege?

— Doar vreau să spun că, poate, depresiile nu sunt singura ta problemă.

— Unde vrei să ajungi?

— Ei bine, mă trimiți în mijlocul nopții la un hotel de lux, mormăi ceva de o Klara care e amenințată de un Kalendar-Killer, în timp ce tu cedezi

fizic, în mod vizibil...

Jules îl întrerupse aspru:

— Ce înseamnă *mormăi*? Mi-ai ascultat doar convorbirea cu ea.

— N-am făcut-o.

— Poftim?

Închise inutil ochii, de parcă asta l-ar fi ajutat să-și urmărească tatăl mai bine.

— M-ai întrebat mai devreme dacă am înțeles ceva și am spus că nu. Au fost doar zgomote de scurtă durată și trosnituri pe linie, din când în când mormăieli, dar singurul pe care l-am auzit ai fost tu, băiete! Și asta nu mi-a plăcut deloc.

— Vorbești prostii!

Ce voia tatăl său să-i aducă la cunoștință? Cumva că doar și-a imaginat discuția cu Klara?

— Stai, stai!

Lui Jules îi veni o idee.

— Nu tu mi-ai zis că cei de la clinică își aduc aminte de Klara?

— De o tanti care a luat-o razna pe acolo, da.

Tatăl său tuși stânjenit. Încet, de parcă i-ar fi fost lui însuși jenă să-i atribuie fiului său posibile tulburări psihice, spuse:

— Dar asta ar fi putut să ți-o povestească Daiana pe-atunci, dacă a fost cu persoana asta în același timp la Curtea Berger. În afară de asta, cei de la clinică n-au putut să-mi confirme numele ei.

— Dar asta e absurd...

— Băiete, absurdă mi se pare doar discuția noastră. Nimic din ce trebuia să verific pentru tine nu am putut confirma. Te rog, putem vorbi deschis. De când iei medicamente psihotrope, mai suferi și de alte simptome în afară de sângerări nazale?

— Nu.

— Cum e cu percepțiile senzoriale distorsionate?

*Te referi cumva la ceva ca frica de un mănunchi de chei zornăind?
Cuțite lipsă din bucătărie și robinete picurând?*

— N-am halucinații, suieră Jules, căzându-i privirea asupra sticlei de plastic de pe blat.

Își trecu mâna peste gât, simțindu-se de parcă o coardă de sârmă i s-ar fi strâns împrejur.

Ce naiba...?!

Ridică sticla în care se mai aflau doar câteva înghițituri și o ținu înclinată în lumină.

Să fi fost cumva...?

Înclină sticla cu grijă, astfel încât lichidul galben al sucului de portocale să curgă lent înspre gâtul sticlei. Dacă până atunci ar fi căutat o explicație inofensivă, acum nu mai exista nicio îndoială.

Ceea ce văzu înotând în suc nu erau bucăți din pulpa fructului. Ci pastile!

Pastile albe, plate, la suprafață deja dizolvate, ușor de recunoscut ca medicamente.

Cum de au ajuns înăuntru?

— ...cu Klara asta să vorbesc, spuse tatăl său.

Jules era atât de distras, încât trebui să-l roage să repete începutul propoziției.

— Am spus: atunci lasă-mă să vorbesc eu însumi cu Klara. Vreau să-mi fac personal o părere. Adaugă-mă la conversația voastră.

Jules înghiți în sec, cu ochii ațintiți pe căștile de pe marginea chiuvetei.

— Asta nu pot, îi mărturisi tatălui său.

— Atunci măcar mai lasă-mă o dată pe difuzor.

Jules ținu ochii închiși pentru două clipite. Știa cum o să sune pentru tatăl său dacă-i va spune:

— Am pierdut-o. A închis.

— Hm!

Hans-Christian suna de parcă epuizase toată suspiciunea prin acea singură silabă.

Jules observă cum începea să se îndoiască chiar de el. Cum podeaua de sub picioare, fundamentul pe care își clădea toate certitudinile, începea să se destrame. Și în timp ce frica de o cădere liberă în cunoașterea îngrozitoare de sine creștea din ce în ce mai mult, se formă în el un gând de care se agăță în ultima secundă:

— Liftul!

— Ce-i cu el?

— Acolo unde ești, în Le Zen. Vezi acolo un al patrulea ascensor? Ceva mai ascuns, lângă celelalte trei din hol. La prima vedere dă impresia unei uși de la o cameră tapetată cu hârtie de mătase.

Tatăl său negă mai întâi, apoi păru că merge câțiva pași prin hol, până când zise dintr-odată entuziasmat:

— Așa e, băiete! Da, aici e încă un lift.

Așadar, n-a fost totul o închipuire!

Mulțumesc, Doamne!

Jules râsuflă ușurat.

— Folosește-l! Urcă la etajul douăzeci.

Klara

În bestsellerul internațional *Cafeneaua de la capătul lumii*, John Strelecky ridică întrebarea decisivă, care, înaintea lui, le-a răpit somnul miliardelor de oameni interesați de filosofie: „Cum de ești aici?”

Închisă în cel mai mic spațiu al unui Hyundai furat, răpită de către soțul ei sadic, însoțită de un boschetar deja muribund – judecând după mirosul său – pe bancheta din spate, Klara nu mai voia acolo, în parcare de sub arcada feroviară din Piața Savigny, ca să găsească răspuns motivului existenței ei.

Dacă Dumnezeu nu era un psihopat care-și crease o orgie bizară și violentă numită univers pe post de reality-show, pentru a o observa de la distanță spre relaxarea și plăcerea Lui perversă, atunci renunțase de mult la toți cei de aici, de asta era sigură.

Cel mai probabil nu exista un Dumnezeu. Nicio ființă binevoitoare, atotputernică, n-ar fi putut agreea ca Martin să se întoarcă spre vagabondul de pe banchetă și să-i întindă un clește argintiu, pe care, dintr-un motiv oarecare, îl purta la el în buzunarul interior al sacoului.

— Ce-ar trebui să fac cu ăsta? întrebă vagabondul.

Părea rușinat, și nu doar pentru că Martin îl silise să-și așeze căciula penibilă de Moș Crăciun a lui Hendrik. Întreaga situație îi era jenantă, după

cum putea vedea Klara în privirile-i nesigure pe care i le arunca din ochii triști de la locul lui din mijlocul banchetei. Sărmanul suflet nu se încumeta s-o privească mai îndelung și se și ferea să se holbeze la mâna ei încătușată. Probabil că ar fi preferat să iasă, să scape de situația asta neplăcută, dar căldura vehiculului și perspectiva banilor lichizi erau pur și simplu prea ademenitoare.

— Vreau să cumpăr ceva de la tine, profesore.

Martin se întoarce către Klara.

— El a predat informatică la TU¹, i-am plombat cariile cu ani în urmă. Asta s-a întâmplat, normal, înainte ca nevasta să-l părăsească, să ia cu ea la divorț casa și curtea, lăsându-i destul timp încât să-și înece mințile și serviciul în vin de Lidl.

Se întoarce din nou spre el.

— Îți dau două sute de euro.

— Dar pentru ce? Doar n-am nimic de vânzare.

Martin aprobă știutor.

— Luat în sensul strict, ai dreptate. De fapt, vreau doar ceva înapoi, ceva ce ți-am dat cu mult timp în urmă.

Profesorul își șterse cu o mișcare tremurândă a antebrațului apa de ploaie de pe sprâncene.

— Mi-ați dat ceva?

— Vreau unu-patru de la tine.

— Poftim?

Nu întrebă „ha?” sau „ce?” – în ciuda vieții de pe stradă, care făcuse din el un mort viu, vagabondul rămăsese în continuare politicos, chiar și acum, când agresivitatea lui Martin devenise perceptibilă ca vuietul unui vulcan cu puțin înainte de erupție.

— Da, mă! Unu-patru, neghiobule!

— Mii de scuze! Din păcate, nu vă înțeleg.

Martin gemu și indică spre gura bărbatului, care era înrămată de o barbă, probabil habitatul a diverse microorganisme.

— Trebuie să fi trecut zece ani de când ți-am pus o plombă ceramică pe primul molar. Maxilarul superior, pe dreapta.

Oripilată, Klara se holbă la cleștele care începu să tremure în mâinile lui.

— Vă rog, eu...

— Nu mă umple de vorbărie. Cu fiecare cuvânt poluezi aerul de-aici din mașină, așa că grăbește-te!

Acum profesorul o privi totuși pe Klara. Privirea lui rugătoare o făcu să-i dea lacrimi de furie împotriva lui Martin.

— Lasă-l în pace, nenorocitul! mârâi ea la soțul ei.

Un moment mai târziu capul i se izbi de geam. De data asta nici nu văzu pumnul rapid al lui Martin apropiindu-se. Sânge proaspăt îi curgea peste buze; cu toate acestea, îi spuse bătrânului:

— Nu trebuie să faceți asta. Dați-vă jos!

Martin râse.

— Nu, nu e vorba aici de „a trebui”. Ci e vorba despre două sute de euro!

Soțul trebui să alunece ceva mai într-o parte pentru a ajunge la cleva de bani din buzunarul pantalonilor. Martin numără cu plăcere patru bancnote de cincizeci de euro și i le flutură vagabondului prin fața nasului.

— Astea pentru molar. Cum e? Avem o înțelegere?

Acum Klara era cea care se uita la sărman cu o privire rugătoare, în timp ce el ducea cleștele în direcția gurii.

— Nu, nu faceți asta. Vă rog!

— Două sute de euro mă vor ține în viață mai multe săptămâni, spuse profesorul, care, spre deosebire de Klara, aparent încă mai găsea un sens în existența lui deplorabilă.

— Exact. E o afacere bună. Oricum mai ai doar câțiva dinți în maxilarul tău mizer. De fapt, doar încurcă la băut, nu?

— Martin, te rog! Răzbună-te pe mine! El nu ți-a făcut nimic...

Soțul ei scrâșni din dinți și șuieră:

— O, suntem iar în modul „Klara salvează lumea”? Nu înțelegi. Boschetarul ăsta trebuie să-mi fie recunoscător. Nimeni altcineva nu i-ar face o ofertă așa bună. Vreau să spun că în dinții lui putrezi n-are nici măcar o plombă de aur.

Îngrozită, Klara uită să se întoarcă.

— Trebuie să răsucești, nu să tragi, spuse Martin clar entuziasmat când văzu cum profesorul îi urmă comanda sadică și poziționează cleștele.

Abia dacă-l mai incita ceva atât de mult cum o făcea puterea pe care o exercita asupra altora.

Klara închise ochii și crezu că aude cum crapă și scrâșnește, atât de tare ca odinioară, când, la șaisprezece ani, fusese la dentist și măseaua ei de minte se rupsesse la extracție în două bucăți. Dar tot ce-i ajungea la urechi în prezent, în afara închipuirii ei, fu văicăreala de durere a amărâtului, urmat de un țipăt ascuțit, care se stinse în aplauzele lui Martin.

— Na, poftim, n-a fost atât de greu!

Klara deschise ochii și văzu cum Martin îi luă cleștele din mână, admirând molarul însângerat în lumina aprinsă a oglinzii din parasolar.

— Doare, mormăi profesorul, în timp ce sânge maroniu lăptos i se scurgea în barbă

Martin, care pierduse deja interesul pentru extracție, îl aruncă împreună cu cleștele în portiera șoferului.

— Atunci mi-ar plăcea să plec, spuse profesorul.

Klara nu putea și nu voia să privească către portretul suferinței, care vorbea acum de parcă ar fi avut un cartof fierbinte în gură.

Repulsia-i creștea. Nu față de bărbatul umilit și chinuit, ci față de Martin. Nu crezuse posibil ca sentimentele negative pe care i le purta să mai

poată fi scalabile, dar urma să fie rapid școlită cum se cuvine, când soțul ei trase înapoi cei două sute de euro din fața mâinii sărmanului și flutură hârtiile în direcția Klarei.

— Mai întâi trebuie s-o săruți.

Nenorocit mizerabil!

— Nu asta era înțelegerea, mormăi profesorul docil, în timp ce Klara, debordând de furie, trase din nou de cătușe.

— Dar normal că a fost, replică Martin. Când te-ai urcat, am spus: „Soția mea are chef azi de jocuri perverse de rol.” Așa am făcut, sau nu?

Privi alternativ către Klara și profesor.

— Vă rog, nu pot să fac asta, eu...

— Ba o s-o duci la capăt, să-ți bagi limba în gura tăvălită a târfei mele de nevestă. Într-adevăr, asta e. O târfă, uită-te la ea! Cu o jumate de oră în urmă am prins-o în mașină cum se lăsa legată într-un joculeț sexual ciudat de către al ei *lover*, poți crede asta?

— Nu a fost așa, idiot pervers! strigă Klara.

Totuși, se întoarse din scaunul ei către banchetă. Amărâtul de om câștigase în ochii ei mult mai mult respect și atenție decât soțul ei. Îl prinse pe profesor de gulerul hainei mătuite și trase greutatea de muscă mai aproape de ea.

— Vă rog, nu trebuie să faceți asta.

Rolurile erau inversate. Acum profesorul era cel care încerca s-o rețină din a face ceva împotriva voinței ei.

Klara privi la chipul său profund întristat, care odată probabil că nu fusese frumos, dar care grație ochilor mari și întunecați, era cu siguranță inteligent și binevoitor.

— Altfel n-o să vă dea banii.

Gesticulă cu mâna liberă către gura-i însângerată.

— Și atunci a fost totul degeaba.

— Exact. Femeia mea e o târâtură, dar o târâtură inteligentă. Nu tu sărut, nu tu bani.

Respirația amărâtului curgea greu și mirosea a mucegai. Klara deschise gura.

Se gândi la bărbații care o chinaseră în Le Zen, la filmarea pe care Martin o încărcase pe internet. La toate celelalte lucruri pe care le „încercase” cu ea, la „jucăria” care până și în talcioc ar fi fost greu de găsit; și gândul că fusese expusă unor bărbați mult mai respingători decât un academician distrus psihic și fizic, toate o ajutară s-o facă.

O ajutară să-și închidă ochii și să-și deschidă gura. O ajutară să supprime greața, să-și înghită mâncarea de la prânz care-i venea înapoi și să-și apese buzele pe ceva ce duhnea a puroi, sânge și alcool, și care se simțea ca o cârpă mucegăită. O ajutară să ignore sentimentul pe care-l provoca barba mătuită, mucegăită, deopotrivă cu închipuirea viermilor, care se încovoiau în gingiile maxilarului inferior lipsit de dinți, în timp ce-i atinse limba profesorului cu a ei.

Durerea pe care o simți pe moment era o eliberare.

— Ești așa o cățea dezgustătoare! lătră Martin râzând și o trase de păr, îndepărtând-o de vagabond. Chiar ți-o tragi cu tot ce are ceva între picioare, nu-i așa?

O scuipă în față.

— Așa, și acum cară-te! îi comandă Martin profesorului.

— Da, dar banii mei...

Profesorul întinse rugător mâna în fața lui. Martin scuipă pe ea.

— Cară-te, am zis!

— Vă rog, am făcut tot ce ați vrut, doctore Vernet!

— Atunci ține-o tot așa și aruncă-te afară din mașină.

— Vă rog, eu...

Klarei îi dădură lacrimile. Îi picurau pe obraji și se amestecau cu scuipatul de pe bărbie. Ar fi trebuit să știe. Martin nu-și găsisese mulțumirea

în faptul că a împins un om disperat de viață să-și scoată singur un dinte din maxilar. Nici nu-l impresiona că o silise să se sărute cu un vagabond mirosind a pișat și putregai. Adevărata lui mulțumire era umilința de a omorî chiar și ultimul licăr de speranță din indivizii chinuiți de el.

— Cară-te, altfel sun poliția și spun că ai vrut să mă jefuiești.

Se aplecă în spate și deschise ușa.

— CARĂ-TE! îi strigă profesorului direct în ureche, care se predă resemnat propriului destin.

Strigătele îl mânară pe sărmanul suflet înapoi la ceilalți naufragiați. Afară, în frig, spre așezarea jilavă de saltele. Klara îl privi în timp ce închidea ușa mașinii, în ciuda stării sale de dizgrație. Cum apucă prelata de pe trotuar pentru a-și face culcuș cu ea pe post de pătură pentru noaptea în care nu doar un dinte, ci poate și ultimul rest de demnitate umană i-a fost luat.

— Ești diavolul, îi spuse lui Martin, care porni motorul mașinii și o coti pe sub podul feroviar.

Yannick avea dreptate. Nu trebuia să-mi pun mie capăt vieții, ci ție.

— O, ai cumva milă? Păstrează-ți-o! Nici pe tine n-o să te ajute cineva.

Porni semnalizarea pentru a trece de semnafor spre strada Kant, în direcția grădinii zoologice.

— Încotro vrei să mă duci? întrebă ea.

— Azi chiar nu mă ascultă nimeni? Și asta ți-am spus-o de mult: Te duc în grajd.

[1](#). Acronim pentru Technische Universität, universitate cu profil tehnic (germ., în orig.) (n.tr.).

Jules

— Vă rugăm, așteptați! Linia de urgență a poliției din Berlin. Pentru moment, toate liniile pentru preluarea apelurilor urgente sunt ocupate. Vă rugăm, nu închideți! *Please hold the line. Police Emergency Call Department. At the moment...*

Jules bătea iritat cu degetele în blatul de pe insula din bucătărie și se gândea dacă ar trebui să închidă. La ora asta putea dura mult până să i se facă legătura cu cineva de la 110¹.

În noaptea dinspre duminică domnea suprasolicitarea, când mințile capitalei erau flagelate de beția sfârșitului de săptămână, vandalii umblau pe străzi la adăpostul întinericului și atacuri de tot felul erau aduse în fața justiției în timpul turelor cu deficit cronic de personal. Azi mai erau preluate sigur, specific timpurilor, și numeroase accidente auto, care se adăugau la excesele turistice. Doar pentru evenimentele din jurul Pieții Alexander și Podului Warschau s-ar fi putut instala o linie proprie pentru primirea apelurilor. Prin urmare, Jules era deja norocos fiindcă fusese măcar conectat, căci dacă mai mult de treizeci și patru de apelanți alegeau simultan 110, atunci sistemul claca.

Scopul poliției era acela ca toți apelanții să fie preluați în mai puțin de douăsprezece secunde. În ultimul an reușise asta doar în proporție de

șaptezeci și cinci la sută, iar acum dura cu treizeci de secunde mai mult până când melodia unei trupe masculine să fie întreruptă de vocea copilărească a unei operatoare.

— Linia de urgență a poliției din Berlin, bună dimineată!

Jules își trase umerii și se așeză mai drept pentru a acumula ceva tensiune corporală, sperând să-și confere vocii obosite mai multă vigoare.

— Jules Tannberg la telefon, de pe 14057 Charlottenburg. În legătură cu un intrus pe Lietzenseeufer 9A, etajul trei.

Auzi bătăile unei tastaturi, accentuate de murmurul vocilor celorlalți operatori de pe locurile vecine. Un *soundtrack* tipic pentru o centrală de intervenție.

— Făptașul se mai află în locuință?

Jules știa din experiență că avea situația în palmă. În funcție de cum avea să descrie cazul, tânăra femeie avea să urgenteze intervenția. Dacă ar fi folosit, de exemplu, cuvintele „armă de foc”, în casă ar fi intrat imediat o trupă de intervenție. Dacă se rezuma la realitate, se putea gândi la un timp de așteptare de mai multe ore până când un polițist ar fi trecut pe acolo. Totuși se decise să prezinte faptele cât se putea de sincer:

— Am sentimentul neplăcut că la noi în locuință se află un străin. De văzut, încă nu l-am văzut, dar semnele că eu și fiica mea am fi în pericol se înmulțesc.

— Ce fel de semne?

Dozatorul de gheață din frigider trosni, ceea ce se potrivea cu viscolul persistent, care lovea ferestrele bucătăriei. Jules încercă să fixeze cu privirea fulgi individuali, înainte ca ei, iluminați de lămpile stradale din fața casei, să se izbească de sticlă și să transforme geamul într-o oglindă deformantă.

— Am impresia că cineva a reușit să treacă de ușă. În afară de asta, lipsesc obiecte din bucătărie. Cred că cineva a folosit chiuveta din baie și...

Jules nu-și spusese propoziția până la capăt de frică să nu fie încadrat de operatoare în categoria nebunilor de tipul „vecinul meu îmi introduce gaze toxice în apartament”. De fapt, ar fi vrut să spună:

...și în sucul meu de portocale înoată dintr-o dată niște pastile oarecare. Poate ele sunt cauza sângerărilor mele nazale?

— Locuiți cu fiica dumneavoastră pe Lietzenseeuffer 9A? repetă operatoarea.

— Da.

— Câți ani are?

— Șapte.

— Se poate ca fiica dumneavoastră să fie cauza obiectelor lipsă? întrebă polițista.

Pentru că e o somnambulă cu afinitate pentru cuțite?

Jules se întoarse dinspre fereastră și privi prin ușa deschisă în lungul coridorului, așa cum o făcea la fiecare trei minute. Din locul său, de lângă blatul din bucătărie, avea vizibilitate perfectă. Dacă ar fi existat vreun pericol care se ascundea în locuință, nu s-ar fi putut strecura neobservat în camera copilului. Ușa întredeschisă nu se mișcase nici măcar un milimetru.

— Nu, ea doarme adânc.

Din păcate, are puțină febră, oricum nu înțelege multe acum.

Polițista se opri puțin din tastat.

— Dar v-am înțeles corect: pe potențialul intrus nici nu l-ați văzut, nici nu l-ați auzit?

Până la zornăitul legăturii de chei...

Inconștient, Jules pipăi prin buzunar după ele și spusese:

— Ascultați, știu că acum nu vi se pare asta o urgență. Am fost un timp îndelungat de cealaltă parte a liniei și am servit la 112 Spandau.

— Aaah, da?

Operatoarea părea sceptică.

— Da. Și de aceea îmi e clar că nu veți abate acum din cauza mea un echipaj de la o intervenție imperioasă; dar aş aprecia foarte mult dacă m-ați pune pe T7.

— Înțeleg, spuse ea și părea acum aproape convinsă.

De fapt, prin prescurtare îi dăduse de înțeles că: a) el într-adevăr fusese un coleg care știa mersurile, b) voia să fie creat un „caz” în sistem, astfel încât el, dacă situația s-ar fi agravat dramatic, să nu mai trebuiască să-i dicteze adresa și întreaga situație operatorului în cazul unui al doilea apel.

— Se rezolvă, domnule Tannberg. Încă o întrebare: Cât de mare e locuința dumneavoastră?

În acea secundă simți un curent de aer rece în obraz și ușa de la camera copilului se trânti.

O, Dumnezeuul meu...

În acel moment, dacă ar fi avut iar un pahar în mână, l-ar fi lăsat din nou să cadă, de data asta din cauza sperieturii. Undeva trebuie să se fi deschis o fereastră sau o ușă, provocând curentul de aer.

— Fix o sută patruzeci de metri pătrați de construcție veche, răspuse Jules și se ridică de pe taburet. Șase camere.

— Și pe acelea le-ați cercetat deja?

— Da, îi servi el drept răspuns un adevăr parțial.

Exact înainte de apel deschisese fiecare ușă în parte, dar nu se uitase în fiecare dulap sau după fiecare canapea. Ceva ce acum trebuia să facă. Imediat după ce va fi aflat din ce cauză se închisese ușa de la camera copilului.

Încă în ciorapi, străbătu holul cu telefonul în mână.

— Ce-a fost furat?

— Un cuțit de bucătărie.

— Are vreo valoare aparte?

— Este de la IKEA.

— Înțeleg, spuse din nou operatoarea și forță puțin nota cu asta. Există o situație de pericol iminent? voi iar să știe în timp ce tasta. Vreau să spun, ați avut dispute sau neplăceri, sau orice altă suspiciune fondată din cauza căroră cineva s-ar putea afla ilicit în locuința dumneavoastră?

Jules stătea în fața camerei copilului și apăsa delicat pe clanță, gândindu-se cum ar fi reacționat operatoarea dacă i-ar fi spus următoarele:

Deci, cum aș putea formula cel mai bine? O femeie, care tocmai ce vrea să se omoare înainte de a o face Kalendar-Killer, mi-a prezis că cel mai căutat ucigaș al Germaniei va trece și pe la mine să mă omoare.

Dacă ar fi existat o propoziție care să poată catapulta intervenția lui la sfârșitul listei de așteptare, atunci cu siguranță ar fi fost aceea, așadar Jules răspunse:

— Nu, nu sunt amenințat și nici n-aș ști cine mi-ar putea juca o festă.

Deschise ușa și luă în calcul că și-ar fi putut pierde mințile dacă ar fi văzut imediat fereastra deschisă. Și scaunul în fața ei. Și perdeaua fluturând, și vântul șuierând înzăpezit, de parcă l-ar fi chemat făcându-i cu ochiul:

— Vino mai aproape! Privește cum Fabienne a sărit.

Dar când intră în camera copilului, fetița era întinsă exact ca mai înainte. Respirând adânc și dormind și mai adânc. Zgomotul ușii n-o trezise, fereastra era închisă. Atunci ce provocase curentul de aer?

— Deci nu aveți dușmani?

— Tocmai asta face situația atât de înfricoșătoare, răspunse Jules în șoaptă, în timp ce verifică fereastra din camera copilului. Credeți-mă, în mod normal nu sunt un tip sperios.

Ca și cum și-ar pedepsi singur minciunile, se crispă când auzi brusc melodia. În spatele lui. Acorduri bemol, profund triste, melancolice. Atât de rapid cum începuseră să răsune, tot atât de grăbit se stinseră.

Ce naiba...?

— Atunci abia dacă există ceva ce pot întreprinde, în afară de a vă salva datele, spuse operatoarea, a cărei voce o auzi la o distanță considerabilă

pentru că își concentra toate simțurile pe ceea ce tocmai auzise – *o fi fost într-adevăr Chopin?*

— Vă rog să sunați dacă mai aveți un alt motiv de neliniște.

— Hm.

Jules era extenuat. Ar fi fost politicos ca măcar să-i mulțumească înainte să închidă, dar, pe de-o parte, era preocupat să se întrebe dacă muzica de pian clasică chiar venise din hol. Pe de alta, tatăl său tocmai aștepta pe cealaltă linie.

Fără să-și ia la revedere, închise apelul de urgență, trase de ușa de la camera copilului în spatele său și răspunse pe hol la apelul în așteptare de la tatăl său.

— Ce ai aflat?

— Să nu mă mai suni vreodată, băiete!

Jules tremura, dar nu din cauza curentului, care dispăruse ca și muzica. Tatăl său suna așa cum obișnuia să sune chiar înainte de a izbucni violența acasă: plin de ură și agresiv. Și asta, deși șoptea. Jules abia dacă-l înțelegea. Faptul că pe fundal mai urla și un câine, făcea discuția și mai bizară.

— Ce se întâmplă? voi Jules să știe. Mai ești în toate mințile?

Tatăl său tuși, apoi șopti și mai apăsător:

— Îți șterg numărul. Cu tine nu vreau să mai am vreodată de-a face.

¹. În Germania, număr folosit pentru situații de urgență care necesită intervenția poliției (n.r.).

Acel țiuit din urechea lui Jules era suprapus cu șuieratul și zgomotul care inundau linia oricând tatăl său făcea o pauză. Urletele canine încetaseră la puțin timp după ce Jules auzi ecoul unei uși care se trânteste.

— Iar ai băut?

— Nu, dar va fi primul lucru pe care-l voi face când ajung acasă.

Acum vorbea mai tare, chiar dacă o făcea cu vocea sugrumată.

— Spune-mi ce se întâmplă! Ai fost la etajul douăzeci?

— Nici n-am intrat în lift.

— Atunci?

— Acela e doar pentru membri, așa mi-a spus Cindy.

— Cindy?

— Doamna de la recepție, oricum nu mai contează acum. Tocmai i se termina tura și am prins-o din urmă la ieșirea din Le Zen, când se îndrepta spre metrou.

Jules auzi scârțâind tălpile de piele ale pantofilor tatălui său. După ecou, se mișca într-un spațiu foarte înalt, cu gresie dură.

— Cindy a spus că la douăzeci se află un club de artă și așa avea nevoie de o invitație de la o anume Lousanne sau așa ceva.

— Corect, spuse Jules. Despre ea mi-a povestit și Klara.

— Aaah, da? A menționat și ce se întâmpla aici sus?

Jules auzi încă un scrâșnet, dar de data asta nu venea de la tălpile pantofilor. Suna mai degrabă ca un cant de ușă târât pe o podea de beton. Apoi auzi din nou câinele urlând.

Sau erau mai mulți?

— Oricum, știu ce se *întâmplă* acolo! îi răspunse tatălui său. Petreceri de sadici. În fiecare ultimă sâmbătă a lunii. Klara a fost grav maltrată acolo. Din cauza asta vrea să fugă de soțul ei.

În brațele morții!

— Prostii! șuieră tatăl său și vorbește iar încet.

Jules știa exact cum arăta atunci. Maxilarul împins în față sfidător, cu o mână gesticulând nervos împrejur, în timp ce o venă îi zvâcnea pe frunte.

— Nu-ți toarnă decât minciuni.

— Le Zen, liftul, etajul douăzeci, *Violence Play*, repetă Jules datele pe care le știa din relatările Klarei.

— OK, în amănuntele astea poate că spune adevărul.

— Și în care nu?

— Nu fi așa!

Jules se opri în capătul holului în fața unei comode mici, deasupra căreia atârna o oglindă cu raze de soare aurite.

— Îți jur, n-am nicio idee despre ce vorbești. La naiba, nici nu știu unde ești!

— În casa scării de la garajul groazei.

— Ești cu mașina?

În lumina obscură a lămpii slabe de veghe, Jules observă în oglindă că nasul lui era încă pătat de sânge. Totuși, înainte să se curețe în baie, voia să ia la rând toate camerele construcției vechi pentru a le cerceta. Chiar dacă nu știa cum și de ce s-ar fi strecurat cineva acolo, începu cu spațiul din sufragerie, pe care îl omisese mai înainte: o mică debara la stânga lui.

— Nu, am venit cu taxiul până aici. Dar, băiete, îmi datorezi infinit mai mult decât cei douăzeci și cinci de euro pentru asta. Mulțumită ție și

prietenei tale psihotice, trebuie să mă duc eu însumi la psiholog. Nu e loc în spațiul meu mental de stocare. Mi-e frică de faptul că s-au întipărit deja pe retină.

În timp ce Jules apăsa pe clanța camerei, la tatăl lui se auzi iar un cant de ușă târât pe podea. Și Jules auzi din nou urletul pe linie, pentru puțin timp, dar mai chinuit. În plus, i se păru că pentru prima oară aude voci bărbătești. Mormăieli, râsete.

Și gemete?

În minte, își imaginează cum tatăl său trase ușa ignifugă și grea de la parcare supraetajată peste podea și privea astfel cum un grup de bărbați chinuiau un câine. Și spre mirarea lui Jules, urletele sunau dintr-odată altfel. Așa cum niciun urlat de animal nu se auzise vreodată. Sunau omenesc.

— Ce se întâmplă la tine?

Ușa de la debara se închise.

— Cindy a spus că există un zvon cum că evenimentul de sâmbătă seară din Le Zen ar fi ca o petrecere de copii în comparație cu un *aftershow-party*, care se desfășoară la un bloc distanță, într-o parcare dezafectată. Băiete, știai ce fac aici cu femeile și, cu toate astea, tot m-ai trimis aici!

Nenorocit ipocrit, i-ar fi plăcut lui Jules să-i strige, *urletele mamei te excitau cândva, iar acum faci pe lupul moralist*, dar tatăl său i-ar fi închis și i-ar fi blocat contactul din mobil; chiar dacă doar pentru o zi, două, dar în seara aceea nu i-ar mai fi fost de vreun ajutor. Pe cât îl disprețuia Jules pentru ceea ce făcuse, pe-atât de mult avea nevoie de el în acea noapte.

— Unde naiba ești?

Scutură vânjos ușa camerei, dar părea încuiată.

Sau poate o ține cineva închisă pe dinăuntru...?

Jules își dădu seama că, în cazul în care se întâmpla ceva, nu avea nimic asupra lui pe care să-l poată folosi pentru a se apăra. Printr-un gest neajutorat, apucă mănunchiul de chei din pantaloni, pentru ca, la nevoie, să-l poată folosi.

— M-am strecurat în spatele unui automobil înainte ca grilajul să coboare din nou. Parcarea e dezafectată, în spatele Centrului Europa, la o aruncătură de băț de intrarea la Acvariu. Conform semnalizării, ar trebui demolată în două luni. Doar etajul șapte a mai rămas în funcțiune.

— Ce se întâmplă acolo?

— Nu fi așa ipocrit.

Jules lăsă comentariile deoparte pentru a nu dirija rafalele fluxului de vorbărie a tatălui său în altă direcție. I-ar fi plăcut să-i strige: *Treci odată la subiect!* În același timp, se gândi dacă ar fi putut să se încumete să tragă cu forță de ușă. Era din lemn, nu foarte rezistență, dar dacă ar fi scos-o din balamale, plesnirile și despicările ar fi trezit toată casa.

— Aici stau garantat șase mașini, fiecare cu câte o femeie înăuntru. Sau, mai bine zis, pe platforma de încărcare a portbagajului. Și cel puțin șase bărbați în jurul fiecărei mașini.

Jules se abținu și reflectă. Un val de sentimente și gânduri amestecate i se învârtteau în cap, la fel de necontrolat precum zăpada de afară în fața ferestrelor.

— OK, orașul e plin de perversi, mormăi el.

— Asta n-ar trebui să fie ceva nou pentru tine, șuieră tatăl său.

— Dar poate am mai aflat ceva de la Cindy care ar putea să te surprindă!

— Ce?

— Numele adevărat al lui Lousanne. Cel care se află pe contractul pentru etajul douăzeci.

— Cum sună?

— Ai voie să ghicești de trei ori.

Jules închise ochii, cu degetul încă prins în clanța care părea că devine din ce în ce mai fierbinte, ca un fier încins ce se voia gravat în mână.

— Care nume?

Nu voia să audă răspunsul, dar normal că tatăl său nu-l cruță:

— Klara Lousanne Vernet.

Klara

Drumul dinspre podul feroviar n-a durat nici măcar cinci minute. De mai mult nici nu era nevoie pentru trecerea dintre purgatoriu și iadul din spatele Pieții Breitscheid.

— Capul jos! porunci Martin.

Nu-i lăsa timp să-i execute comanda, ci îi apăsă capul în față, așa încât ea se izbi brutal cu fruntea de bordul din plastic. Cătușa, din care aparent Martin nu mai voia s-o elibereze în acea noapte, se înfipse iar dureros în încheietură.

Asta a cauzat încă o tăietură, gândi ea cu capul pe bord. Dacă ai fi avut curajul să sari de pe stânca de cățărare, am fi fost scutite și de astea, și de toate celelalte leziuni care vor urma azi.

Dacă o va sili și pe ea să-și scoată un dinte?

Când Martin țâșni în rampă cu o viteză amețitoare, Klara simți cum forța centrifugă o împinge pe un soi de pistă cu serpentine. Motorul mașinii mici huruia ca cel al unei mașini ieftine de cusut. Klarei i se făcu rău când Martin călcă frâna abrupt.

Îi trosni ceva în urechi, atât de tare o trase de păr înapoi. Cu privirea încețoșată de lacrimi, încercă să-și facă o imagine a noii locații.

— Unde suntem aici?

— A ce arată?

A clișeu.

Exact ca locul în care femeile se tem că vor fi violate. Și chiar de aceea îl alesese Martin.

Mașina lor stătea înclinată pe platoul abandonat al unei parări supratere, înghesuită între doi stâlpi de beton care susțineau tavanele joase.

În afară de un Volkswagen Brosuță prăfuit, fără jante, la cinci locuri distanță de ei, garantat nu mai era nicio altă mașină pe o suprafață cât patru terenuri de tenis. Majoritatea marcajelor de parcare abia dacă mai erau vizibile din cauza murdăriei și a excrementelor de porumbei. Pereții gri de beton erau mânjiți cu graffiti, lumina din tavan nu mai funcționa; probabil alimentarea principală cu curent fusese închisă de mult. Dacă se mai putea vedea ceva, se datora celor două proiectoare de pe șantier.

Unul stătea la dreapta ei, în apropierea ieșirii de urgență, celălalt la stânga, în fața unei prelate masive, gri-verzui, pe post de perete, care-i răpea Klarei vederea spre stradă. Trecătorii care priveau de jos în sus, mai mult ca sigur, credeau că acolo se execută lucrări nocturne. Neștiutori de ororile ce se desfășurau acolo.

— Adevărata petrecere urcă la etajul șapte, îi explică Martin și-și desfăcu centura. Dar noi avem un grajd propriu.

— Graid?

— Ce crezi, unde se aduc iepele năvăle pentru a fi disciplinate?

Într-o parcare demolată?

— În mod normal ar avea voie să te înlânzească până la opt bărbați, îi explică el faptic, de parcă i-ar fi ilustrat regulile unui joc de societate. Și este recomandat să se vină cu propriul SUV sau mașină break, pentru ca armăsarii să aibă la dispoziție o suprafață mai extinsă a platformei din portbagaj. Dar când improvizezi, nu poți fi mofturos.

Martin mângâie volanul.

— Te rog, lasă-mă să plec! Încercă ea imposibilul, înjosindu-se prin a-și implora bărbatul. Poți s-o păstrezi pe Amélie, știu că ești bun cu ea. Eu îți dau doar bătaie de cap. Îți promit, dacă mă lași acum să plec, n-o să mă mai vezi niciodată în viața ta!

— Nu înțelegi. Nu m-ai înțeles niciodată.

O privi întristat și chiar părea să creadă sminteala pe care o debita.

— Te iubesc. Chiar dacă faci greșeli. Chiar dacă îmi aduci pâine prăjită cu secară la pat, deși totuși știi că-mi place doar cea cu grâu. Chiar dacă sortezi tacâmurile cu mânerule în sus în mașina de spălat vase, deși ți-am explicat sigur de o sută de ori că așa nu se curăță la fel de bine. Chiar dacă te-am pedepsit pentru asta și m-am urât, pentru că iar m-ai împins s-o fac. Chiar și așa te iubesc.

— Niciun bărbat care-și iubește femeia nu-i face așa ceva.

— Fals. Doar bărbații slabi lasă de la ei ca femeile lor s-o apuce pe căi greșite. E ca la copiii. Au nevoie de reguli. Nu este un semn de iubire dacă li se permite orice, ba dimpotrivă. Este lene și slăbiciune atunci când părinții nu sunt atenți la maniere. În fond, este chiar o crimă, căci copiii unor astfel de părinți neautoritari devin mai târziu incapabili în viață și, la rândul lor, părinți deplorabili, care din nou produc copii leneși, incapabili.

— Nu ești tatăl meu.

— Și totuși îi corectez greșelile educației date.

— Nu, Martin. Ești bolnav. Un nenorocit devorat de complexe de inferioritate, lipsit de masculinitate în pantaloni, care le permite altor bărbați să-i bată propria soție. Îi lași s-o umilească pentru a-i frânge aripile. Pentru că nu ai putea suporta ca femeia ta frumoasă, deșteaptă și încrezătoare să zboare departe de tine. Tu crezi că în felul ăsta mă ții sub control. Dar asta nu e altceva decât sinucidere din frică de moarte.

În mod paradoxal, Klara trebui să rânjească în timp ce-i spunea soțului ei, pentru prima oară în căsnicia lor toxică, adevărul curat. Inconștientă, cită

astfel cuvinte pe care tocmai le auzise întâia oară de la Jules la telefonul pentru însoțire.

— Mulțumesc! spuse Martin și îi dezmierdă mâna. Mulțumesc pentru că acum mi-ai ușurat treaba. Căci, crede-mă, nici pentru mine nu-i o glumă ceea ce urmează. Nici nu mă voi uita. Mi-ar frânge inima. Dar totuși, cine știe, poate evaluăm odată, mai târziu, împreună documentarea video.

Klara privi în jur, dar nu putu să descopere vreo cameră.

— Va veni, spuse Martin, care-i ghicise gândurile. Regulile în grajd sunt foarte simple. Cel care plătește cel mai mult are cele mai multe drepturi. El primește un GoPro, dacă vrea ca mai târziu să privească totul încă o dată.

— Opt bărbați?

— La etajul șapte. Am rezervat de la Lousanne grajdul pentru sălbăticiuni. Este pentru cele mai rebele iepe. Cele care au nevoie de mai mult de o pedeapsă. Din partea unui singur bărbat căruia i se permite brutalitate absolută.

Nu era nevoie ca Martin să mai continue să vorbească. Klara putea citi în ochii lui nervoși ceea ce lăsa nerostit: *Aici femeile nu vor fi doar stricate. Aici vor fi distruse.*

— Tu primești vizita celui care oferă mai mult, îi explică și păru că se hrănește cu frica din ochii ei.

Mă licitează. Porcul ăsta dereglat și bolnav psihic m-a dat gratis la licitație.

Odată cu apartenența la „clubul domnilor” al lui Lousanne, se primea și un cont al unui serviciu de transfer monetar din străinătate, cu care se puteau trimite în timp real „taxele clubului”, așa îi explicase Martin pe drumul înspre casă după acea noapte din Le Zen, de parcă ar fi fost pentru ea o informație relevantă în starea pângărită în care se afla. Asta îi era tipic. De cum soțul ei nu mai era excitat sexual, începea să-și regrete excesele și asta îl făcea vorbăreț. Aproape așa, ca și cum s-ar fi gândit că o maltratare

ar fi mai puțin hidoasă dacă, în prezența victimei, s-ar vorbi foarte deschis despre toate amănuntele desfășurării și aplicării ei.

— Sper ca tratamentul special să-ți fie o lecție, spuse Martin și coborî.

Vizibil stârnit, după cum Klara putea vedea și auzi.

— Porc mizerabil! urlă în urma lui, fără frica de a înrăutăți astfel lucrurile, pentru că știa că situația nu putea escalada mai rău decât ceea ce-o aștepta.

Acum îi stătea în față exact ceea ce o împinsese să-și plănuiască moartea de bunăvoie.

— Jivină perversă, bolnav psihic! strigă ea și mai tare, dar Martin se îndepărtase atât de mult, încât n-o mai putea auzi.

Strigă, bătut din picioare, plânse, își sfâșie pielea de la încheietură și, mai mult, aproape își dislocă umărul, pentru că-și lăsa toată greutatea să atârne de cătușe, și tot nu schimbă cu nimic situația ei fără scăpare.

Extenuată și fără aer de la eforturile inutile, își lăsă capul să atârne. Se gândi la cheile cătușelor intangibile de lângă scaunul ei, se gândi dacă i-ar fi reușit să le apuce dislocându-și umărul, dar scutură din cap, pentru că n-ar fi suportat niciodată durerea aceea. Scuturându-și capul, în momentul în care auzi o ușă grea trântindu-se în stânga ei, îi veni o idee.

Privi la stânga. Spre partea șoferului.

Era posibil?

Pașii se apropiau. Pe jumătate de repezi ca bătăile inimii ei, care deveneau din ce în ce mai sălbatice.

Asta totuși nu era posibil... sau totuși?

Klara își mușcă buza de jos pentru a nu striga de furie.

Dacă nu se înșela, Martin făcuse o greșală crucială.

Jules

Jules se izbi de zid în momentul în care tatăl său începu să alerge.

Trase atât de puternic de ușa de la debara, încât clanța se desprinsese și el fu aruncat împreună cu mânerul rupt îndărăt. Astfel își comprimă umerii, încât de durere îi scăpă mănunchiul de chei pe care îl strânsese în pumn. Nu scăpase telefonul mobil, dar legătura cu tatăl său era pe cale să se întrerupă. Foșnăieli, trosneli, hârșâieli. Pași tropăind pe podeaua dură.

Din zgomotele de pe linie conchise că Hans-Christian Tannberg își băgase telefonul în buzunar și alerga pe scările din parcare.

— Tată?

Auzi doar un „rahat”, urmat de alte înjurături, toate înfundate de sunetele adiacente suprapuse, produse de îmbrăcămintea frecată de corp în timpul alergatului.

Pe cât de greu cum era de înțeles, pe atât de clar îi era lui Jules că tatăl lui se afla în dificultăți serioase. Probabil că se uitase de prea multe ori prin ușa întredeschisă către etajul parcării. Un oarecare era pe urmele lui; în urmărea probabil pentru a se ocupa de martorul neinvitat la „petrecere”.

— Ce se întâmplă?

— Sunt... în... casa... scării... găfâi tatăl său.

Apoi:

— O, nu... încuiat...

Pe când lui Jules i se păru că aude un zornăit metalic asemenea unui gard scuturat de cineva, legătura se întrerupse.

— Alo?

Jules își frecă umărul dureros și verifică ecranul mobilului.

APEL RATAT apărea acolo, de parcă nu ar fi vorbit niciodată cu tatăl său, iar apelul nici măcar nu se făcuse. Nu era pentru prima oară când Jules se mira de afișajul, în fond, eronat ce apărea când un apel era întrerupt de o zonă fără semnal.

Reapelă și-l lăsa să sune. O dată, de zece ori. De douăzeci de ori. Tatăl său nu avea căsuță vocală. După ce sună a treizecea oară, rețeaua intra automat în *ocupat* și Jules trebui să mai încerce o dată.

Între timp deschise ușa de la camera copilului, garantat pentru a cincea oară în noaptea aceea, acolo fiind totul liniștit și pașnic.

Niciun intrus, niciun pat gol, nicio schimbare.

— Micuța mea, șopti Jules și se așază pe patul copilei.

Respirația îi era greoaie, dar regulată. Coșmarurile de mai devreme păreau să se fi domolit. Ridică pătura mai sus, bătându-l un gând care-l făcu să tremure.

Și dacă nu ai doar o răceală inofensivă?

Îi pipăi fruntea umedă ca ceața și trebui să se gândească la pastilele din suc de portocale.

De lângă pat, Jules apucă sticla cu inscripția Hello Kitty și o scoase afară din cameră, pentru a o cerceta de eventuale reziduuri, în lumina clară din bucătărie, chiar dacă, în fond, asta era stupid. Nu văzuse pe nimeni în locuință, nu auzise pași, iar ușa de la camera copilului nu se mișcase niciun centimetru.

Și totuși Jules era sigur că trecuse ceva cu vederea.

Dar ce?

Abia ieșit în hol, vibrațiile mobilului anunțau iar un apel, ca zornăitul unui șarpe cu clopoței care simte un pericol.

— Tată?

— În carne și oase. Cerule, am fost pe-aproape!

— Unde ești?

— Iar în taxi. Vreau doar să plec de aici. Aproape că m-au prins la ușa glisantă, dar era atât de șubredă, încât am putut s-o împing la o parte și să mă strecur afară.

Tatăl său râse euforic, evident activat de sentimentul că a scăpat de un pericol în ultima secundă.

— Voiau să mă nenorocească, asta era clar!

— Care ei?

Jules se îndepărtă de camera copilului a cărei ușă ar fi preferat s-o încuie. În întreaga locuință, în afară de ușa de la intrare și baie, nu existau chei. Ceea ce făcea cu atât mai stranie situația în care Jules nu reușise să deschidă debaraua.

— Ei, perversii de la petrecerea din parcare. N-am idee cine erau. Purtau toți cagule.

— Oarecare semne distinctive?

— Da. Pe unul pot să ți-l descriu exact. Dar asta n-o să-ți placă.

Surprins, Jules aproape că luă o înghițitură din sticla cu Hello Kitty.

— Ce vrei să spui cu asta?

Auzi cum tatăl său corecta ruta pe care o alesese șoferul de taxi:

— *Mi-e indiferent dacă pe autostradă ajung mai repede, e mai scumpă, ticălosule!* apoi îi răspunse: Avea părul deschis la culoare, blond, până la umeri. Ca un hipiot. Se ivea de sub mască. Statura zveltă și athletică, cam de vârsta ta. Îți sună cunoscut?

— Nu.

— Avea un baston în mâna dreaptă.

— Și?

Jules intră enervat în bucătărie și așeză sticla lângă chiuvetă.

Un baston, așa cum foloseau și polițiștii, putea să-și comande orice nebun pe internet. Pe Jules îl călca pe nervi că trebuia să tragă cu cleștele orice informație de la tatăl său.

— Nu înțeleg ce vrei să-mi spui.

Ținu sticla transparentă în lumina lămpii din tavan și nu văzu nimic. Nici o impuritate, nici fulgi și, cu atât mai mult, nici pastile. Dar când tatăl său continuă să vorbească, se simți de parcă ar fi luat o înghițitură mare dintr-o sticlă cu otravă, căci Hans-Christian Tannberg spuse:

— Ai știi despre cine vorbesc dacă ți-aș dezvălui că tipul are un tatuaj cu semnul de paragraf pe degetul mijlociu?

Jules, care tocmai voia să așeze sticla lângă chiuvetă, înlemni, ca Fabienne și Valentin odinioară, la zilele de naștere, când se jucau stop-dans și muzica se oprea.

— Asta e imposibil.

— Cum așa?

— Pentru că Caesar e în scaun cu roțile.

— De când, băiete? Ai fost acolo când medicii l-au externat după accident? I-ai văzut fișa medicală?

— Nu, dar...

Țiuitul lui Jules, permanentul zumzăit care-i însoțea stresul, reveni.

— Nu, n-ai făcut-o! îl întrerupse tatăl său. Nu ar fi primul care să se pretindă ținut în scaun cu roțile. Nu știi deloc cât de mare este numărul escrocilor de asigurări pe care i-am găsit vinovați de fraudă asta.

— Caesar e la o întâlnire. Mi-a povestit despre asta. Iubita lui e și ea în scaun cu roțile.

— Asta susține el.

Bătrânul lui suspină.

— Dacă nu mă crezi, băiete, atunci sună-l!

— Ce ar dovedi asta?

Jules vorbea agitându-se în jurul dulăpioarelor din bucătărie.

— Dacă nu răspunde, e ocupat cu Ksenia.

— Ți-e frică de adevăr, spuse tatăl său în tonul cântului straniu cu care îl potolea încă de când era copil.

Rânjea, îndrăgostit de sine, de parcă ar fi oferit înțelepciunea lumii.

— Rămâi pe fir! lătră Jules la tatăl său.

Îi puse apelul în așteptare și selectă dintre numerele favorite pe cel al celui mai bun prieten al său. Dură o vreme până când să se facă legătura. Înainte de asta, se auzi pentru puțin timp un sunet, ca la un apel interurban de modă veche.

Așa o tâmpenie...

Normal că Jules știa că tatăl său trebuia să se fi înșelat. Caesar n-a fost vreodată în parcare a aceea. Și nicidecum fără scaunul cu roțile.

Dar apoi, când în sfârșit suna, Jules avu o experiență aproape extracorporală. Căci nu suna doar în mobilul de la urechea lui. Odată cu primul ton, reîncepu muzica, cea care îl speriasc cu doar câteva minute înainte.

Muzică simfonică.

Tonuri în bemol, triste, melancolice.

Chopin?

Jules se simți brusc transpus în timp, în acea clipă a terorii, în ziua tragediei de pe strada Prinzregent, când voia să alerge în propria locuință pe lângă oficialități. Alimentat de certitudinea de a face imediat o descoperire macabră. La fel se simțea și acum, tocmai când Jules observă că sursa sonoră a melodiei de pian se afla la doar câțiva metri depărtare de el.

Jules clipi, își frecă ochii și ar fi preferat să-i țină închiși pentru un timp foarte îndelungat. Acum își aminti și titlul fragmentului: *Prélude nr. 4*.

Fragmentul pe care Caesar îl iubea atât de mult, încât îl salvase demult pe post de ton de apel.

Jules privi la ecran, mai verifică o dată dacă alesese numărul corect, dar, într-adevăr, pe ecranul tactil era afișat CAESAR (Magnus Kaiser). Și de data asta nu mai încăpea îndoială de unde venea tonul de apel.

Înapoi, de-a lungul holului, câțiva pași în direcția camerei copilului. Merse lent, călcând pe fiecare pas cu grijă, de parcă încerca să nu alunece pe o suprafață înghețată.

Asta e imposibil. Asta nu e adevărat.

Cu cât Jules se apropia mai mult, cu atât devenea melodia mai răsunătoare. Ajuns la ea, se opri un moment, apoi introduse cheia în încuietoare și descuie ușa de la intrare. Doar acea mișcare ar fi activat în mod normal senzorii de pe casa scării, dar chiar atunci când Jules păși peste prag, globul electric de pe plafon rămase întunecat, în loc să cufunde holul într-o lumină galbenă ca sulful.

Întunericul întări efectul infuzat cu frică pe care vederea fotografiei de pe ecran o avea asupra lui Jules.

Surprinsă cu doi ani în urmă pe stadionul olimpic, la meciul dintre Hertha și RB Leipzig. Jules purta provocator un fular al clubului și, la fel ca Caesar, având o bere în mână, striga ceva echipei sau arbitrului. Acum, când Jules își aminti că poza fusese făcută de Daiana, îi frânse inima să afle că Caesar o alesese ca imagine de fundal pentru apelurile recepționate de la cel mai bun prieten al său.

Dar suntem asta cu adevărat? Cei mai buni prieteni?

Jules închise încercarea de apelare, iar telefonul de pe covorașul din fața ușii de la intrare se opri imediat. Chopin amuți, ecranul se întunecă și poza celor doi prieteni la meciul de fotbal dispăru. Cu speranța că pentru toate astea ar exista o explicație inofensivă, pe care Jules doar trebuia să se străduiască s-o găsească.

— Caesar? strigă el pe casa scării.

Aproape mai mult decât îl surprinse telefonul mobil, se miră că nu auzise vechiul lift, ale cărui uși glisante, placate cu alamă, se auzeau ca un bici pe casa scării atunci când cineva le deschidea.

— *Nu ar fi primul care să se pretindă ținut în scaun cu roțile. Nu știi deloc cât de mare este numărul escrocilor de asigurări pe care i-am găsit vinovați de fraudă asta.*

Gândul la afirmația scandalooasă a tatălui său îi aminti că îl lăsase în așteptare.

— Mai ești acolo? întrebă el când schimbă înapoi pe apelul lui, în timp ce intra în locuință cu telefonul lui Caesar în cealaltă mână.

Încercă să-l deblocheze să vadă când fusese folosit ultima dată, dar era securizat cu recunoaștere facială.

— Lasă-mă să ghicesc: n-a răspuns! spuse tatăl său.

— Mai rău, răspunse Jules.

Și nu se referea la faptul că găsisese mobilul celui mai bun prieten al său în fața ușii de la intrare. Nici la întrebarea cum și, mai ales, de ce Caesar îl lăsase acolo silențios. A răspuns astfel, gândindu-se la ușa debaralei a cărei clanță o rupsese mai devreme, pentru că era blocată.

Sau încuiată?

Acum ușa era deschisă.

Klara

— *Nu înseamnă da.*

Cel mai perfid comentariu al bărbaților, când erau întrebați de ce continuaseră, deși partenera lor îi rugase totuși să înceteze.

Te rog, mă rănești!

Oprește-te!

Nu vreau asta!

Klara știa că, în câteva secunde, propozițiile astea, de îndată ce „ofertantul principal” urma să vină, nu vor mai avea nicio însemnătate. Licitația de sclavi a lui Martin durase mai puțin de zece minute din ce simțise, iar acum se apropia un bărbat masiv cu pași lenți, dinspre ieșirea de urgență înspre mașină. Câteva secunde în plus, atunci tipul cu umeri lați și mersul ușor apăsător, de marinar, o va „folosi”, percepend astfel doar ceea ce voia să audă:

Da!

Continuă!

Mai tare!

Odată, una dintre colegele ei de muncă se amuzase în pauza de prânz asupra „găinilor averse după bani”, care așteptau cu anii până să reclame un viol, mai ales când erau bani în joc, pentru că „presupusul monstru”

ajunsesse la faimă și onoare. Klarei i se făcuse atât de rău, încât fusese nevoită să-și vomite sandvișul în toaleta clinicii. Nu fusese în stare să-i spună colegei respective, din proprie experiență, că te simți ca un gunoi când se scurg lichide din vaginul sfâșiat în chiloții însângeați. Că era de preferat să-ți fierbi pielea de pe corp sub un duș de o sută de grade timp de un an, decât să-ți știi violul documentat de un străin, imediat după ce a avut loc; că erau preponderent bărbați care preluau cursul anchetei, dar că nici mâinile femeilor pe corpul afectat nu erau îngăduitoare. Pentru un proces în care o mărturie stă împotriva altei mărturii; în care partea opusă ar încerca să te prezinte ca pe o târfă (*există chiar și o filmare în care se lasă biciuită de alți indivizi*), iar bărbatul, dacă mergeau toate foarte, foarte bine, la sfârșit, părăsea sala de judecată cu o pedeapsă cu suspendare, în timp ce chiar tu erai cea care purta o viață întreagă rușinea.

Klara scutură din cap și plânse.

Nu, nici azi nu va zice nimic. Chiar dacă individul, care în ciuda frigului nopții purta doar un tricou alb cu mâneci lungi și blugi negri, i-ar fi rupt toate oasele din corp.

Klara apăsă pentru a mia oară butonul de închidere centralizată, deși știa că era inutil, căci Martin deschise, într-o premeditare sumbră, ceva în spatele trapei portbagajului, pentru a-i garanta ofertantului principal accesul fără probleme în vehicul.

„Jucătorul” (așa se numeau între ei participanții la seara perversă) se ținuse de partea lui din înțelegere. Bani trebuiau să fie transferați din contul său, așa erau regulile. Îi transferase lui Martin plata pentru sclavie, iar asta însemna că avea voie să facă orice cu ea, că ea va trebui să îndure orice. Foarte probabil că scursura asta de bărbat gândea la fel ca Martin. Că femeile voiau, de fapt, să li se întâmple asta. Și că era dreptul lui, fiindcă, la urma urmei, plătise.

Nu înseamnă da.

Cu atât mai mult dacă era vorba de o femeie măritată, care trebuie să se supună bărbatului. După cum argumentase un politician de rang înalt cândva în parlament, de ce violul în căsnicie trebuie să rămână nepedepsit:

— La viața conjugală contribuie și rezolvarea momentului când ești refuzat de partener. Așadar, soțul nu are intenția de a comite o faptă – unii bărbați sunt pur și simplu mai aspri.

O, da, asta sunt.

Martin mi-a căutat precis un exemplar „aspru” foarte aparte, se gândi Klara și își ținu inconștient respirația când bărbatul se opri la cinci metri distanță de ea, în fața mașinii, privind-o ca un prădător care-și măsoară bunul dobândit. Ea mai avea puțin și striga. Doar gândul despre ce avea să-i facă curând, în timp ce era neajutorată, legată cu cătușe, îi provoca dureri fizice.

Mai am o șansă, gândi ea. *O ultimă șansă*. Klara se aplecă într-o parte, întinse mâna fixată cât putu de mult și încercă să ajungă la ușa șoferului cu stânga, mai precis spus la portiera în care Martin așezase mai devreme pistolul lui Hendrik – *și-l uitase!!!*

— Dobitoc prost! spuse ea cu voce tare și adună cu fiecare înjurătură noi forțe, avându-l pe soțul ei în fața ochilor.

Jivina imbecilă chiar coborâse fără să ia arma cu el! În comparație cu cheile de la cătușe, pistolul era substanțial mai mare și nu era blocat, de aceea era mai ușor de apucat pentru Klara. Inima îi bătea în piept precum copita unui cal năvălaș. Nu mai simțea durerea din încheietură, atât de mare era euforia de a ține țeava în mână.

Aproape.

Reușit! gândi Klara, dar în momentul ăla arma îi scăpă iar. Nu pentru că-i alunecase dintre degetele umede de frică, ci pentru că distanța dintre mâna ei și portieră se mări dintr-odată. „Jucătorul” i-o luase înainte și deschise ușa șoferului.

Odată cu aprinderea luminii din habitacul, ultima urmă de voință de a rezista se stinse în Klara. Cu ceea ce avea să înceapă acum, sfârșitul ei era anunțat. Doar că nu va mai fi stabilit de ea. Ci însoțit de dureri provocate de un străin.

Tipul masiv, care era mult prea mare pentru mașina mică (și mult prea mare pentru un corp delicat de femeie), se aruncă pe scaun și doar prin asta făcu mașina să se balanseze.

— Bună, Lady! spuse bărbatul și închise ușa.

Apoi își întoarse fața către Klara.

— Ne întâlnim iar, nu-i așa?

— P oțtim?

Printr-un gest protectiv, Klara își duse mâna stângă, liberă, în fața pieptului.

Nu mai văzuse chipul bărbatului niciodată înainte, totuși i se părea straniu de cunoscut. Toată prezența lui era puternică, dar nu grosolană. Capul ascuțit, proporționat cu restul corpului musculos, care părea și mai masiv datorită pletelor negre voluminoase. Mâinile mari, brăzdate de vene, prinseră volanul cum ar prinde alții o scobitoare. Mușchii pieptului amenințau să rupă nasturii tricoului. Toate străine – și totuși familiare.

Probabil că, gândul o cutremură, Martin i-o mai „servise”; poate era chiar bărbatul mascat cu lesa de câine din Le Zen?

„Jucătorul” așeză camera GoPro pe bord, totuși orientată așa încât obiectivul arăta lateralul și nu prindea nimic din interior. Probabil era prea extaziat. Poate era pentru prima dată în „grajd”.

— Hai, grăbește-te! șopti el, dar Klara nu era sigură ce voia.

Trebuia să se dezbrace? Să înceapă prin a-l dezbrăca? Să-i desfacă pantalonii?

Tipul scotoci în compartimentul lateral, scoase pistolul, părând complet dezinteresat de ea, și continuă să caute, chiar și în cotiera din spatele schimbătorului de viteze și în suportul pentru băuturi din fața acestuia.

— Unde-i cheia? întrebă fără s-o privească.

— Lângă scaunul meu, pe jos, explică Klara.

Ce sens ar fi avut să amâne inevitabilul? Ar fi vrut cândva s-o elibereze, când n-ar mai fi fost oricum în stare să opună rezistență.

— Nu aia, stabili tipul cu privirea ațintită lângă șezutul scaunului.

Ciudat.

Și vocea lui părea s-o mai fi auzit odată.

— Unde-i cheia de la mașina mea?

Mea?

Klara oftă.

Cum era posibil asta?

— Hendrik?

— Nu, io-s Moș Crăciun, glumi el și deschise torpedoul. O mai ai?

— Ce?

Era atât de consternată, încât uitase ce o întrebase bărbatul care, în mod foarte evident, era Hendrik fără costumul de moș.

— Cheia mea de la mașină!

Apăsă pe butonul de start, dar motorul nu se aprinse.

— Am sperat că a lăsat-o înăuntru. Știi unde e?

Ea scutură din cap. Pe de-o parte ca răspuns, dar mai ales pentru că nu putea să înțeleagă noua situație.

— Ce faci aici? izbucni ea.

Odată cu întrebarea reveni frica și cu ea reporni trapul copitelor din pieptul ei.

Era ăsta un joc obscen aranjat? Să fi fost Hendrik sub îndrumarea lui Martin de la bun început?

— Io încerc să-mi recuperez mașina. Și, după cum pare, să te scot din rahat.

Incitarea lui nu era de trecut cu vederea. Dar nu în sensul sexual, iar asta îi permitea Klarei, pentru prima oară, să nutrească un licăr de speranță. Îi

păru că și el ar fi vrut mai degrabă să se afle în oricare alt loc de pe planetă, numai nu aici.

— Trebuie să ne grăbim. Tipul care te-a băgat aici a spus că vine în cinci minute să controleze. Probabil mai devreme, dacă vede că nu merge camera GoPro.

Klara nu se putea opri din a-și scutura capul.

— Dar eu... nu înțeleg... Cum m-ai găsit?

— Doar m-ai văzut în costumul de moș, ce crezi, cum îmi câștig banii?

— La petreceri de Crăciun?

El râse.

— În mijlocul nopții? *Baby*, io-s un stripper. Mă dezbrac la petrecerile burlăcițelor sau alte beții femeiești. Așa, ca în pădure.

În ciuda stării ei deplorabile, Klara râse încet.

— Asta explică atunci cătușele și pistolul.

— Recuzită.

Scoase pistolul din portieră și arătă cu țeava spre legătura de la încheietura dreaptă a Klarei.

— Niciun glonț pe țeavă. Fals, ca jucăria pentru copii de la încheietura ta. Totuși brățările rezistă bine, nu m-aș fi așteptat.

Se strecură între marginea scaunului și carcasa din plastic dur a acestuia și reuși, cu degetele lui groase, într-o viteză impresionantă, să scoată cheile cătușelor la iveală.

Se aplecă spre ea, probabil ca s-o elibereze de cătușe, dar Klara se retrase instinctiv.

— Nu, lasă-mă!

— Nu?

— Asta e o capcană, nu mă las fraierită așa.

El se bătu cu degetele pe frunte.

— Ești dusă? Am venit să te eliberez. Mi-am aruncat costumul în gunoi, doar așa m-a luat un taximetrist. A trebuit din cauza asta să-mi înghețe

fundu' în blugi și tricou, din vina ta, c-ai vrut să-mi șparlești mașina. Jur, cum ieșim de aici, e rândul tău să dai câteva răspunsuri.

— Nu înainte de a-mi explica plauzibil cum m-ai găsit.

Hendrik își dădu ochii peste cap.

— Și tu crezi că avem timp acum de asta?

— Dacă explicația ta e mai lungă de zece secunde, atunci e o minciună și, oricum, sunt terminată.

— OK.

El suspină.

— Nenorocitul care te-a răpit și te-a adus adus aici cu mașina mea lătra că te va duce în grajd.

Un fior rece îi coborî Klarei pe șira spinării, nu doar pentru că habitaculul se răcea din ce în ce mai tare, cu cât stăteau mai mult în parcare.

— Aaah! Și tu normal că ai știut imediat ce vrea să spună cu asta?

— Din nou: sunt stripper. Io știu toate evenimentele sexuale perverse din oraș, chiar și pe cele ilegale.

— Asta-i *bullshit*! Doar membrii știu când și unde se desfășoară ce-i aici.

Hendrik mormăi că asta-i prea de tot. Fără să mai aștepte o altă întrebare sau replică, se aplecă peste scaunul ei, îi apucă mâna și o eliberă de cătușe cu iuțeala vântului.

Aparent, are exercițiu cu asta.

— Așa, și acum nimic altceva decât să ne cărăm! presă el. Tipul care te-a răpit va observa imediat că-i va rămâne contul gol în seara asta.

— N-ai transferat banii?

— Normal că nu, *baby*. Doar am spus că io nu mi-s membru aici. M-am prefăcut cu telefonul așa, de parcă aș trimite ceva. Am spus că transferul ar putea dura zece minute, că tocmai e trafic pe cont, dar o să încep deja, că doar va ști unde să mă găsească.

Klara aprobă. Asta avea sens. Cum petrecerea le era în fond cunoscută doar membrilor, mergeau toți cei prezenți pe premisa că au un cont pentru transferuri monetare.

Doar prezența era o asigurare suficientă. Ceea ce arunca iar întrebarea, cum de intrase Hendrik acolo.

E o capcană! strigă drăcușorul rațional din emisfera stângă a Klarei.

Așa, și? Oricum voiai să dai totul uitării azi, se împotrivi vocea extenuată și resemnată a inimii ei.

Hendrik o privi cu ochii albaștri ca oțelul, care, în ciuda coloritului intens, priveau surprinzător de melancolici și o prinse de mână:

— Haide! Mai poate fi vorba doar de minute până-și dă seama perversul că banii mei nu vor ajunge niciodată la el și se va întoarce.

— Mai degrabă secunde, șopti Klara și-și întoarse capul într-o parte, cu ochii ațintiți iar spre ieșirea de urgență prin care soțul ei tocmai năvălea înapoi în parcare.

Cu doi bărbați în spate, care păreau să țină arme în mâini.

Erau trei. Și chiar aveau arme în mâinile lor. Cele mai crunte pe care puteau să le aibă asupra lor într-o luptă, când inamicul era mai slab, ca în cazul Klarei, sau dacă era înarmat doar cu un pistol de recuzită, ca în cazul lui Hendrik. Martin și cei doi însoțitori cu cagule pe față țineau, fiecare, un cuțit în mâna dreaptă. Gata de tăiere, înjunghiere și tocare.

— Cine ești? strigă Martin de departe.

Klara se chirci, deși strigătele lui ajungeau până la ea puternic înfundate de parbriz. Își văzuse soțul deja de nenumărate ori nervos, până se făcea foc și pară. Dar atât de intens nu mai văzuse să-i sclipească setea de a ucide.

— Asta nu te interesează, labagiule! îi strigă Hendrik înapoi.

Martin, ajuns între timp la doar un metru în față, îl amenință cu cuțitul.

— Dă-te jos, bebeluș enorm, și te omor!

Henrik râse zeflemitor.

— Cretinule! Ești puternic doar atunci când oponentul tău e la fel de lipsit de bărbăție în pantaloni ca tine.

Furios, Martin se întoarse către camarazii care-l flancau:

— Ar fi trebuit să știu. Nu i-am văzut mecla nenorocită înainte. Și nimeni n-a oferit vreodată atâta pentru târfa mea de nevăastă.

Însoțitorii aprobă dând din cap.

— Nimeni nu-ți va fi distrus fundu' vreodată așa ca mine, când o să termin cu tine, spuse Hendrik.

— Atunci dă-te jos odată! lătră Martin.

Privirea Klarei se plimba între Hendrik și soțul ei, în timp ce aceștia se fixau reciproc ca la un concurs de „cine clipește, pierde”.

— Dacă se apropie destul, poate să funcționeze trucul pe care l-ai încercat tu, îl auzi pe Hendrik mormăind asemenea unui ventriloc care abia dacă-și mișcă buzele.

Deși Martin era încă la o lungime de braț distanță, Hendrik apăsă pe butonul de pornire a motorului de la Hyundai, evident în zadar.

Dacă Martin ar veni totuși mai aproape...

În Klara se adunase acum destulă furie încât să încerce un plan disperat.

— Vino și ia-ne! strigă la soțul ei prin sticlă.

Îi arată degetul mijlociu.

— Dobitoc prost! Vrei să știi cine e ăsta de lângă mine?

Îi oferi lui Martin un răs presărat cu dezgust.

— El e Hendrik. Amantul meu. Credeai că mă poți controla? Un rahat, aia poți! Mi-o trag cu el deja de luni de zile.

Se întoarse către Hendrik, îi trase fața mai aproape, îl privi în ochii albaștri ca oțelul, își apăsă buzele pe gura lui plină și-l sărută cu limba.

Cum era de așteptat, reacția irascibilă a lui Martin nu se lăsă așteptată. Soțul ei năvăli în față și lovi cu pumnul în capotă. În secunda aia Hendrik apăsă pe butonul de start și motorul porni.

Nimic.

Martin râse și gesticulă cu cuțitul în direcția lor.

— Acum, care din noi e idiotul? întrebă el. Ai crezut că umblu cu cheia la mine? Cretinule!

Îl împinse nepoliticos la o parte pe individul mic din dreapta lui, un tip supraponderal, dar neuniform, care avea și el un cuțit la purtător, și se apropie de ușa pasagerului.

— Deschide! comandă el, iar tipul din dreapta lui scoase cheia și descuie închiderea centralizată cu telecomanda.

Martin își prinse cuțitul între dinți ca să-și dea jos sacoul, pe care îl aruncă în fața lui, pe jos, precum un nobil își aruncă mănușa. Apoi se năpusti asupra mașinii.

Unul dintre reproșurile principale pe care Martin i le aruncase iar și iar Klarei în timpul căsniciei era:

— *Tu pur și simplu nu gândești!*

O mantră care precedase aproape orice palmă. Se înșela adesea în legătură cu asta. De cele mai multe ori, Klara se gândea prea mult, voia să gândească prea multe deodată (*pe de-o parte, îi plăcea ca la primul fluier al ligii de fotbal să fie berea deja pe măsuta din fața canapelei, pe de altă parte, trebuia să fie rece; atunci când este momentul propice s-o scot din frigider, fără să aibă sentimentul că trebuie să-mi reamintească de asta?*) și dădea greș. Dar de data asta, Martin avusese dreptate.

Klara nu chibzuise, nu luase în considerare ce consecințe ar fi putut avea dacă s-ar fi aplecat peste scaunul și, implicit, peste toracele lui Hendrik, pentru a lua pistolul de jucărie din portiera șoferului, la scurt timp după ce Martin trase de portiera pasagerului. Cu puțin înainte s-o prindă de păr și să o săgeteze durerea până în creștetul capului, când a tras-o de un mănunchi de șuvițe afară din mașină, pe podeaua de beton.

— Dă-i drumul! îl auzi pe Hendrik strigând, care, judecând după zgomote, sărise din mașină.

În acel moment Klara avea atâtea lacrimi în ochi, încât, îngenuncheată fiind, nu vedea nimic din podeaua mizeră a parcurii. Simțea doar acordul cunoscut de sentimente format din durere, frică și disperare, alimentat de o bună bucată din furia care-i permitea, în adevăratul sens al cuvântului, să se răzvrătească împotriva lui Martin.

Cu un urlet asemănător celui din timpul nașterii, își sacrifică un smoc din părul în a cărui coroană Martin încă era înfipt și își trase capul într-o parte. Se roti pe genunchi cam nouăzeci de grade și se ridică, îndreptă arma spre Martin și strigă ceva complet neinteligibil. O amestecătură între:

„Acum te-am prins”, „Încă te mai simți așa puternic?” și „Îți bag un glonț în fund și sper să-ți iasă iar pe gură!”

Toate astea voia să le urle deodată, dar era prea agitată și înfricoșată ca să se articuleze rațional, fiindcă știa că pistolul era doar o cacealma. Dar jucă totuși atât de bine, încât însoțitorii lui Martin ridicară mâinile, iar grăsuțul chiar lăsa să-i scape cuțitul.

— Liniștește-te, Klara! îl auzi pe Hendrik strigând, în timp ce alergă prin spatele mașinii spre ea.

Și asta o irită.

Frica avea adesea efecte secundare pozitive – asta învățase Klara. Dacă era trăită de suficiente ori, cam ca soldații la intervenție, atunci ascutea simțurile. Erai atent la nuanțe și finețuri, care, altfel, rămâneau nedesluite. Cum ar fi atunci când un bărbat ți se adresează cu prenumele fără să i te fi prezentat.

De unde știe Hendrik cum mă cheamă?

Timp de o expirație fu distrasă de gând, lăsând arma jos un centimetru. Martin trebuie să fi realizat momentul infim de neatenție și se folosi de el. Dur și eficient, lovind-o între picioare, așa cum, odinioară, o făcea cu plăcere, când întârzia de la muncă și îl lăsa prea mult singur cu Amélie.

Se schimbase foaia. Din „situație disperată” în „catastrofă totală”. Martin o prinse pe Klara de mână, ea se încovoie, apoi o lovi cu propria armă peste față, ceea ce fu o greșală. Căci sângele, care-i țâșni Klarei ca o fântână din nas, stropi și mâna în care ținea pistolul de jucărie. Amenința să-i scape, și cum degetul lui Martin era de asemenea ud, nu reuși să prindă arma. În același moment, Hendrik sări din spate, totuși prea târziu.

Klara apăsă.

În încercare disperată de a nu renunța la cacealma din mână, se agăță într-atâta de mâner, încât apăsă pe trăgaci.

Din greșală, încă se mai gândea atunci când văzu cum Martin se dă înapoi, în spatele lui Hendrik, care s-a furișat lângă ea în încăierare.

Klara lăsa pistolul să cadă, dar nu-l auzi cum căzu. Urechile ei erau încă asurzite de explozia distrugătoare de timpane, al cărei ecou răsuna în ea.

— Ce-i? întrebă ea, dar nici asta nu auzi.

Era de parcă cineva i-ar fi pus vată în urechi.

— Klara... mimară buzele lui Hendrik.

Iar îi spuse pe nume, dar o privea în așa fel, de parcă n-ar mai fi sigur dacă s-ar afla cu adevărat în fața lui. Mirat, neajutorat. Rănit.

Așa trebuie să arate un soț care-și iubește soția mai presus de toate și devine martor când ea îl înșală, gândi Klara, uimită că Martin nu folosisese situația prielnică pentru a o domina. De fapt, se retrase. Lăsase cuțitul să cadă și se alăturase ajutoarelor lui mascate, întorcându-se și, pas cu pas, alergând din ce în ce mai repede înapoi în casa scării din parcare.

Încă în stare de șoc, Klara aproape că ar fi strigat după el ca să-l întrebe de ce face asta, deși era exact ceea ce voise: ca Martin s-o lase în pace. Cel mai bine pentru totdeauna.

Încotro fugi?

Cum de îți iei mâna de pe mine?

Ce s-a întâmplat?

Se întoarse către Hendrik și găsi răspunsurile la întrebările care i se învâртеau în minte, căci văzu pata.

Mai întâi îi aduse aminte de un fluture, apoi de harta unei insule care se întindea pe tricoul alb al lui Hendrik din capul pieptului înspre rinichi.

— Ce...? îl întrebă, încă surdă și incapabilă să formuleze o propoziție coerentă.

Din respirația ei ieșeau aburi, așa cum ieșiseră de pe țeava pistolului după descarcarea glonțului.

Cu o explozie.

Asta e imposibil. Doar mi-a spus...

Hendrik se clătină. Klara făcu un pas în față, voia să-l prindă de mână, dar nu fu destul de rapidă. Hendrik își apăsă mâna pe rană și se prăbuși în

față. Mai întâi în genunchi, apoi căzu pe-o parte și rămase nemișcat pe betonul rece și gri, în poziție ghemuită, chiar lângă pistolul care nu era o armă de jucărie – acum era evident.

— Credeam că e de recuzită! se văicări Klara. Mi-ai spus că nu funcționează.

Și ea se lăsă pe genunchi, întinse mâna tremurândă, dar nu se încumetă să-l atingă. Privirea ei căzu asupra sacoului pe care Martin și-l dăduse jos. Se întinse după el pentru a-i înveli corpul lui Hendrik. În instrucțiunile de prim ajutor de pe peretele biroului ei era precizat ca răniții să fie ținuți la căldură. Oare era valabil și pentru cei împușcați?

Dumnezeule mare, am împușcat un om!

Sacoul cântărea greu nu din cauza legăturii cheilor de la mașină, căci pe alea le luase măscăriciul cu el. Klara pipăi în buzunarul interior și dădu de un mobil.

Mobilul meu!

Tremurând și mai acerb, nu reuși din cauza nervozității și degetelor amorțite, însângerate, să deblocheze ecranul și să ceară ajutor.

Între timp, Hendrik își mișca buzele. Putea încetișor să audă iar câte ceva de pe strada aflată în fața parării – zgomotul traficului urca până la ei. Totuși, șoaptele lui Hendrik erau atât de slăbite, încât ea nu putea înțelege ce voia de la ea. O mașină accelerează opt etaje sub ei, răsunând ca un bolid de curse.

În schimb, rațiunea Klarei lucra cu viteza unei omizi.

Să cer ajutor.

Trebuie. Să. Cer. Ajutor.

Își aduse aminte că trebuia doar să ții apăsat butonul principal al telefonului pentru a fi direct conectat la pompieri.

Ajutor, trebuie să veniți într-o parcare! ar fi spus ea, fără să știe unde se afla.

Dar sigur ei ar fi putut localiza mobilul.

Aici e un bărbat împușcat, i-ar fi dezvăluit operatorului.

Care nu știu cine e.

Și de unde știe cum mă cheamă.

Văzu cum Hendrik se mișcă. Văzu arma, care era lângă el.

Și cum de m-a mințit.

Exact la timp, înainte ca el să o poată apuca, lovi pistolul cu piciorul și îl aruncă până la Volkswagen-ul Broscuță dezafectat. Apoi porni pe același drum. Atât de rapid cât îi permitea glezna rănită, ținând la ureche telefonul care-i făcea legătura cu pompierii, începu să alerge.

Către ieșire.

Chiar dacă se disprețuia pentru asta, trebuia să se gândească mai întâi la ea. Trebuia să-l lase pe Hendrik singur.

Înainte de a se lăsa dusă de nas de încă o minciună de-a lui, ceea ce ar fi costat-o ori mințile, ori viața.

Dacă ar fi avut vreun dubiu, atunci ambele.

Jules

În primele săptămâni după sinuciderea Daiane, Jules se trezea regulat și avea sentimentul că va muri de un atac de cord din cauza îngrijorării. Simptomele acestea, care apăreau predominant la miezul nopții, se atenuaseră în ultimul timp, dar dintr-odată simți iar semnele prevestitoare morții, când aprinse lumina în cameră: inelul de fier care i se așeza pe piept și-l strângea. Izbucnirea transpirației, care îi făcea și fruntea să radieze, toate aveau să înceteze curând, lăsând loc frisoanelor.

Desigur, și inima, care se simțea prea mare, de parcă își înghițea propriul sânge și nu mai reușea să-l pompeze înapoi în vene.

Jules se ținuse de piept, incapabil să-și ia privirea de la debaraua pe care încercase în zadar s-o deschidă mai devreme și care stătea acum larg deschisă.

— Ești acolo? voi tatăl lui să știe – mai era pe fir.

— Da.

Simți încă un junghi în zona inimii, atât de puternic, încât trebui să-și țină respirația. Îl liniștea să pipăie scrisoarea de adio a Daiane, pe care o păstra în buzunarul de la piept. Chiar dacă ceea ce conținea era mai îngrozitor decât orice altceva citise înainte, faptul că purta cu el o bucată din omul căruia îi fusese cel mai intim în viață îi conferea siguranță. În

afară de asta, printre ultimele rânduri ale Daiane se aflau și paragrafe în care-și formulase iubirea. Propoziții ca:

„Îți amintești de primul nostru sărut de la școală? ”

„Anii frumoși, mulți, care au urmat.”

„ Cât ți-am iubit scrisorile care m-au surprins mereu. Sub pernă, în frigider, prin echipamentul meu de sport. În torpedou (...) În fond, voiam să cred că legasem un pact pe-atunci, deși nu ne-am căsătorit niciodată...”

Cât de mult se blestemase că nu făcuse niciodată pasul acela. N-o ceruse și nici nu comandase formularul de căsătorie. Nu existau nici măcar poze cu ei zicându-și „da” la altar, nicio filmare cu dansul mirilor, pentru care și-ar fi ales cântecul *Somebody* de la Depeche Mode, cu versuri care li se potriveau atât de bine, și se lăsa dansat ca un vals, deși, de fapt, era un ritm în patru timpi.

Oricum, abia dacă existau dovezi înregistrate ale legăturii lor neobișnuite. Nici măcar un album foto, căci Daiana fusese de părere că cele mai importante imagini se salvează în minte și nu pe telefon. Cu alte cuvinte, astfel, cufărul ei cu amintiri concrete, tangibile, era atât de sărăcăcios ca raftul din debara, în care se aflau câțiva agenți de curățare, o cutie cu cârlige pentru rufe, accesorii pentru aspirator și o cutie de carton cu becuri. Iar între rafturi mai exista destul spațiu de depozitare.

Suficient pentru un om ca să se ascundă.

— Trebuie să mai caut o dată prin locuință, se destăinui tatălui său.

Jules apucă de cutia cu becuri.

— Ce? Cum? Și de ce *din nou*?

— Nu știu ce se întâmplă aici.

Jules alunecă într-o pereche de Crocs care erau lângă ușă.

— Am sentimentul că aici se ascunde cineva.

— În locuința ta?

— Da.

Îi povesti de debaraua încuiată, care acum stătea în mod miraculos larg deschisă.

— Și când tocmai l-am sunat pe Caesar, mobilul lui a sunat de pe covorașul din fața ușii mele.

— Crezi cumva că *el* a fost în cameră?

Jules luă două becuri din pachetul de șase și un teanc de prosoape vechi de vase și închise ușa pe dinafară.

— Prostii, cum să fi ajuns telefonul lui în fața ușii? În afară de asta, are nevoie de un cărucior cu roțile.

— Care, după cum spuneam, ar putea fi de fațadă.

— Dar asta-i o nebunie! De ce ar face așa ceva?

Numai pentru a simula așa un handicap, și asta pentru mai multe luni, aveai nevoie de o motivație supraomenească, aproape fantastică. Doar pentru a te furișa apoi în locuințe străine.

Și să-mi otrăvească cu pastile sucul...

— Nu mi-ai spus cândva că Caesar, în anii tinereții, a fost și el îndrăgostit de Daiana?

— Asta a fost în clasa a unșpea.

Jules întinse un prosop de vase pe podea și așeză un bec deasupra.

— Iubirea neîmpărtășită lasă cicatrici psihice adânci. Poate că nu a depășit niciodată faptul că ea te-a ales pe tine. Poate că te învinovățește pentru moartea ei, pentru că nu i-ai prevenit sinuciderea.

— Și vrea să se răzbune?

— E posibil. Și această Klară l-ar fi putut ajuta. E totuși foarte limpede, pare că există o legătură între el și ea, altfel nu s-ar fi aflat în parcare aia. Poate vor să te terorizeze psihic.

Jules se bătu pe frunte cu palma.

— Prin asta ți-ai distrus singur teoria. Dacă tocmai l-ai văzut pe Caesar în parcare, n-ar prea putea fi la mine.

Delicat, Jules își mută greutatea pe becul pe care-l înfășurase în prosopul de vase. Se sparse, după cum se aștepta, tăcut. Chiar și tatăl său părea că nu auzise nimic, sau cel puțin nu întrebase nimic despre asta.

— OK, un punct pentru tine. Caesar nu poate fi în două locuri în același timp. Apropo, am ajuns acasă.

Jules auzi cum tatăl său îl numi pe taximetrist șacal și ceru o chitanță, cu asigurarea că i-o va arăta dimineța devreme pentru a-și regla conturile.

Jules se folosi de oportunitate și împrăștie cioburile cu ajutorul prosopului în fața intrării spre camera copilului. Apoi călcă pe un al doilea bec ale cărui cioburi le puse în fața intrării de la casă și a debaralei.

Dacă cineva voia să treacă pe ușile acelea, avea să-l audă.

Sper!

Acum, când intrările și ieșirile zonelor în care nu descoperise pe nimeni erau asigurate, începu să răscrolească temeinic celelalte camere. Mai întâi deschise camera de oaspeți.

— M-am mai gândit la ceva, vorbi din nou tatăl său.

Ceva cam fără suflare, probabil pentru că, în loc să se urce în lift, urcase mai multe trepte deodată.

Jules acționează întrerupătorul, dar becul de deasupra patului dublu, care pentru un loc de dormit al oaspeților avea dimensiuni impresionante, rămase întunecat.

Daiana iubea oaspeții, îi trecu lui Jules prin minte, știind prea bine că nu va mai avea să invite vreodată prieteni să rămână peste noapte.

— Ar putea să mai existe un al treilea în joc?

— Nu cred, răspunse Jules, deși în clipa aceea avea un motiv solid pentru a-i da dreptate tatălui său.

Totuși, vedea o reflexie – tocmai se așezase în genunchi pentru a lumina sub pat, unde abia ar fi încăput un adult – cu mobilul lui Caesar. Totuși,

acolo se afla ceva alb. Însângerat.

Un ochi?

În acel moment sună telefonul mobil al lui Caesar.

Klara

***T**e rog! Pleacă! Fugi!*

Klara tropăi agitată cu piciorul în podeaua taxiului în care se urcase chiar din fața hotelului Palace. Șoferul condusese mai întâi în direcția Wilmersdorf, deși ea nu voia deloc într-acolo.

Dar o destinație oarecare trebuia totuși să-i indic șoferului.

Sau șoferiță?

Klara era atât de agitată, încât nu fusese atentă la cine se afla în spatele volanului. Dar indiferent dacă era bărbat sau femeie, ar fi fost de preferat ca el sau ea s-o ducă la cel mai apropiat spital.

Sau chiar la cimitir.

Își simțea corpul de parcă aproape ar năpârli. Toate i se păreau străine, începând cu capul: avea impresia că se inflamase la dimensiuni duble în urma loviturii lui Martin. Înainte de toate, durerea de cap pulsa în spatele ochilor care, dintr-odată, păreau prea mici pentru orbitele lor. Nasul ei se putea să fie rupt; se văitase ca din gură de șarpe, rătăcind prin parcare din care plecau multe mașini fără a-i acorda atenție, de parcă împușcătura din arma lui Hendrik fusese un semnal de start pentru o cursă nebună. Datorită lor, accesul principal era deschis, facilitându-i evadarea.

Însă nu înspre libertate.

Pe-atât de rău cum îi urla durerea prin cap, pe-atât de sigur știa că nu se terminase. Nici măcar pentru noaptea aceea.

În acel moment urcau pe Tauentzien în direcția Bisericii Memoriale.

Șoferul (*un bărbat!* cum vedea în oglinda retrovizoare, cu părul alb și mustața de un colorit închis) îi întinse în spate, inexpresiv, un pachet de șervețele umede.

— Pentru față, preciză el.

Klara încuviință recunoscătoare și-și curăță nasul. Trebuie să fi arătat groaznic, dar aparent nu atât de groaznic încât să-l fi speriat pe Erdjan Y. (așa era trecut pe plăcuța din alamă fixată pe bord) să n-o ia.

Klara bănuia că văzuse deja femei abuzate în alte moduri, ieșind din hoteluri. Aparent, o considera o prostituată maltratată și, în fond, așa se și simțea. Folosită și goală, chiar dacă nu se ajunsese la scenarii sexuale.

— Prietenul dumneavoastră e OK? voia Erdjan să știe.

— Cum?

Klara avu nevoie de un moment, apoi îi pică fisa că probabil a auzit-o când se urcase în mașină cum încă mai vorbea cu urgențele și le transmitea unde se afla Hendrik.

— Da, da, sper!

Nu avea experiență cu împușcături și se gândi dacă nu cumva ar fi fost chiar un avantaj faptul că era întins la etajul opt pe podeaua rece de beton, căci astfel sângerarea s-ar fi diminuat.

— Dar nu răspunde?

Erdjan aprobă înspre ea prin oglinda retrovizoare și cu degetul mare și arătător formă reprezentarea imaginară a unui telefon pe care și-l ținea la ureche.

— Nu, spuse ea, deși ar fi trebuit să-i explice că nici măcar nu încercase să ia legătura cu Hendrik.

Dar „nu” se potrivea și cu încercarea ei de apel. După ce a așteptat să sune de cel puțin douăzeci de ori, închisese.

La naiba!

Unde ești când am nevoie de tine?

Taxiul se opri lângă Centrul Europa cu priveliște spre Biserica Memorială. Odinioară, pe la ora asta, negustorii de ziare le fluturau prin față oamenilor cele mai noi titluri. Azi, în era internetului, când orice știre printată este efectiv de ieri, nu se mai putea conta pe ei. Nicidecum pe o vreme ca asta.

Niciun om rațional nu s-ar fi aflat de bunăvoie acolo, afară, dacă nu cumva tocmai se întorcea din schimbul de tură sau trebuia să ajungă la un alt serviciu necalificat prost plătit. Tinerii petrecăreți, care nu se lăsau descurajați de noroi sau gheață, treceau prin sectoarele estice populare, motiv pentru care aici, pe trotuar, n-aveai nevoie nici de toate degetele de la o mână ca să numeri fiecare pieton. Cu atât mai incredibil era cum Klara crezuse că l-a recunoscut pe unul dintre bărbați atunci când taxiul a demarat.

— O, nu! strigă ea, iar Erdjan întrebă dacă ar avea nevoie de mai multe șervețele, dar oroarea pe care o văzuse la intrarea în casă nu se lăsa demachiată.

Bărbatul stătea sigur, la cincizeci de metri distanță, în lumina obscură a unei uși de sticlă, care îi părea straniu de cunoscută Klarei, dar asupra căreia nu putea și nu voia să se concentreze atunci. Avea nevoie de ultimul ei strop de concentrare pentru a afla dacă devenise victima propriei imaginații.

— Ce se întâmplă cu dumneavoastră? întrebă Erdjan întorcându-se spre ea.

— Nimic, răbufni ea, deși nimicul se simțea de parcă ar face-o să-și piardă mințile.

Și să vadă fantome peste tot.

Dar această fantomă e reală!

Trebuia să apară la un moment dat.

Doar am uitat.

Chiar dacă numai pentru puține ore.

Niciodată n-ar fi crezut posibil asta, dar exact în acea zi i se întâmpla. În acea zi, pe care el o alesese pentru ea, ea îl dăduse uitării.

Masiv, corpul athletic învelit într-o mantie lungă, întunecată, cu gulerul ridicat, accentuându-i gâtul suplu.

Oare era chiar el? Sau avea halucinații?

Așa cum în șervețelele umede din mâinile ei vedea, dintr-odată, organe care se revărsau din corpul ei, iar în mustața lui Erdjan coada stufoasă a unui șoarece care i se așezase în jurul gâtului, gata să îi sară în față în orice moment.

Klara privi spre telefonul ei mobil.

Normal că el e. Doar știe unde sunt. Îmi urmărește telefonul.

Și ultimatumul s-a scurs.

Taxiul își continuă mersul, și imediat fu din nou nesigură de ea. Oare chiar îl văzuse? Oare mobilul ei era într-adevăr urmărit?

Sau am devenit definitiv nebună?

Dacă s-ar fi întors atunci, îi era frică că îl va vedea pe Yannick cum îi face cu ochiul. Sau că ar fi făcut aceeași reprezentare cum tocmai făcuse Erdjan cu degetul mare și cel arătător, imitând un telefon.

Făcu un efort supraomenesc să nu privească în urmă. În schimb, tastă disperată pe mobil pentru reapelare.

Jules

Nu. Sub patul pentru oaspeți nu era un ochi ce strălucise fantomatic în lumina mobilului lui Caesar.

Erau doi!

Și îl priveau. Rugători. Deschiși larg și strigând; ca de mort, dar totuși se mișcau. Clipeau.

În momentul în care *fantoma*? (Jules nu mai putea să gândească rațional) se mișcă sub pat, de frică, el lăsa ambele telefoane să-i cadă, iar cel al lui Caesar începu brusc să sune și apoi amuți.

Trebuie să fie dezbrăcat, gândi Jules și o imagine dezgustătoare a fanteziei lui întări oroarea reală. Își imagină un agresor sexual, zvelt și musculos, cu corpul uns cu unt, *altfel cum s-ar fi putut strecura totuși acolo jos*? În colțul cel mai îndepărtat și întunecat de sub patul dublu.

— Ieși afară! strigă Jules și se miră cât de stăpân pe sine și liniștit suna, în timp ce ar fi preferat s-o ia la fugă.

O bătaie de inimă mai târziu, nu mai putu să-și suprimă reflexul în continuare.

Mâna subțire a necunoscutului se ivi de sub pat și apucă unul dintre telefoanele de pe parchetul de stejar. Ca un păianjen cu propria-i pradă, străinul îl trase la el în întunericul de sub pat.

Grăbit, Jules se asigură că nu-și va pierde și propriul telefon, îl ridică și-și cântări opțiunile în timp ce se retrase spre ușa camerei. Lenjeria de pat gri-albastră era șifonată, o pernă era pe jos, de parcă intrusul s-ar fi făcut comod acolo și poate chiar adormise.

— Cine ești? strigă Jules. Și ce vrei?

Normal că ar fi putut să tragă salteaua în sus și să-l deconspire pe străin, dar chiar dacă el se considera mai corpolent, momentan, drept armă avea la îndemână doar un prosop cu becuri sparte, în timp ce necunoscutul poate că-și adusese un cuțit.

Nu, nu poate. Ci foarte sigur!

Așa că Jules rămase rațional, părăsi camera, închise ușa și tocmai voia să sune la poliție, când observă că ecranul telefonului său era negru. Acumulatorul era complet descărcat.

Jules năvăli prin sufragerie în camera de lucru; acolo își deschise rucsacul pe care îl ținea sub birou. Înăuntru, pe undeva, trebuia să fie o baterie externă încărcată, pe care nu o putea găsi, apoi, din fericire, se încolăci în jurul degetului său cablul de care ea atârna.

Cuplă rapid acumulatorul de rezervă la telefonul mobil. În același timp, auzi cum ceva se crapă. Un zgomot de parcă cineva ar muta mobilă porni din hol, împânzindu-se prin construcția veche.

Jules nu era atent unde călca, iar când se întoarse, perechea de Crocs îi alunecă peste un covor răvășit. Iar îi scăpă telefonul din mână, rămânându-i totuși mobilul legat de *powerbank*, dar de data asta telefonul se izbi cu muchia de podea, iar ecranul se sparse ca o sticlă securizată în care se trăsesese.

Te rog nu, nu!

Simbolul unei baterii care se încărca încă apărea, dar asta nu însemna că ar fi putut stabili vreo legătură având un *touchscreen* spart.

Jules se ridică ajutându-se de masă și alergă mai departe, acum fără papucii de cauciuc, înapoi în camera copilului; spațiul cu cea mai importantă ființă care trebuia protejată în locuința respectivă.

În acel moment și-ar fi dat mâna dreaptă pentru un telefon fix, dar avea doar mobilul la dispoziție, care acum, dintr-o prostie, poate că nici nu mai funcționa.

Pe hol călcă în cioburile care se înfingeau în șosetele lui. Nu simți nicio durere, atât de electrizat fusese de apariția „fantomei”, care sigur că nu era o ființă supranaturală, ci un om în carne și oase.

Înarmat.

Și eventual nu mai era ghemuit sub patul pentru oaspeți, *ci poate era deja în camera copilului.*

A cărei ușă era încă închisă, dar asta nu însemna nimic. *Poate că o închisese pe dinăuntru? Ținând-o iar blocată, ca ușa de la debara.*

Fantoma trebuie să fi fost un maestru al iluziei. Se strecurase prin locuință fără să fie simțită de Jules. Deși o căutase, chiar dacă numai în treacăt. Pentru că nu și-a putut imagina motivația intrusului nevăzut. Poate că era doar nebun și voia să vadă sânge.

Sânge de copil!

Jules smuci ușa, mult prea zgomotos și neatent.

— Tată?

— *Sorry!* răsuflă el liniștitor. Îmi pare rău, micuțo, ești bine?

— Da, răspunse făptura aceea minunată, nevinovată, cu vocea-i îmbătată de somn și absentă, cum doar copii mici o au atunci când sunt atât de obosiți, încât, în ciuda deranjamentelor feroce, pot adormi imediat la loc.

Sau bolnavi...

— Dormi în continuare, dragă! îi ceru Jules și părăsi camera, nu înainte să se mai uite o dată sub pat.

Însă acolo nu era nimeni.

Nici ochi. Nici mâini. Doar praf și o cutie de cerneală și... *lemn?*

Fără îndoială, Jules auzi ceva zdrăngănind. Zgomotul venea din camera alăturată, după cum îi deveni clar când ajunse iarăși în hol.

Lemn pe lemn. Zgomotul tipic al unei ferestre care se izbește haotic, mișcată de vânt.

Făcu un pas mare peste cioburi, strângând totuși din dinți când călcă într-unul.

Reintră în camera de oaspeți și din nou stătu în întuneric pentru că, desigur, lumina din plafon încă nu funcționa, dar de data aceasta nici măcar nu putea să aprindă lanterna telefonului mobil, fiindcă acesta nu era suficient de încărcat pentru a porni.

Oricum, nu avea niciun sens să se uite sub pat, pentru că fusese răsturnat. Fantoma (Jules încă o numea astfel) trebuie să se fi zvârcolit sub cadrul cu stinghii și să-l fi împins împreună cu salteaua de pe el.

Și apoi să se fi dus la fereastră...?

Era deschisă!

Fereastra din dreapta se mișca înainte și înapoi, în bătaia curentului de aer, parcă chemându-l pe Jules la ea. Însă rămase pe loc, se asigură că în spatele saltelei sprijinită pe cant nu se ghemuia nimeni. Și că nici dulapul rustic, pe care îl deschise lent, nu avea o surpriză care putea să-i sară din spate. Pentru a suta oară aruncă o privire la mobilul său și, în sfârșit, se arătă logoul și auzi melodia de chitară eliberatoare prin care telefonul transmitea starea acumulatorului încărcat suficient de mult cât să poată încărca sistemul de operare. Trei secunde mai târziu a fost ușurat să constate că mobilul lui încă funcționa. Apărură primele noutăți. Două mesaje SMS, unul pe WhatsApp.

Și un apel!

— Nu pot acum! se repezi Jules în receptor și se repezi să-i închidă.

— Stai, așteaptă! strigă tatăl său. Ești în pericol! Am aflat ceva despre Klara!

— Nu acum.

— Ba da, băiete, este de-o importanță vitală. Știi unde se află?

— Nu. Dar dacă mai ia o dată legătura cu mine, încerc s-o ghidez la mine acasă.

— Dumnezeule mare, nu! Nu te apropia prea mult de ea. Orice ai face, așteaptă până sunt la tine! au fost ultimele cuvinte auzite de la tatăl său

înainte să accepte un al doilea apel care-i apăruse în așteptare în tot acel timp.

Un vânt puternic împinse fereastra complet deschisă și făcu sticla să tremure în ramă. Atât de tare, încât Jules nu înțelese în primul moment cine era pe linie.

Doar că persoana plângea.

Și-l implora s-o ajute.

— ↑ mi pierd mințile, la naiba!
— Klara?

Își privi antebrațul. Lacrimile ei șterseseră deja numărul pe care și-l notase acolo cu un marker de la Hendrik.

— Deja mă gândeam că mi-ați dat un număr greșit. Cum de n-ați răspuns? Am încercat iar și iar.

Erdjan Y. fu nevoit să adauge o oprire intermediară. Klara îl rugase să se îndrepte spre următorul loc de parcare, până se gândea încotro ar putea fugi.

— Probleme acasă? întrebă șoferul ei laconic, apoi trecu pe lângă zece alveole de parcare până să oprească în față pe Ku'damm 195¹, să lege acolo o pauză obligatorie pentru un cârnat și curry.

Da, să le numim „probleme acasă”, gândi Klara cu privirea spre restaurantul fast-food, care era renumit pentru că era deschis non-stop și servea bucatele doar pe porțelan. În conformitate cu buticurile de lux și frizerii starurilor care flancau localul retras.

Ce-ar trebui să fac acum? Încotro să mă duc?

Era atrasă către fiica ei, dar acasă o aștepta cu siguranță Martin.

Klara tânjise atât de mult după sfatul lui Jules, încât îl sunase cu siguranță de douăzeci de ori, dar până atunci nu răspunsese.

— V-ați închis telefonul! îi reproșă ea.

— Acumulatorul era descărcat.

Jules părea a fi ca și ea. Nu atât de plâns, dar speriat. În plus, șoptea.

— Serios?

— Vă îndoiiți mine?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Mă îndoiesc de mine. Experimentul ăla de rahat. Mi-a amestecat tot în cap. Vă amintiți ce m-ați întrebat mai devreme?

Trăncănea. Altfel nu se putea. Dacă înceta să vorbească, îi era frică de a fi acaparată de o criză de plâns.

— Când v-am descris cum presupusul doctor Kiefer mi-a destăinuit în parcul clinicii că în timpul experimentului am fost în moarte clinică?

— Îmi pare rău, tocmai am o problemă aici...

— Ați vrut să știți dacă a spus adevărul. Da, a făcut-o! Am fost într-adevăr aproape de moarte, și asta imediat după ce asistentul medical mi-a injectat substanța care provoca halucinații. Dar tot ce-a urmat nu a fost real.

— Vreți să spuneți discuția cu medicul-șef spaniol, traducerea ciudată...?

Jules încă părea grăbit, dar acum părea să fie pentru el, ca și cum ar fi avut de rezolvat o enigmă importantă.

— ...până la saltul lui Kernik în brațele morții. Toate astea nu s-au întâmplat niciodată.

— Ce spuneți acolo?

— Halucinațiile provocate artificial au fost mult mai puternice la mine decât la ceilalți subiecți. Eu a trebuit să rămân cu trei săptămâni mai mult la Curtea Berger, până să pot face diferența cât de cât între delir și realitate.

— Și acum nu mai sunteți sigură dacă efectele secundare ale experimentului persistă?

Klara oftă aprobator.

— Cerule, nu sunt nici măcar sigură dacă dumneavoastră sunteți real, Jules! Poate că toate astea, viața mea întreagă, sunt doar închipuiri și rezultatul acelei spălări pe creier. Eu...

Klara schimbă brusc subiectul în speranța disperată de a se sustrage caruselului ei de gânduri întunecate.

— Ce-ați vrut să spuneți cu faptul că aveți o problemă?

— Nu mai sunt singur. La noi a intrat cineva prin efracție.

Informația aceasta neașteptată o alarmă pe Klara atât de mult, încât avu sentimentul că nasul ei începe iar să sângereze, însă când verifică asta cu degetul arătător, pipăi doar coji încrustate sub nări.

— Un hoț? întrebă ea cu un nod în gât.

— Da.

— Yannick! îi scăpă, dar se corectă imediat.

Nu. Nu putea fi el. Pe el tocmai îl văzuse pe stradă în apropierea Pieții Breitscheid.

În caz că fusese el.

Fiindcă, dacă dădea frâu liber imaginației, recunoștea chiar și în Erdjan, aflat acum la depărtare, în localul cu cârnăciori, asemănări cu torționarul ei.

O iau razna încetul cu încetul.

— *Sorry*, îl văd peste tot, spuse ea, iar în loc să clarifice ceva prin această afirmație, ridică și mai multe semne de întrebare pentru Jules.

În mod uimitor, și el mormăi complet criptic:

— Ca o fantomă.

— O fantomă?

— Mai descrieți-mi o dată cum arată Yannick! o rugă el.

— Trecut de cincizeci, barbă, ochi albaștri, părul mai lung, negru, abdomen cu pătrățele...

— Hm! Asta nu se potrivește cu tipul de sub pat...

Sub pat?

— Mai degrabă opusul, dar...

— Dar ce?

Senzația de sângerare nazală deveni mai puternică, dar de data asta Klara nu-și atinse fața. Văzu cum Erdjan se întoarce cu o sticlă de Cola, cu fața lui pierdută într-un nor de abur de la respirație. Cârnatul și cartofii prăjiți îi terminase deja în fast-food, până la o ultimă îmbucătură pe care-o mesteca satisfăcut.

— Există cineva în preajma mea pentru care descrierea dumneavoastră s-ar putea potrivi pe jumătate, stabili Jules. Până la vârstă. Dar toți spun că barba îl îmbătrânește.

— Cum îl cheamă?

— Magnus Kaiser. Numit Caesar.

[1](#). Kurfürstendamm, colocvial Ku'damm, este una dintre cele mai faimoase străzi din Berlin (n.r.).

Klara

Încordarea Klarei atinse noi culmi. Deși nu mai mâncase ceva în toată regula de zile întregi, stomacul ei răsuna ca după o masă festivă.

— Lucrează și el la telefonul pentru însoțire. I-am preluat tura.

Cu acea informație, Jules părea să-i fi oferit o piesă de puzzle care completa o imagine înfiorătoare.

— Atunci ar fi trebuit să telefonez azi, să vorbesc cu acest Caesar în locul dumneavoastră?

— Sau cu un alt însoțitor. Alegerea e aleatorie.

— Nimic din seara asta nu e întâmplător, dădu Klara glas gândurilor ei. Apoi, când Erdjan tocmai deschidea ușa șoferului, ajunse la o decizie.

— Unde locuiește Caesar?

— Pentru ce vreți să știți asta?

— N-ați spus că trebuie să te pui în fața pericolului?

— Nu o spuneți de parcă ați fi în stare de așa ceva în seara asta.

— Doar noaptea asta mi-a mai rămas.

Conform ultimatumului pe care i-l stabilise Kalendar-Killer, trăia deja, în fond, pe timp împrumutat.

Dacă nu ai reușit până pe treizeci noiembrie să închei căsnicia cu soțul tău, o să te omor cum se crapă de zi.

Erdjan se urcase în mașină, iar împreună cu el un nor încetoșat de grăsime prăjită și miros de ketchup. Klarei i se făcu foame brusc, o senzație neobișnuită pentru pragmatismul ei.

— Știți, Jules, în toată nebunia de care Yannick trebuie să sufere, are perfectă dreptate în privința unui lucru, șopti ea, deși Erdjan abia dacă o putea auzi.

Taximetristul pornise radioul și mărise volumul unui cântec pop electronic în care cineva care suna ca Dave Gahan cânta despre dureri cu care se obișnuise. *Ironic!*

Erdjan fredona la unison. Aparent îi plăcea cursa ciudată, nu era de mirare, ceasul era deja la peste treizeci și trei de euro, iar o destinație încă nu era în vizor.

— Trebuie să încetez din a mă pune în rolul victimei.

— Cuvintele mele, o aprobă Jules.

Klara încuviință euforică la gândul că toate câte se întâmplaseră în acea seară marcau un punct esențial. Încă era slăbită. Încă lipsită de puteri. Și simțea cu siguranță mai multă frică decât oricând. Dar fusese pregătită să moară. Se supuse celor mai crunte dureri, aproape letale; mai întâi pe stânca de cățărare, apoi în garaj, mai târziu în parcare. Și de fiecare dată îi scăpase morții.

— Până în seara asta m-am gândit că mi-ar mai rămâne un licăr de determinare proprie, dacă îmi duc chiar eu viața la bun sfârșit. De fapt, îmi era doar frică de mai multe dureri.

Însă acelea n-o mai speriau. Poate pentru că faptul de a fi încă în viață, după toate cele care i se întâmplaseră în acea zi, părea a fi un semn. Poate se umpluse pur și simplu măsura ororilor pe care o femeie le poate îndura. Așa trebuie să se fi simțit și reporterii de război, care stătuseră de atâtea ori în bătaia focului, încât nu-și mai făceau griji pentru propria moarte atunci când plecau în următoarea operațiune. Nu pentru că nu s-ar fi temut de moarte, ci pentru că o acceptau ca pe o necesitate.

— Am cunoscut oameni care s-au sinucis din motive mult mai puțin justificabile, spuse Jules cu vocea lui liniștitoare, plăcută, și, pentru prima oară, ea cugetă la cum ar putea arăta însoțitorul ei.

Cântecul (era într-adevăr *A pain that I'm used to*) se sfârși, iar Klara auzi un zgomot scârțâit pe linie, de parcă Jules ar fi deschis o fereastră veche de lemn, ceea ce se potrivea cu larma suprapusă a vântului. Apoi exclamă perplex un „Ah! Rahat...”

— Ce s-a întâmplat? întrebă Klara agitată.

— Strada Pestalozzi 44, al treilea etaj, îl mai auzi pe Jules spunând. Adresa lui Caesar. Dar sunați la poliție dacă vreți într-adevăr să mergeți acolo. Mă tem că nu vă mai pot ajuta acum.

— Cum așa? Ce s-a întâmplat? întrebă Klara, în timp ce-i făcea semn lui Erdjan că puteau porni imediat la drum.

Măcar acum avea o adresă.

A cūștii leului?

— Jules, vorbești-mi!

— Nu mai e timp, găfâi însoțitorul ei.

Vorbea ca cineva care urca pe trepte înalte.

— Mă tem că trebuie să-i salvez viața altcuiva mai întâi.

Jules

„**F**antoma” poate că e un magician, gândi Jules când văzu telefonul lăsat pe pervazul ferestrei.

Un maestrul al iluziei. Ca un prestidigitator care lucrează cu mijloacele diversiunii când exercita o strângere apăsată asupra încheieturii drepte pentru a fura ceasul de la mâna stângă a invitatului neștiutor din public.

Pentru că, simultan, rațiunea nu se poate concentra pe mai multe senzații puternice.

Privit astfel, mobilul de pe pervazul ferestrei putea fi doar o diversiune de la adevăratul pericol, căci fusese evident primul lucru care-i sărise în ochi după ce deschise fereastra.

Lapovița se diminuase, doar mai burnița, motiv care oferea o priveliște bună asupra cornișei ferestrei, care, la al treilea etaj, se întindea de-a lungul fațadei, ici și colo întreruptă de câte un cap de vultur, care, la fiecare cinci metri, era sculptat ornamental în piatră. Secțiunea îi oferea unui om suficient loc pentru a sta pe ea, poate chiar să înainteze lent, deși nu iarna, când vremea o transforma într-un tobogan umed.

Totuși, „fantoma” ar fi trebuit să apuce calea evadării uimitor de repede și să se fi lăsat în jos pe jgheabul curbat, fiindcă oricât s-a chinuit Jules, nu-l

descoperise nicăieri. Nici în curtea din față, nici pe trotuar, nici pe drum înspre malul lacului.

Doar mobilul de pe pervaz.

Când Jules îl luă în mână, recunoscu că-i aparținea lui Caesar. Mișcarea activă ecranul principal și Jules putu să citească în previzualizarea notificării primul rând al unui mesaj:

Răspunde! Știu că telefonul l-ai găș...

Cu vocea pițigăiată a Klarei în ureche, Jules se aplecă peste pervaz.

— Ah, rahat...! îi scăpă, apoi îi mai rămase doar timpul pentru a-i dicta adresa Klarei, în timp ce întindea mâna spre degetele unei mâini.

Doar că, neavând o aderență bună, atinse doar falangele superioare care se agățaseră de piatra rece a cornișei. De bine de rău, trebuia să pășească și el în afară.

— Cum așa, ce s-a întâmplat? Jules, vorbiți-mi! o auzi pe Klara întrebând.

— Nu mai e timp. Mă tem că trebuie să salvez viața altcuiva mai întâi, icni Jules și-și aruncă telefonul înapoi în camera de oaspeți.

Păși peste prag și pe pervaz, îngenunche împotriva furtunii și privi în jos, în timp ce se ținea strâns de rama ferestrei, să nu cadă. Și pentru a avea o ancoră, în caz că avea să-l prindă de braț pe cel care atârna disperat de cornișă. Cu o mână pe muchia de piatră și alta pe un cablu electric, pe care bărbatul scund îl smulsese din tencuială.

Dumnezeule din ceruri...

Spărgătorul se uita disperat în sus spre el, dar nu spunea nimic, probabil îi slăbiseră puterile.

Ochii nu mai erau injectați, ci formau o singură mare de foc, atât de multe vene îi plezniseră din cauza efortului. Jules apucă mâna străinului ce ținea cablul electric. Din fericire, cablul se încolăcise într-o buclă în jurul încheieturii lui. Fără această piedică suplimentară, tipul ar fi aterizat de mult

pe copertina de la intrare. Asta înlesnea tragerea lui în sus. În plus, bărbatul cântărea cât o muscă.

— Încetează să mai dai din picioare! îi strigă el.

Spiritele necunoscutului trebuie să fi fost trezite și acum voiau aparent să danseze salsa.

Jules se temu auzind trosnetul pe care-l scoase rama, că în orice moment avea să se desprindă din balamale și, împreună cu el și spărgătorul, să plonjeze puțin sub douăzeci de metri, însă aceasta rezistă și greutateii, și aterizării celor doi pe piatra înghețată.

— La naiba, cine ești? întrebă Jules, care se întrecea în gâfâit cu necunoscutul.

Îi dădu drumul doar după ce-l trase peste pervazul ferestrei înapoi cameră. Cablul de curent încă încolăcit după mâna privată de sânge. Băiatul – altfel nu-l putea descrie Jules – arăta de parcă ar fi fost machiat ca un extraterestru pentru un film science-fiction, atât de intensă era coloratura albastră a feței lui, răcită de vântul iernii.

Următorul lucru pe care-l observă Jules era cicatricea de pe obrazul stâng. Atunci înțelese că nu era o cicatrice, ci o cută de somn, de parcă spărgătorul stătuse întins pe o pernă până de curând.

Într-un sfârșit, Jules se minună de vârsta acestuia.

Atât de tânăr?

— Ce dracu' vrei de la noi?

Străinul, încă mut, nu avea cum să aibă mai mult de optsprezece ani. Mai degrabă era mai tânăr de-atât, dacă țineai cont de coșul de sub tuleiele de pe buza superioară.

— Ce cauți aici?

Răspunsul pe care-l primi mirosea a sare. Ceva cam ruginit și vâcos.

Jules n-o văzu venind. Ascunsă de blugi, lama cuțitului de pâine fusese plasată în adidașii intrusului, iar acum era între arcuirea coastelor lui.

Jules se prăbuși în față și aproape-și sfărâma rotulele când se lăsă să cadă pe ele. Văzu sângele care picura pe podea și care se aduna într-un pârlăiș pe parchet.

Mai voia să-i strige ceva în urmă fantomei, care nu fusese niciodată o fantomă, ci mereu doar un pericol de moarte, dar nu-și mai aduse aminte ce și la ce bun.

Acel Killer cu chip de copil își desfăcu cablul de la mână.

Ultimul gând al lui Jules înainte să se răstoarne pe-o parte, era încă:

I-am salvat viața ucigașului meu, apoi auzi cum făptașul mult prea tânăr iese din cameră. Deschise ușa alăturată către camera copilului. Auzi cum se închide și piese de mobilier erau mișcate, pentru că, evident, ușa trebuia blocată.

Fabienne! mai strigă el numele fiicei sale, dar doar în gând. Îl muștra gândul că eșuase din nou. Apoi Jules își pierde cunoștința.

Klara

— ↑ ntr-acolo ați fi putut să și alergați, mormăi Erdjan, dezamăgit că acea cursă productivă își găsea totuși un sfârșit abrupt.

De pe Ku'damm până pe strada Pestalozzi nu era nici măcar o plimbare de siestă.

Klara plăti cei patruzeci de euro prin mobilul ei și ar fi dat mai mult dacă taximetristul i-ar fi interzis coborârea din mașină.

Când insistase s-o conducă totuși la un spital și nu s-o lase în fața acelei locații iluminată cald, datând de pe vremea expansiunii industriale.

Chiria anuală în acea construcție magnifică probabil egala valoarea unei mașini de clasă medie. Dacă, după caz, se vorbea de proprietăți personale, cei care locuiau acolo fie erau realizați, fie puneau totul în joc printr-un credit în valoare de un milion.

Klara coborî și privi în jur. Încercă să găsească un indiciu în finisajul de culoare crem și pe coloanele ionice, ceva care să-i dezvăluie că ar mai fi fost acolo odată. Se întrebă dacă aprozarul bio de vizavi sau cafeneaua vegană îi erau cunoscute. Sau reclama în rusă din vitrina magazinului cu lămpi antice.

Dar chiar și numele fixate în bronz pe placa ușii nu-i spuneau nimic. În mod sigur, nu putea să descopere niciun Magnus Kaiser, în schimb, plăcuța de la al treilea etaj era goală.

Să fi fost asta casa în care Johannes s-a transformat în Yannick? În care am trăit simultan cea mai frumoasă și înfricoșătoare oră din acest an?

Pe atunci, ușa de jos, de la intrare, nu fusese încuiată, Klara încă mai ținea minte asta. Nu dăduse atenție multor lucruri, dar considerase ciudat că, într-o zonă atât de rafinată, aparent nu-și făcea nimeni griji de o intrare neautorizată.

Ușile locuințelor erau cu siguranță securizate de mai multe ori, dar numai gândul că boschetarii s-ar fi putut feri de frig așezându-se în casa scării de marmură, predispunea vecinii din zona aceea să devină paranoici.

Klara se gândi la „profesorul” din Piața Savigny, care aștepta la doar o aruncătură de băț distanță, cu dureri mari în gură, începutul următoarei zile, și se întristă.

Respirația i se îngreună când apăsă pe clanța încovoiată a ușii de fier forjat și găfâi de-a dreptul când descoperi că și aceasta era descuiată.

Cu inima bătându-i până-n gât, intră într-un gang arcuit și trecu pe lângă cutiile poștale cromate, de designer, așezate înspre scară. Pe atunci, îi înlăturase eșarfa de la ochi abia în locuință, motiv pentru care covorul roșu de pe treptele din lemn nu putea să evoce nicio amintire.

Să fi fost etajul al treilea?

Își luă telefonul în mână și formă 110, lăsând degetul să alunece către tasta de apelare.

Jules o instruisese să înștiințeze poliția.

Doar mi-a spus și el că poliția nu-i de niciun ajutor în cazurile de violență domestică?

Acum, poate că n-o fi fost valabil în cazul unui Killer, care, prin amenințarea cu chinuri groaznice ce duceau la moarte, voia s-o determine

să-și încheie căsnicia. Dar dacă se înșela? Dacă acest Caesar, care locuia aici, n-avea nimic de-a face cu martiriul ei?

Mai ieșise odată în evidență cu o declarație ce nu prezenta încredere; dacă mai chema acum și polițiștii la o intervenție trasă de păr, și-ar fi pierdut orice credibilitate pentru viitor.

Dacă voi mai avea totuși un viitor.

La etajul al treilea, ajunsă în fața ușilor grele din lemn de stejar date cu baiț alb, Klara trebui aproape să râdă de naivitatea ei. Era complet nepregătită.

Ce-ai vrea să faci acum, tu, vită proastă?

Cumva să suni?

Sau să cauți sub preș după o cheie de rezervă?

Ca într-un film de la Hollywood, să rulezi în cap combinații de numere, pentru a anula sistemul de alarmă care sigur exista aici printr-o potrivire întâmplătoare de ultim moment?

Ce prostii! Poate ar trebui să deschid ușa...

Klara trase aer în piept de parcă ar fi vrut pentru un moment să se scufunde sub apă. Respirația i se opri pentru o secundă, iar odată cu ea, și abilitatea de a gândi. Oricum ar fi întors-o, pe-o parte și pe alta – ceea ce tocmai trăia nu putea fi întâmplător.

Nimic în noaptea asta nu e din întâmplare!

Căci cea mai puțin probabilă dintre variante tocmai se materializase. Ușa locuinței de la etajul trei de pe strada Pestalozzi 44 era descuiată și se lăsa deschisă înspre interior printr-o apăsare delicată.

Jules

Leșinul durase două zile. Poate erau numai două secunde, Jules nu mai avea deloc măsura timpului. I se scursese împreună cu sângele care formase o baltă sub corpul său, în camera de oaspeți. Când își reveni, cu o senzație de frig fără precedent peste tot, a realizat că ar fi irosit secunde importante să privească în urma pârlăișului sângelui său ce se scurgea pe parchetul din lemn de stejar. Dură o vreme până realizează că sângele-i curgea pe mobilul pe care îl aruncase înapoi în cameră, înainte de actul lui de salvare.

Cum de tânărul criminal nu-l luase cu el?

Poate pentru că se gândise că el nu mai putea fi ajutat.

Jules nu înțelegea cum de mai putea să respire, fiind înjunghiat în lateralul coastelor, dar aparent niciun organ vital nu fusese atins.

Apucă o pernă mică care căzuse de pe salteaua răsturnată, rupse fața de pernă și o presă pe rană. Apoi se ridică.

Clătinându-se, se ținu de dulap până la ușă, se împiedică pe hol până la ieșire. Cu degetele-i tremurând febril, i-a fost și mai greu să introducă cheia în yală, în cele din urmă reușind să descuie ușa locuinței.

Dacă trebuiau să fugă sau dacă reușea să pună criminalul pe fugă, ușa ar fi trebui să stea deja deschisă.

Formă 110, dar auzea doar anunțul frustrant de dinainte:

— Vă rutgăm, așteptați! Linia de urgență a poliției din Berlin. Pentru moment, toate liniile pentru preluarea apelurilor urgente sunt ocupate. Vă rugăm, nu închideți! *Please hold the line! Police Emergency Call Department. At the moment...*

Iritat, închise iar și apăsă pe clanța de la camera copilului.

Cuprins de frisoane, începu să aibă halucinații.

Îl văzu pe Valentin pe masa de autopsie. Și pe Fabienne chiar lângă el. Ucisă de mâna unui nebun care-i tăia gâtul cu un cuțit.

— Fabienne! urlă el prin ușa care, după cum era de așteptat, era închisă.

În circumstanțe normale s-ar fi aruncat împotriva-i atât de mult, până când ar fi împins la o parte dulapul, patul sau celelalte piese de mobilier, chiar dacă l-ar fi costat un umăr dislocat. Dar cu plaga deschisă, asta nu era posibil.

Strigă:

— Micuțo, nu-ți fie frică!

Deși chiar el intrase în panică. Se gândi la cum o lăsase pe Fabienne pentru prima oară să meargă singură la școală. Cum o urmărise tot drumul, fără ca ea să-l poată vedea. Cum se jurase s-o apere de toate ororile lumii.

Și cum eșuase.

— Dacă-i atingi doar un fir de păr, te omor! strigă el prin ușă. Spune-mi ce vrei și-ți dau! Dar lasă fetița în pace!

Fața de pernă se îmbibase deja complet, sângele proaspăt picurând pe podea, formând un alt pârlăuș care curgea înspre hol.

Jules privi la șosetele sale și aprobă.

Pârlăușul îi arată calea.

Se hotărî și se grăbi înapoi în camera de oaspeți. Își scoase șosetele, care erau de asemenea însângerate, cioburile becurilor fiind încă înfipite în pernuțe și călcâi.

Era norocos că nu simțea acea durere, altfel ar fi alunecat. Probabil că răceala glaciară a pietrelor înghețate de pe cornișă amortise orice rană.

Jules se aplecă a doua oară peste pervazul ferestrei, ținând încă o dată cablul electric lipit de pereții exteriori, care mai mult îl încurca decât îi asigura calea.

Mobilul său, pe care îl avea băgat în buzunarul cămășii de sub pulover, suna, dar asta era acum mai puțin important. Mai întâi trebuia să încerce să nu moară la traversarea peste vulturul împietrit.

Stătea cu spatele la stradă, așa cum văzuse în filme, dar prefera mai degrabă să aibă în față tencuiala grunjoasă decât un abis.

Ca un dansator pe pojghiță de gheață.

Dacă l-ar fi observat cineva de jos, l-ar fi considerat fie spărgător, fie sinucigaș.

Vântul îi sfâșia hainele, dar el reuși.

În sfârșit, ajuns la nivelul camerei copilului, Jules realizează că riscul de a aluneca nu era cea mai mare problemă.

Oare ce ar fi trebuit să facă atunci?

Normal că fereastra era închisă. Și Jules nu putea să facă nicio mișcare pentru a sări în cameră.

Își apăsă ambele palme pe fereastră și privi prin ea. O comodă mică era strâmb înțepenită sub clanță și obstrucționa accesul.

Atunci apăru chipul tânărului în fața lui Jules la fereastră, iar asta aproape că îl dezechilibra.

Dumnezeule mare!

Jules lovi cu pumnul în sticlă, care, deși doar într-un singur strat, era prea groasă pentru a putea fi distrusă fără un obiect contondent.

— Las-o-n pace! strigă el și lovi din nou.

Nu reuși nici de data asta. Jules avea impresia că ar fi putut citi în privirea Killerului prea tânăr cum acesta cugeta. Poate ar fi trebuit să

deschidă fereastra și să-l împingă. Sau poate era prea mare riscul să-i faciliteze intrarea.

Străinul se întoarce, Jules observă o mișcare neliniștitoare. Văzu cum Killerul se aplecă asupra patului cu cuțitul în mână. Ploaia se porni iar. Mai violent ca niciodată.

Imaginile se șterseră din fața ochilor lui Jules. Mai vedea doar un corp mare, care părea că ridică din pat un corp mic, nemișcat.

— Fabienne! strigă el, în timp ce mobilul suna, iar asta îi oferi soluția.

Grabnic, Jules își băgă mâna pe sub pulover și-l scoase din buzunar.

Își pierde echilibrul pentru că aproape scosese și scrisoarea de adio a Daiane, ceea ce nu ar fi vrut nici în situația aceea extremă. Îl costă una, două secunde prețioase și, cu conștiința că prin asta ar fi putut să mai distrugă încă o viață, lovi cu muchia telefonului în fereastră. O dată, de două ori, până când sparse sticla groasă, suficient încât să împingă cu umărul. Cu întreaga greutate se prăbuși prin geam în interiorul camerei copilului.

Lupta nu dură nici măcar zece secunde.

Jules îl acapără pe intrus cu greutatea lui corporală. Se rostogoliră peste o mare de cioburi de sticlă, ceea ce făcu imposibil ca Jules să înțeleagă dacă fusese nimerit încă o dată de criminal sau dacă se rănise în cioburile de pe podea.

Fabienne! strigă el exasperat, dar doar în gând, când văzu cum nebunul voia să ajungă la patul copilului, ținând cuțitul în mână.

— Las-o-n pace! urlă cu o voce surprinzător de profundă pentru corpul său mic. Nu-i fă nimic!

În semiîntunericul întrerupt doar de lumina lămpilor stradale, Jules nu putea să vadă dacă era rănită. Fără niciun dubiu, ea era prioritară.

Trebuie s-o protejez. Cu viața mea. Trebuie s-o protejez, eu...

Jules se aruncă pe pat cu conștiința că va fi tăiat încă o dată de cuțitul de bucătărie, de astă dată cu consecințe letale, dar tot ce simți era un curent de aer. Vântul răbufnea ca un uragan prin camera copilului, din cauza ferestrei care nu mai reprezenta un obstacol. Killerul dărmase comoda și fugise din cameră.

Pentru a lua noi arme?

Sau întăriri?

Sau pentru ca... – Jules abia se încumeta s-o gândească, pentru că astfel de gânduri, dorințe, nu se îndeplineau niciodată – *Sau pentru ca să plece?*

Pașii grei de pe casa scării o sugerau. Și poarta care se trânti cu zgomot undeva jos era un indiciu.

Sau o manevră de disimulare.

— Tati?

Jules își ridică capul.

— Șșș! dulceța mea, șșș! Totul e bine, totul e bine.

Îi mângâie capul și speră să nu facă nicio promisiune falsă, care s-ar fi sfârșit cu moartea ei.

Dacă individul se întoarce.

Dacă s-ar fi întors.

— L-ai trimis acasă, tati? întrebă cea mai minunată ființă din lume, care-și ținea chipul ascuns sub plapumă.

Plângând, sughițând.

— Da, dulceța mea! șopti el, cu frica de a nu-l ademeni iar pe Killer cu o voce sonoră.

Dar și pentru că-i venea greu să vorbească tare.

Jules încercă să-și pună ordine în gânduri, care păreau să i se scurgă din cap ca sângele din rană.

Dumnezeule mare, dar cine să fi fost ăla? Și ce voia?

Telefonul lui sună din nou, iar de această dată răspunse:

— Ei bine, în sfârșit, băiete! Sunt pe drum spre tine, spuse tatăl său. Ce s-a întâmplat?

Existau o mie de răspunsuri la acea întrebare, dar Jules nu se simțea în stare să ofere vreunul, prin urmare doar icni succint:

— Îți explic când ești la mine.

— OK, deschide-mi!

Jules trase perdelele din fața ferestrei distruse, pentru a-i opune măcar o mică rezistență aerului rece. Apoi roti termostatul la maximum și se lăsă la pământ.

Cu spatele sprijinit de calorifer, privi spre hol și simți cum puterile îi dispar, dar încă rămase conștient. Suficient de mult, până când putea fi sigur că, în ziua aceea, nu eșuase.

Nu și de astă dată.

— Ușa e deschisă, spuse el și auzi deja pași la intrarea în casă.

În speranța că nu îi aparțineau lui Killer, îl rugă pe tatăl său să mai rămână pe linie.

Klara

Nu în vin, ci în violență se află adevărul.

Klara își aminti de acea propoziție de parcă tatăl ei i-ar fi spus-o abia ieri și nu cu decenii în urmă, în locul unei povești de adormit.

Încă îi mai putea simți parfumul lemnos de la aftershave, înțepăturile pe obraz când o săruta, și îi auzea vocea ușor spălăcită de alcool, care mirosea a tutun și vin, un amalgam de arome de la care i se făcea rău până și azi.

— Imaginează-ți că prietena ta cea mai bună e atacată de doi băieți în metrou. Îi sparg nasul, tu ce faci?

— Intru între ei, îi răspunsese pe atunci tatălui ei cu o convingere desăvârșită, iar acesta o pedepsi cu o privire acuzatoare.

— Asta o spui așa lejer! Orice idiot poate să arunce vorbe mari și să comenteze ceva despre curaj civil.

Cuvinte care atunci nu-i spuneau nimic. Abia ani mai târziu i se dezvălui înțelesul însumat al mesajului pe care el vruse să i-l transmită.

— Dar doar când ești cu adevărat supusă violenței, adevăratul Eu iese la suprafață. Violența! – ridicase el degetul arătător. Violența îți îndepărtează masca de pe chip. Te împinge să acționezi. Bum!

Plesnise din palme, iar ea se chirci în pat.

— Vezi tu, dacă te sperii așa, nu poți chibzui sau cântări opțiunile. Prezentul se decide în fracțiuni de secundă: O ajuți pe prietena ta? Sau fugi?

Violența! răsună vocea din trecut în urechea Klarei, astăzi, zeci de ani mai târziu. Ce faci atunci când o experimentezi?

Astăzi i-ar fi putut da tatălui ei un răspuns clar: Nu fugea. Rămânea pe loc. Se supunea pericolului, poate pentru ultima dată în viața ei, dar, în orice caz, într-un moment în care era mai aproape ca oricând de moarte. Acolo, la etajul al treilea, în acea locuință a construcției vechi, aristocratice, cu cele șapte camere care îi declanșau un déjà-vu dezgustător.

Pe drumul ei pe coridor înspre bucătăria din living, i se părea că imaginile de pe pereți îi șopteau; fotografiile alb-negru interschimbabile, cum se puteau cumpăra la magazinele de bricolaj, mult prea ieftine pentru construcția veche renovată luxos. Covorul gri de la picioarele ei vorbea cu intensitatea unei discuții de cameră, de unde, dimpotrivă, masa din bucătărie aproape că-i striga:

— Bine ai revenit!

— N-am mai fost niciodată aici! protestă ea, de parcă mobila acelei locuințe avea într-adevăr un suflet în fața căruia trebuia să se justifice.

Nu exista nimic care să-i sară în ochi.

Totuși, vechiul frigider Coca-Cola sau canapeaua gri ar fi trebuit să o provoace. Cerule, cine avea o canapea în bucătărie?

Klara trecu printr-o ușă glisantă în camera de dineu, în care era o masă finisată dintr-o placă din lemn de nuc. Își lăsă mâna să alunece pe rosturile de la muchia mesei, trecu peste suprafața șlefuită, dar nici aici nu exista nimic care să-i aducă aminte clar de acea noapte în care sinuciderea ei fusese pecetluită.

Într-o vitrină deschisă era fotografia înrămată a unui bărbat tânăr, bărbos, în scaun cu roțile. În spatele lui, un tip uscățiv cu ochi triști, poate îngrijitorul său.

Niciunul nu semăna nici pe departe cu Yannick.

Totuși, biblioteca cu o selecție de romane polițiste, ordonate alfabetic după numele autorului, spunea:

— Vei vedea, Klara. Îl vei vedea.

Asta și făcu.

Nu în sufragerie, nu în camera mică, în care stăteau un computer și un arbore de cauciuc muribund. Și nici în baie. Ci la următoarea ușă.

Îl recunosc după opera de artă de pe perete.

Pumnalul de samurai!

Privirea ei alunecă asupra noptierei. Mai exact, spre întrerupătoarele care erau încorporate în poliță, dintre care unul fusese deja comutat. Din cauza căruia apa din pat strălucea roșiatic.

Să cred că e prima oară când ți-ai tras-o pe un cadavru, ori...?

În același moment în care mobila încetă din a-i striga „bun-venit!”, când amintirea se stabili ca o căpușă pe victima ei, Yannick începu iar să-i vorbească.

Auzi o voce, răsuflarea lui, îi simți prezența. Încetul cu încetul conștientiza că făcuse o greșală fatală când intrase în dormitor și se întoarse spre ușă.

Jules

— **A**șadar, liftul tău de rahat iar e stricat! Am nevoie de un aparat cardio-pulmonar când ajung sus, boscorodi tatăl său, care dăduse curs rugăminții lui și rămase la telefon.

Jules auzi pașii grei pe casa scării și închise apelul. Puțin mai târziu, pardoseala din fața ușii de la intrare scrâșni.

— Alo? răsună dinspre intrare.

În locuința veche ecoul se transmise dintr-o cameră într-alta și părea că devine mai puternic, în loc să se piardă, dar acum nu mai conta asta, căci micuța era oricum trează.

— Sunt în camera copilului! strigă Jules. La Fabienne!

O mângâie drăgăstos pe spate, în timp ce ea încă își ținea capul îngropat sub cuvertură.

— La Fabienne? Ce naiba...?

De cele mai multe ori, Hans-Christian Tannberg purta pantofi sport. Acum călcau tălpi de piele pe cioburile de la becuri de pe podea.

— Ce se întâmplă aici? voi să știe vocea care, dintr-odată, căpătă un chip, iar acela nu era chipul tatălui lui Jules.

— Tati? strigă fetița uimită.

— N-avea frică! spuse Jules și voi s-o oprească când dădu să-și tragă cuvertura peste cap, pentru a nu-l vedea pe bărbatul care apăru brusc în tocul ușii.

— Cine sunteți? întrebă bărbatul înalt, cu trăsături simpatice și costumul ud de ploaie.

Un bărbat de care multe femei s-ar îndrăgosti, gândi Jules.

— Tati! strigă fetița.

Reușise să-și scoată capul de sub cuvertură.

Dar ea nu se uită la Jules, ceea ce-i provocă un junghi. Chiar dacă îi înțelegea comportamentul, fără niciun motiv obiectiv ca el să fie gelos. Nu după un timp atât de scurt. Dormise tot timpul; fusese prinsă în visele ei febrile.

Nu avem nicio legătură încă. Nici măcar nu știe câte am făcut pentru ea în noaptea asta.

— Tati! strigă ea din nou și încercă să se sustragă din brațele lui Jules pentru a ajunge la bărbatul din ușă.

La tatăl ei drag.

Evident că micuța nu era Fabienne. Nici măcar nu-i semăna fizic; Jules era conștient de asta. Dar încercarea de a-i proteja viața în acea noapte, cu propria viață dacă ar fi fost nevoie, îl ajutase să-și imagineze că își proteja propria fiică. Și în toată acea agitație, ea îi apăruse ca o vedenie.

Micuța mea fetiță!

Copila de șapte ani încercă să se îndrepte. Oboseala febrei, care o ținuse ca într-o transă în ultimele ore, cedase locul unei descoperiri înfricoșătoare, pe care Jules i-o putea citi în ochii plini de frică: bărbatul care în ultimele ore-i stătuse mereu la capul patului, care-o mângâiasse, îngrijise și chiar îi asigurase medicamentele, era un străin desăvârșit.

— Cine sunteți? întrebă bărbatul din ușă, de asemenea palid de frică și cu buza de jos tremurândă. Ce vreți de la noi?

— Rămâi pe loc! îi ceru Jules fetiței, în timp ce ținea cuțitul pe care Killerul mult prea tânăr îl pierduse în fuga lui din camera copilului.

— Dar vreau la tati meu!

— Nu, micuțo!

Jules îi arătă lama.

— Nu vrei asta.

Ochii ei se măriră și mai mult. În scurt timp aveau să apără și lacrimile.

— N-avea frică, Amélie, n-avea frică...! strigă bărbatul din ușă, dar era prea laș ca să facă vreun pas în cameră.

Jules clătină din cap și râse trist.

— Așa cuvinte din gura dumneavoastră pentru o fetiță? Cine ar fi crezut?!

Gesticulând cu cuțitul, îi dădu de înțeles că ar trebui să se retragă un pas.

— Haideți, Martin, noi doi mergem în baie!

Dacă nu se înșela, era singura cameră care se putea încuia.

Într-un final, era prima sa noapte aici și nu era foarte familiarizat cu locuința Klarei.

Klara

— „Privind adânc în întuneric”, șopti Klara, în timp ce se întorcea spre ușă. „Stat-am mult astfel, întrebând, temând, ezitând, visând vise ce niciun muritor nu s-a încumetat să le viseze vreodată înaintea-mi.”

Poezia lui Edgar Allan Poe o liniștea.

Alunga vocea lui Yannick din cap. Și acea situație care era descrisă în strofă – un om bătrân care deschide ușa de la intrare la miezul nopții și privește în gol, deși tocmai bătuse cineva – și-ar fi dorit-o și ea în acel moment.

Să fie întuneric acolo – nimic mai mult.

Și ei i-ar fi plăcut să privească în gol. Să nu vadă pe nimeni stând în ușa de la dormitor. Niciun Yannick. Niciun Martin, niciun alt bărbat care ar fi vrut să-i facă ceva. Deși ar fi trebuit să audă pașii greoi venind.

Evident, era prezent. Zâmbind sigur de sine, deși cu o urmă de surprindere, de parcă era uimit s-o întâlnească aici, încă atât de târziu.

— Yannick, îi scăpă ei, văzându-i fața familiară și urâtă.

— Ei bine, ia te uită! spuse el și râse.

Ca prin transă, Klara apăsă pe iconița telefonului de pe smartphone și formă 110. Apoi se gândi dacă ar fi reușit să desprindă pumnalul de pe

perete înainte ca Yannick să-l apuce și se decise să nu riște. Alergă în baie de alături pe lângă patul cu apă în a cărei saltea transparentă, care ajunsese să lumineze verzui, văzu plutind un os de șold. Voia să se predea. Dar își veni în fire, închise ușa de la baie și avu noroc. Fără să fie pus în așteptare, un operator intrase imediat pe fir.

— Veniți repede, strada Pestalozzi 44, etajul trei!

Încercă să tragă zăvorul, dar Yannick fu mai rapid și împinse ușa înlături.

— Vrea să mă omoare!

Se trase îndărăt pe gresie.

Yannick rămase în tocul ușii, ca atunci când ieșise din baie, doar că acum privea în baie, în timp ce ea se ghemuia în duș. Pumnalul era în mâna lui; după cum era de așteptat, îl scosese din teacă.

De data asta nu-mi va tăia doar nara.

Yannick o privea de sus. O observa ca un spectator la cinematograful, pentru care, deși era interesat de desfășurarea poveștii, genericul de final n-avea vreo însemnătate.

— Care-i motivul apelului dumneavoastră? voi polițistul să știe.

— Sunt amenințată! spuse ea cu telefonul lipit de ureche, iar Yannick își încruntă fruntea distrat.

— De către cine, dragă? întrebă el în șoaptă.

Atât de încet, încât vocea lui sigur nu fusese captată de aparatele de înregistrare ale poliției. Era și motivul pentru care stătea la distanță.

Încă.

— Nu-ți fac nimic, minți el. Asta nici măcar nu-i locuința mea. O să dispar mult înainte ca polițiștii să se pornească măcar.

— Individul are o armă, vorbe Klara în continuare la telefon. Vrea să mă omoare.

Yannick, care stătea liniștit în ușă, rânji și mai vivace.

— N-ai înțeles nimic, târfă proastă! *Eu* n-am fost niciodată adevărata amenințare pentru tine. Pentru mine ai fost doar o trecere drăguță de timp. Nu te-aș fi omorât niciodată, dar acum nu-mi rămâne de ales!

— Puteți sta undeva în siguranță? întrebă bărbatul de pe linia de urgență, o idee cam neprofesionist.

Părea nervos.

— Nu... poate. Nu știu, se bâlbâi Klara, calculând că, în orice moment, Yannick – sau Caesar sau Jo, indiferent cum l-o fi chemat pe psihopat cu adevărat – îi va smulge telefonul din mână.

Dar încă își păstra calmul. De aceea Klara își folosi în continuare ultima șansă și strigă, deși pentru asta, de fapt, nu exista niciun motiv, căci șantajistul ei ucigaș încă nu se mișcase.

Totuși urlă în continuare:

— O, Dumnezeuule, vine! M-a găsit, el...

Atunci își apucă din spatele curelei arma lui Hendrik, pe care o luase cu ea din parcare și o fixase între bata pantalonilor și spatele ei, și ținti.

Și trase de trei ori în pieptul lui Yannick.

— **M**ai sunteți pe fir, alo, sunteți bine?
Polițistul de pe linia de urgență părea și mai agitat ca înainte, acum că auzise împușcăturile.

Klara încercă să-i ofere un răspuns. Deschise gura, mișcă limba, se auzi vorbind ca de sub un clopot.

— Da, da, sunt încă aici. Dar nimic nu e bine, o Dumnezeule, nu va mai fi niciodată bine!

Făcu un pas înainte, ajungând chiar în fața lui Yannick, care o privea uimit. Căzut la podea, se sprijinea de caloriferul din baie pe care atârnav prosoape. Brațul lui drept tremura. Un mobil îi căzuse din mână și stătea întors pe gresia care imediat avea să se coloreze în roșu.

Klara trase panicată aer în piept. O dată, de două ori, de trei ori, din ce în ce mai rapid. Imediat ce-și umplea plămânii, țiuiturile sinusoidale din urechea ei pe care explozia armei de foc le provocase luau o pauză.

— Alo? Rămâneți liniștită! Suntem pe drum înspre dumneavoastră.

— Mulțumesc! spuse ea și începu să plângă în hohote. A fost legitimă apărare, spuse ea și credea în minciună, care nu era o minciună, căci dacă n-ar fi făcut-o, ar fi fost ea întinsă acolo în locul lui Yannick. N-am avut de ales.

Cedă. Nu era nici șaradă, nici teatru. Toate emoțiile ei negative reprimăte în ani întregi se descărcău. Trebuia să se gândească la Martin, la

filmarea din Le Zen, la multele oase rupte, hematoamele, umilințele; la cum o „licitase” astăzi. Povara trecutului atârna ca plumbul de umerii ei mult prea mici. Reuși cu greu să treacă peste bărbatul muribund de la picioarele ei, care se culcase cu ea, ca mai apoi să-i picteze pe perete data morții chiar cu sângele ei. Când se întoarse în dormitor și văzu rămășițele victimei lui Kalendar-Killer înotând în patul cu apă, cedaseră din toți rărunchii.

Klara se bâlbâi, strigă și plânse, urlă ca o pisică sălbatică și bolborosi ca un înecat. Nimic din cele pe care le spuse nu aveau vreun sens.

— Ajungem imediat la dumneavoastră! încercă s-o liniștească polițistul de la 110, doar că nu vocea lui era cea care-o făcu să se abțină.

Ci sunetul apelului în așteptare din mobilul ei, pe care-l înlocui apoi cu propria bătaie alertă a inimii. Klara își șterse lacrimile cu antebrațul și privi ecranul. Nici măcar o găleată cu apă înghețată nu ar fi putut s-o revitalizeze.

Știa: dacă de la acel număr intra un apel la ora aia, atât de târziu după miezul nopții, trebuia să se fi întâmplat ceva și mai înfiorător decât ceea ce tocmai trăise.

— **A**lo, doamna Vernet?
— Da.

Klara era deja pe fugă. Din locuință înapoi pe casa scării. Nu auzea nicio sirenă, deci poate mai avea o șansă să fugă.

De la un loc al faptei la altul.

— Ce s-a întâmplat?

Klara se grăbi în jos pe trepte. Trecu pe lângă o femeie în cămașă de noapte, care trebuia să fi fost trezită de împușcături, iar acum, albă ca varul, se retrase în locuința ei când Klara fugi pe lângă ea.

— Elisabeth Hartmuth, sunt mama lui Vigo, spuse femeia inutil.

Klara îi salvase contactul ca „BABYSITTER”.

— Ce se întâmplă cu Amélie? o întreabă Klara.

Doamna Hartmuth era o femeie binevoitoare, dar teribil de înceată. Făcea totul cu o lentoare aproape insuportabilă. Vorbea lent, mergea lent, iar Martin o ironizase deseori că și la gândit ar fi fost întrecută de Vigo.

— Ei bine, ăsta e motivul apelului meu. Nu sunt sigură, cred că trebuie să sun la poliție.

— Cum așa? Ce s-a întâmplat?

Klara se afla iar pe strada Pestalozzi. Încă nicio sirenă. Nicio lumină albastră. Doar o lapoviță ușoară, care îngheța pe pavaj și transforma fiecare mișcare într-o plimbare cu sania.

— Vigo e smintit. A coborât desculț, cu sânge pe mâini și haine. Vigo, ce... nu, lasă asta, te rog...

Evident, tânărul de șaisprezece ani nu ascultase de mama sa și telefonul era acum în mâna lui. O informă pe Klara mult mai rapid și clar decât mama lui:

— Trebuie să veniți imediat acasă, doamnă Vernet!

Klara alergă la colțul străzii. Alunecă pe trotuarul nepresărat cu sare, se ridică iar, alergă mai departe. Un cuplu vesel, chicotind, se țineau unul de celălalt. Încercă să nu cadă pe polei și ambii amuțiră când o văzură pe Klara. Plângând, șchiopătând, cu arma încă în mână, după cum și-a putut da seama că arată când își văzu oglindirea într-o vitrină publicitară de pe trotuar. Klara trebui să se forțeze să nu urle în telefon.

— Ce se întâmplă cu Amélie? puse singura întrebare importantă pentru ea.

Și primi de la Vigo unul dintre cele mai teribile răspunsuri pe care le poate primi o mamă:

— Nu știu.

Klara rămase pe loc. Privea fix la vitrina puternic luminată a unui butik cu haine de cașmir, în care nu exista vreun palton s-o mai poată încălzi vreodată, dacă cele mai groaznice temeri ale ei aveau să fie confirmate.

— În jurul orei opt era în pat, spuse Vigo. M-am întins în camera de oaspeți, era cu siguranță trecut de zece, când am fost speriat de o bubuitură. Mai întâi am crezut că Amélie dă râmase un pahar. Așa că m-am trezit și am vrut să mă duc în bucătărie, dar acolo era un străin care vorbea la telefon.

— Cine?

— Asta nu știu. Cred că un hoț. Mai întâi m-am gândit că ar fi soțul dumneavoastră sau vreun prieten, dar a spus: „Toți din casa asta sunt sortiți morții.” Spre norocul meu încă nu mă observase atunci.

Klara voia să strige, dar o frică primordială, pe care doar o mamă o poate simți cu puțin înainte de a pierde ce are mai scump în viață, îi

sugrumă vocea.

— Eu n-am mobil și dumneavoastră n-aveți rețea fixă, doamnă Vernet.

Ironic, Martin se plânse mereu că băiatul nu avea telefon mobil, dar ea se liniștise cu ideea că dacă se întâmpla ceva cu Amélie, tot ce trebuia să facă era să traverseze curtea până la mama sa.

— Așa că am vrut să vin la mama mea, să cer ajutor.

Vocea lui se pițigăie.

— Dar tipul a auzit cum a zornăit cheia în ușă. Așa că m-am ascuns de el dintr-o cameră în alta, mereu acolo unde el nu era. Am luat somnifere din baie, pentru a i le amesteca în suc. M-am și înarmat chiar cu un cuțit, dar atunci Amélie începu să urle și tipul a intrat în camera ei cu o armă. O, cerule, mi-aș fi dori s-o pot proteja pe Amélie!

Klara închise ochii. Auzi o dubă cum trece pe lângă ea, simțea burnița pe fața ei, stropi mari de ploaie pe gât care picurau de pe o marchiză oarecare deasupra capului ei, și era ca paralizată. Incapabilă să mai facă măcar un pas.

— Trebuie să mă credeți, n-am vrut s-o las singură pe Amélie. Chiar azi, cred că nu se simțea prea bine. Dar nu se putea altfel, a vrut să mă omoare, pentru numele lui Dumnezeu, m-am ascuns sub pat, însă m-a găsit. Atunci am încercat să cobor pe fereastră. Îmi pare rău, chiar trebuie să ajungeți imediat acasă!

O spuse pentru a doua oară, iar Klara nu trebui să audă mai mult. Acela era cuvântul ei cheie.

Acasă.

Klara închise, alunecă mai departe în direcția străzii Kant. Totuși, trecuse cu taxiul pe lângă o stație de taxiuri, *sau nu?*

Pentru siguranță, deschise registrul de apeluri din telefonul ei. Derulă apelurile trimise, chiar ieri chemase un taxi la ea acasă, lângă lacul Litzen. Prin urmare, trebuia să apese doar pe reapelare, ceea ce ar fi mai rapid decât să caute numărul pe Google.

OK, aici era!

Iar alunecă, dar de data asta își țin echilibrul.

Apelul la Taxi Berlin. Chiar al doilea număr format. După cele aproape douăzeci de încercări de mai devreme pentru a-l apela pe Jules.

Ah, Jules...

Gândul de a fi pusă din nou într-o situație pe care singură n-o putea gestiona îi provocă un junghi adânc.

Înghiți. Se gândi la însoțitorul ei de care avea nevoie acum mai mult ca niciodată.

Pe drumul spre casă.

Dacă erai femeie, cel mai periculos drum din lume. Klara ajunse pe strada Kant, privi în jur după taxiuri și descoperi stația unde așteptau două mașini.

Trebuia doar să treacă de semafor, doar câțiva metri, totuși se opri. Împietri ca una dintre acele atracții turistice care nu se mișcă atât timp cât nu le aruncă cineva bani în pălărie.

Lista de apeluri, gândi ea.

Ceva era greșit.

Cum poate apelul la taxi de ieri să fie deja al doilea număr pe care l-am format?

Klara stătea pe refugiul din centrul intersecției. Ridică încă o dată ecranul în fața ochilor. Șterse lapovița care se lovea de ecran.

Și nu-l găsi.

Apelul la linia pentru însoțire!!!

Realizând ce se întâmplase, Klara simți că ceva se rupe în ea.

— Nu-i o coincidență, icni ea, în timp ce primul taxi din stație plecă, fără ca ea să găsească puterea să ridice mâna.

Nimic din cele ce se întâmplaseră în ultimele ore nu fuseseră la întâmplare.

Nici spargerea mașinii lui Martin, care servise pentru a obține cheia locuinței ei de lângă lacul Litzen. Cu siguranță, nici faptul că Jules fusese exact cel cu care vorbise astăzi pe linia telefonică pentru însoțire.

Klara apăsă pe reapelare și se simți ca într-un vis din care nu avea să se trezească vreodată.

Ăsta mi-e purgatoriul.

Prinsă la infinit într-o convorbire cu un însoțitor care îi explica iar și iar adevărul îngrozitor pe care mintea ei va refuza să-l înțeleagă vreodată.

Oricât de bine i-ar fi descris Jules coșmarul.

Jules

Ședea în întuneric pe podeaua bucătăriei. Toate luminile din locuința Klarei și a lui Martin erau stinse, perdelele erau trase. Așa se putea concentra ușor. Să respire mai bine împotriva durerii pe care tânărul i-o împlântase cu cuțitul.

Mult timp nu-i mai rămăsese, de asta era sigur după ce-și apăsase deja al treilea prosop pe rană, iar sângerarea nu se diminua.

Îi devenea foarte clar faptul că, acum, toate-și găseau sfârșitul. Și Klara încerca să ia legătura cu el atât de repede.

— Ce se întâmplă cu Amélie? puse ea, în mod logic, singura întrebare care putea fi de interes pentru o mamă în situația ei, în momentul în care Jules răspunse la apel.

Cândva tată, Jules era reticent s-o supună torturii, dar poate că asta era ultima ocazie să-și vorbească unul altuia, iar el trebuia pur și simplu să știe:

— Cum ați aflat?

— Vreau să știu ce...?

— Vă spun imediat. Veți primi toate răspunsurile, Klara. Vă jur! Dar doar după ce îmi spuneți de unde știți.

Ea era în câmp deschis. În fundal, mașinile foșneau pe lângă ea. Conduse de oameni care nici măcar nu se uitau la femeia ce urla pe

marginea străzii.

Ce păcat!

Dacă New York era orașul care nu doarme niciodată, atunci Berlin era locul în care Jules nu voia să se mai trezească niciodată.

— Apelul meu nu a fost o neatenție, spuse Klara în cele din urmă.

— Nu?

— Nu. Telefonul meu nu s-a deblocat în buzunar când mă cățăram pe stâncă. N-am sunat întâmplător la telefonul pentru însoțire.

— Dar?

— Dumneavoastră ați fost acela. Dumneavoastră m-ați sunat pe *mine*, nenorocitul! Și acum vreau să știu de ce. Ce se întâmplă cu Amélie?

Jules încuviință, recunoscând.

— Bravo! M-am gândit totuși că vă veți da seama mai devreme.

— CE SE ÎNTÂMPLĂ CU FIICA MEA?

Klara răcnea acum, iar Jules o pedepsi în cel mai crunt mod.

Închise.

Trei secunde mai târziu telefonul vibră iar în mâna lui.

— Putem vorbi acum în liniște?

— Nu, da, eu nu sunt...

— Sunteți agitată, înțeleg asta.

Chiar eu sunt atât de liniștit pentru că deja am pierdut un litru de sânge.

— Ascultați-mă cu atenție, fiindcă acest lucru este foarte important acum. Aveți dreptate, nu m-ați sunat dumneavoastră. Eu v-am ales numărul.

— De ce?

— Pentru a vă vorbi. Dacă aș fi susținut că uneori îi mai reapelăm pe cei profund labili, fiindcă le știm numărul, atunci n-ați fi considerat și tratat atât de senin toată treaba asta; ca pe o pură întâmplare.

— Porc dezgustător, ce fel de joc bolnav jucați? Ce înseamnă asta?

Jules deschise gura, dar trebui să ia o scurtă pauză din răspunsul său, pentru că durerea înțepătoare dintr-o parte îi tăiase scurt respirația.

— Țsta nu e un joc, spuse el într-un final. Este sinceritate amară. L-ați întâlnit pe Yannick?

Întrebarea o dezechilibra și mai mult.

— Yannick, cum... eu...

— Răspuns sincer. Nu vă mai bâlbâiți așa, adunați-vă. L-ați întâlnit?

— Da.

— Și s-a ajuns la o luptă?

— Cam așa ceva.

— Mai trăiește?

Ea se bâlbâi.

— Eu am, deci... Nu, eu...

Jules rânji mulțumit. Prima veste bună după mult, mult timp.

— Sincere felicitări! Ați reușit!

Klara răcni iar:

— Țsta nu-i motiv de bucurie, ăsta e cel mai rău lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată în viața mea!

— Nu, este cel mai bun, o contrazise Jules. Credeți-mă, Klara! Tatăl meu merita moartea.

Klara

— **T**atăl dumneavoastră?
Jules tocmai ce spusese asta?

— Yannick este...

Klara încă stătea pe refugiul de pe strada Kant, la doar câțiva pași distanță de singurul taxi care mai era acolo.

În care nu se va urca niciodată, asta înțelese când văzu mașina de patrulă venind. Fără lumini albastre, fără sirenă, dar cu un țel clar.

— Tatăl meu, exact. Un porc într-adevăr bolnav. O are pe soția mea pe conștiință.

— Nu înțeleg nimic.

Mașina de patrulă se opri pe banda a doua, în fața unei farmacii. Doi polițiști coborâră. Armele pregătite. Răcniră ceva înspre ea.

— Asta nici că o înțelegeți, Klara. Dar o veți face. Chiar foarte curând.

— Voi ați să mă întâlnesc cu el?

Și să-l ucid...?

— Lăsați arma jos, imediat, lăsați arma jos! strigau polițiștii.

Acum auzea și sirene. Încă erau departe, dar întăririle aveau să apară curând. Să-i fi sunat cuplul vesel? Sau femeia în cămașă de noapte de pe casa scării le-o fi dat o descriere?

Nu contează.

— Atunci, ați planificat toate cele întâmplate în noaptea asta de la bun început?

Nimic nu e din întâmplare.

Jules râse înfundat.

— Nu, eu doar am aranjat terenul de joc. Este așa cum mi-a explicat odată un *wedding planner* pe care voiam să-l angajez la nunta mea cu Daiana, la care din păcate nu s-a ajuns niciodată: „Puteți doar să creați cadrul, petrecerea o dau mereu invitații.”

— ARMA JOS!

Polițiștii erau doar la câțiva metri depărtare. Putea deja să le vadă nervozitatea din ochi. Verigheta pe degetul ofițerului mai apropiat, care-și îndreptă pistolul de serviciu spre ea.

Klara îi întoarse spatele.

— Amélie mai trăiește?

— Da, normal. Ea e bine.

— Dumnezeu mare!

Își coborî capul în piept, sughițând.

— Vă rog să nu-i faceți nimic fetiței mele! spuse ea și dădu drumul pistolului.

— Asta n-aș fi făcut-o vreodată, auzi ea ultimele cuvinte ale lui Jules.

Apoi ofițerii o puseră la pământ.

Jules

Zeece minute. Un sfert de oră poate, dacă avea noroc. Chiar dacă se auzise de parcă tocmai era luată în primire de polițiști. Klara ar fi mișcat raiul și iadul pentru a ajunge acasă. La nevoie ar fi venit cu mașina de patrulă care trebuia s-o ducă la secție. Nu există forță primordială mai mare decât părinții al căror copil era în pericol.

Prin urmare, Jules știa că nu-i mai rămăsese mult timp, iar, în afară de asta, era mai bine să se miște, dacă nu voia să moară imediat acolo.

Pe podeaua din bucătărie.

Se propti în genunchi, apoi se ridică ajutându-se de insula din bucătărie, până când stătu drept. Clătinându-se, își pipăi drumul înapoi spre camera copilului. Deschise ușa.

Își văzu propria răsuflare.

Perdelele pe care le trăsese în fața ferestrei sparte fluturau în vânt. Camera se răcea cu aceeași rapiditate ca trupul său.

— *Sorry*, micuța mea! Cred că noaptea asta a scăpat puțin de sub control.

Porni lampa de pe noptieră, o figurină Elsa roz, cu lumină caldă. Amélie se târî și mai aproape de perete, ascunzându-și iarăși capul sub cuvertură.

Îngheta. Dar normal că nu voia nici măcar să-l privească. Nu era de mirare, nici el n-o putea învinovăți. Jules păși până la patul ei, iar ea se trase și mai îndărăt. Vorbindu-i, încercă să ajungă la ea.

— Am avut un tată rău, la fel ca tine, Amélie. Și mama mea era slabă. Așa, ca a ta. Dar azi a dovedit curaj și putere.

Îi mângâie capul prin pătură și simți cum se crispează.

— Îmi pare rău!

Se desprinse de pat și se clătină spre ușă. Extenuat de noapte. De lupta cu necunoscutul. Și de viață.

În același timp, simți ceva complet neobișnuit. Sentimentul satisfăcător al unui succes de mult tânjit, care se instaurase în cele din urmă.

Se mai opri o dată în hol, făcu un pas înapoi și o privi pe Amélie fix în ochi pentru prima oară. Ea lăsase pătura să-i alunece de pe cap. Privise în urma lui, probabil să fie sigură că plecase cu adevărat.

Ochii ei erau așa mari și nevinovați, de-o tristețe profundă, pe care de azi înainte nu o va mai pierde niciodată în totalitate.

— Îmi pare cu adevărat rău! îi spuse el încă o dată. Știu că azi nu înțelegi toate astea. Și nici nu pot promite că-mi vei mulțumi într-o bună zi, fiindcă nu vei ști din ce iad te-am salvat. Doar dacă mama ta îți va povesti cândva.

Se opri brusc și își luă la revedere, probabil cu cel mai important avetisment pe care mai putea să i-l dea pentru drum:

— Orice s-ar întâmpla, Amélie, te rog nu intra în baie.

Cu aceste cuvinte porni chiar el într-acolo. Ajuns în baie, deschise ușa, mai verifică o dată pulsul lui Martin, iar când fu sigur că nu mai trăia, își lăsă propria mână în balta de sânge de pe gresie. Înjunghiasse de două ori cu cuțitul de pâine, evident mai adânc decât tânărul spărgător ale cărui prezență și intenții poate că nu avea să le deslușească vreodată.

Jules privi la ceas.

Era ora 2 și 34 de minute. 30 noiembrie.

Și acea dată o scrisese cu mâinile sale pline de sângele lui Martin pe peretele din baie. În caligrafia lui proprie, inconfundabilă. Cifra 1 ornată în partea de sus, transformând numărul pe care îl scrisese pe perete la prima lui crimă, cu puțină imaginație, într-un căluț-de-mare.

Klara Trei săptămâni mai târziu

În apropierea apei.

Nu exista altă cafenea cu un nume mai potrivit decât aceea de pe strada Knesebeck.

Klara observă cum Amélie era preocupată cu un bloc de desen într-un colț de joacă, pe care proprietara îl aranjase astăzi special pentru cea mică, și ar fi putut începe iar să plângă.

De iubire.

Și de ușurare că nu o pierduse, deși existaseră totuși atât de multe motive din cauza cărora aproape nu și-ar mai fi văzut vreodată fiica. Toate înainte de planurile proprii. Fusese la un pas de a-și impune un sfârșit vieții, înainte ca Martin sau Yannick să o fi făcut.

— Mă mai ascultați?

— Ce?

Își mută privirea de la fiica ei înapoi la bărbatul care stătea la masă, față în față cu ea.

Era într-un scaun cu roțile și arăta într-adevăr mai bătrân din cauza bărbii sale, dar Magnus Kaiser nu semăna deloc cu Yannick. Nici măcar de la distanță.

Caesar era garantat cu douăzeci de ani mai tânăr, avea părul mai lung și mai deschis la culoare și, în ciuda handicapului fizic, părea mai agil. Înainte de accidentul său trebuie să fi fost un fanatic al sportului.

— Da, vă rog să mă iertați! Fiica mea a fost până zilele trecute într-o pasă rea. De la moartea tatălui ei, abia dacă a mâncat, a băut doar puțin și a avut coșmaruri constante. Pentru mine e ca o minune că se simte așa bine acum.

— Înțeleg asta.

Caesar amestecă în cafeaua cu lapte.

Ceva îi stătea pe inimă, altfel nu ar fi rugat-o așa insistent pentru o întâlnire. Dar, în ultimele zile, Klara avusese atât de mult de-a face cu avocați și declarații, și mutatul ei, încât nu putu să se întâlnească cu el. Acum era clar că, până la proces, nu trebuia să stea la închisoare (și conform informațiilor avocatului ei, Robert Stern, era destul de improbabil că va trebui vreodată s-o facă dacă va continua să-și susțină legitima apărare), găsise, în cele din urmă, liniștea interioară pentru a se ocupa de motivele din spatele faptei lui Jules. Și acceptă întâlnirea.

— Unde rămăsesem? îl întreabă pe Caesar.

— V-am povestit despre suspiciunea mea. După cum spuneam, eram prieten cu Daiana. Existase un timp în care aproape că am ajuns să fim împreună, ceea ce nu a fost o problemă reală. În niciun caz nu după ce-a trecut ceva timp. Am rămas amici buni.

— OK?

— Amici *foarte* buni, de încredere. Am vorbit despre toate. Și despre problemele ei cu Jules.

— Ce fel de probleme?

— Mi-a povestit despre bănuiala ei. Se temea că Jules s-ar fi încurcat în ceva ilegal.

Își trecu agitat degetul arătător peste un loc în care cuticula de la degetul mare era ruptă.

— Concret ce?

Caesar își încruntă fruntea.

— Asta n-a vrut să spună. Și exact asta m-a făcut neîncrezător. În mod normal, ne povesteam orice. Dar aici se eschiva. Avea de-a face cu tatăl lui. Și cu alte femei.

Gestica nervoasă din jurul degetului mare se opri, în schimb mâinile lui descoperiseră pe masă un șervețel pe care îl puteau mototoli.

— Nu mi-am putut da seama. Dar Daiana a atins un nerv în mine. Jules se schimbă. El a fost mereu diferit față de toți ceilalți. Liniștit, foarte melancolic. Munca de la telefonul pentru urgențe îl împovăra. Nu putea niciodată să se desprindă de cazurile lui; aducea munca acasă. Odată, a trebuit să-l duc cu mașina la o adresă, la o femeie care fusese bătută măr de bărbatul ei. Voia să verifice dacă era bine. Dacă se despărțise de el.

— A făcut asta?

— Nu. El a luat-o razna. I-am privit pe cei doi doar prin fereastra bucătăriei – soț și soție. Lui Jules i-ar fi plăcut să sune la ușă și să-l bată pe individ, și abia am reușit să-l opresc.

Râse trist.

— Pe atunci nu stăteam unde stau acum.

Klara bău o înghițitură prea mare dintr-un Chai Latte, care era încă foarte fierbinte.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar cum de-mi povestiți toate astea? Majoritatea le-am aflat din presă. Doar ați dat o declarație la poliție.

El încuviință și privi rușinat spre blatul mesei, de parcă răspunsul ar fi stat pe farfuria cu prăjitura de care încă nu se atinsese.

— Sunt aici ca să-mi cer iertare, spuse el încet.

— Pentru ce?

— Dacă aș fi spus ceva mai devreme, cred că nu s-ar fi ajuns aici.

Își ridică iar capul.

Plângea?

— Îmi doresc să vă fi avertizat, doamnă Vernet.

Klara își înclină capul, își dădu o şuviță de pe frunte și insistă:

— M-ați fi putut avertiza?

— Asta e o poveste lungă.

Caesar își căuta vizibil cuvintele, mărturisind în sfârșit:

— După sinuciderea Daiane, am întreprins cercetări. După cum am spus, aveam o relație bazată pe încredere. Îi știam parola de la computer și puteam să-i deschid mailul de pe laptopul meu. Daiana își salvase ca ciornă scrisoarea de adio, pe care a transcris-o mai târziu.

— Și?

— Și acolo vă este menționat numele.

Numele meu?

Conversația era atât de neobișnuită și cerea atâta atenție, încât uitase complet să se uite după Amélie la fiecare minut, ceea ce Klara recuperează acum.

Micuța privi chiar în acel moment spre ea și îi oferă un zâmbet cu dințișori lipsă.

— Vă rog să nu mă disprețuiți pentru ceea ce am făcut, îl auzi pe Caesar spunând și se întoarce spre el. Jules e... era cel mai bun prieten al meu. Chiar dacă s-a schimbat odată cu anii și a devenit mai amărât. El însuși a cunoscut răul în copilăria lui. A fost martor când tatăl o bătea și-o chinuia pe mama lui, până când ea i-a lăsat, pe el și pe sora lui, singuri cu nebunul.

Caesar apucă pentru prima oară furculița pentru prăjitură, o înfipse chiar în *Bienenstich*¹, dar nu făcu vreun gest pentru a o mânca.

— Prin asta îmi explicase cândva complexul lui salvator și din ce cauză lucra la 112. Dar de acolo s-a născut și ura lui pentru femeile care se supun fără a se opune.

— Pe care le-a ucis! șopti Klara cu o privire către Amélie, care, din fericire, nu realiza nimic din discuția lor.

Și anume pe 8.3, 1.7 și 30.11. Toate fiind date importante pentru femei, după cum mass-media cercetase și descoperise în timpul anchetei: Ziua Internațională a Femeii pe opt martie, modificarea codului penal la întâi iulie 1997 (când s-a hotărât ca violența domestică să fie pedepsită prin lege) și introducerea dreptului de vot al femeilor la 30 noiembrie 1918.

— Ce scrie în scrisoare? îl întrebă pe Caesar.

— Promiteți că nu mă veți urî?

— Ce motiv aș avea?

Caesar suspină.

— Ar fi trebuit să mă duc la poliție. Dar m-am gândit că poate sunt doar fantezii ale unei femei confuze. Totuși, cu puțin înainte de moartea ei, Daiana a fost la psihiatrie din cauza paranoiei. Cât de serios aveam dreptul s-o tratez?

Fără să știe, Caesar invocase astfel o amintire a Klarei.

Ea însăși folosise o formulare asemănătoare atunci când își întrebase avocatul dacă ar fi trebuit într-adevăr să depună mărturie la judecată.

— *Oare declarația mea va fi luată în serios? Este cunoscut faptul că am participat la un experiment într-o clinică psihiatrică.*

Caesar înțepă prăjitura și își continuă mărturisirea:

— Am încercat să aflu dacă e cu adevărat ceva acolo. L-am întrebat pe Jules dacă-mi poate prelua tura de la telefonul pentru însoțire.

— De unde ați știut că mă va suna?

— Asta n-am știut-o. Dar i-am arătat unde se află numerele apelantelor care au sunat deja de mai multe ori. Și unde e fișierul în care se află notițele despre griji, frici și alte informații de fond, care-i înlesnesc însoțitorului să ghideze conversația.

— Ați sperat că mă va suna?

Am fost momeala lui Caesar?

— Am sperat că *nu* o va face. Dar, în jurul orei 22, mi-am localizat laptopul; am un *software* pe el, în caz că este furat. Și bingo! Jules nu era

acasă. M-am lăsat dus de un taxi pentru persoane cu dizabilități spre lacul Litzen, acolo de unde vedeam semnalul GPS. Când v-am văzut numele pe plăcuța de la sonerie, Vernet, am fost iar șocat. Acum știam sigur că ceva nu era în ordine.

Pauză.

Klara nu se încumeta să se miște din frica irațională că ar putea face ceva ce l-ar tulbura într-atât pe bărbatul puternic agitat, încât ar înceta să vorbească.

— Așa că am urcat cu liftul. Voiam să-l confrunt, să văd ce face acolo, într-o locuință străină.

— Dar v-a cuprins frica?

— Da.

Era vizibil rușinat.

— Poate că sună copilăresc, dar lumina de pe casa scării nu funcționa. M-am simțit dintr-odată atât de neajutorat.

— Și așa ați făcut cale întoarsă?

— Da. Taxiul meu m-a așteptat. Ajuns acasă, am observat că mi-am pierdut mobilul. Dar nu eram sigur dacă în fața ușii de la locuința dumneavoastră sau altundeva. M-am sunat iar și iar de pe cel fix, în timp ce speram că mi-a fost furat și nu a ajuns în mâna lui Jules. Mi-am trimis chiar și un SMS de pe mobilul de rezervă către presupusul hoț cu cererea de a mi-l înapoia.

— Dar nu ați sunat la poliție?

— Nu. Și asta nu mi-o iert până în ziua de azi.

Își drese vocea stânjenit.

— A fost o lașitate, știu. M-am comportat ca un copil care speră că, dacă privește în altă parte, răul dispare.

— Ați refuzat să credeți că prietenul dumneavoastră ar fi în stare de crimă.

El încuviință.

— E prea monstruos. Pur și simplu de neînchipuit. Poate mă veți înțelege când o veți citi și dumneavoastră.

Caesar își apucă portofelul și se îndepărtă de masă. Klara voia deja să spună că va plăti ea nota, când observă că pune un plic lângă ceașcă.

— Vă rog să nu mă urâți! mai spuse el o dată.

Se învârti în loc și se îndreptă spre ieșire.

Klara privi în urma lui. Observă cum așteptă ca un client să-i țină ușa deschisă, iar la scurt timp dispăru cu scaunul cu roțile pe strada Knesebeck, în afara câmpului ei vizual.

Se asigură că Amélie era încă preocupată cu desenatul. Cu inima galopând și degetele umede de transpirație, pipăi foile din plic.

Apoi mai luă o ultimă înghițitură din paharul ei cu apă, pe care și-l comandase lângă Chai Latte.

În cele din urmă deschise plicul și citi scrisoarea de adio a Daianei.

[1.](#) Prăjitură tradițională în Germania, însemnând „înțepătură de albină” (n.tr.).

Dragul meu Jules,

mi-aș fi dorit ca toate să se fi desfășurat altfel.

Mi-aș fi dorit să nu fi aflat niciodată. Bănuiala mea să nu se fi adeverit niciodată. Dar ți-am recunoscut caligrafia, abaterea arcuită cu care rotunjești un 2. Bucla de la 1, ca un căluț-de-mare. Tu ești Kalendar-Killer. Tu lași data scrisă pe pereții victimelor ucise de tine.

Îți mai amintești de primul nostru sărut?

Anii frumoși, mulți, care au urmat.

Cât ți-am iubit scrisorile care m-au surprins mereu! Sub pernă, în frigider, prin echipamentul meu de sport. În torpedou.

M-am amuzat mereu că le semnai cu data, ca pe un contract. În fond, voiam să cred că pe-atunci legasem un pact, deși nu ne-am căsătorit niciodată.

Chiar dacă n-ai renunțat niciodată la locuința în care ai crescut. Doar ai spus că, din cauza amintirilor neplăcute din copilăria ta, nu mai puteai continua să trăiești acolo, dar știam că îți luai un repaus

din când în când acolo și n-ai lăsat-o să stea goală. Toți anii în care ai locuit la mine. Pentru că aveai nevoie de libertatea ta. Acum știu la ce ai folosit-o, iar rațiunea mea e prea limitată pentru a înțelege. La început, mocnea în mine teama că te-ai întâlni cu alte femei pe strada Pestalozzi. Doar știam felul tău ajutător și binevoitor. Că apelurile de urgență pe care le preluai, tocmai de la femei, nu-ți dădeau pace.

Tu însuși mi-ai povestit că, uneori, după terminarea turei, te așezai în mașină și conduceai la persoanele apelante, ca să afli dacă toate au decurs bine. Pentru că nu puteai suporta golul după apelul de urgență și să nu știi ce s-a întâmplat după intervenție.

Ah, dacă doar m-ai fi înșelat! Cât de ușor mi-ar fi fost să suport gelozia, în comparație cu ceea ce mi-a confirmat tatăl tău. În ciuda monstruoșității, în ciuda tuturor, mă îndoiesc încă de mine și mă întreb dacă nu am fost și eu de vină. Oricum, gelozia mea m-a făcut să te urmăresc. Și așa am găsit hainele însângerate pe care credeai că le poți curăța pe ascuns în spălătorie. Picăturile roșii, minuscule, de pe email, care de pe mâna ta și-au găsit drum pe chiuvea pe care n-ai spălat-o destul de temeinic înainte să te întinzi în pat lângă mine, după „tura de noapte”.

Și apoi am văzut poza în ziar, sângele de pe pereți, data morții pe care Kalendar-Killer le-o lăsa victimelor lui și ți-am recunoscut caligrafia.

Totuși, admit că aproape am reușit să închid ochii la adevăr datorită terapiei de la Curtea Berger. Mi-ai observat schimbarea comportamentală, mi-ai crezut minciuna, cum că aș fi suferit de burnout din cauza copiilor și a stresului pe care meseria ta mi-l

transmite și mie. Cât de ușor te-am putut convinge că trebuie să fac o cură psihiatrică. Aveai nevoie de timp pentru crimele tale? Le-am spus terapeuților de la Curtea Berger că sufăr de paranoia. Fiindcă e mai simplu să crezi o minciună, decât să trăiești cu siguranța că iubești un ucigaș.

În orice caz, tatăl tău a impus un final brusc procesului meu de autodecepție, atunci când a venit să mă viziteze la clinică. Am sperat că-mi va aduce dovezi pentru nevinovăția ta, fiindcă, da, mă declar vinovată că l-am pus pe urmele tale, Jules. Fiindcă nu avea nimic de cercetat, nu aveam de unde să știu. Credeam că fotografiile pe care mi le-a adus, cele cu patul tău, l-au șocat și pe el. Nici pe departe. Ați râs de fapt de naivitatea mea? Sau a acționat fără acordul tău, atunci când mi-a povestit tot adevărul? Sper să fie cea din urmă, căci nu-mi mai scot din cap râsul perfid care i s-a gravat pe chip când mi-a spus că trebuie să fiu foarte curajoasă.

Că voi ați fi o echipă și ați ucide împreună. Știu că i-au plăcut durerea și paralizia mea. Mai simt și azi cum eram complet înmărmurită când mi-a luat mâna și m-a condus la fereastra clinicii, știind prea bine că mie, pacientei labile psihic, nu-mi va crede nimeni povestea asta. Poate chiar credea cu adevărat că vă voi înțelege. Că aveai un motiv bun când pedepseați femeile pentru că se întorceau de bunăvoie la agresorii lor.

Mulțumit de el, tatăl tău mi-a arătat o femeie tânără, tot o pacientă, care ședea în parc pierdută în gânduri.

Numele ei ar fi Klara Vernet...

— Flori?

Klara tresări atât de puternic, încât genunchii ei se loviră de dedesubtul măsuței de cafea.

— Ce? se răsti la vânzătorul ambulant, care nu putea să-și fi găsit un moment mai nepotrivit să-i țină un buchet de trandafiri sub nas.

— Nu!

Klara nu reușea să fie politicoasă. De altfel, avea milă pentru sărmanii care erau nevoiți să predea plata lor subțire unui oarecare cap de familie mafiotă. Se asigură că bărbatul care purta un hanorac ce duhnea a tabac o lăsa în pace pe Amélie, așteptă până când se împiedică fără succes cu adidașii fără șireturi și continuă de la ultimul paragraf al dezvoltărilor ce păreau coșmaruri, pe care Daiana le compusese în ultimele ore disperate ale vieții ei.

Mulțumit de el, tatăl tău mi-a arătat o femeie tânără, tot o pacientă, care ședea în parc, pierdută în gânduri.

Numele ei ar fi Klara Vernet și a ales ca ea să fie următoarea victimă. Soțul ei, Martin, a abuzat-o sexual și psihic, totuși, ea nu-l părăsea. Deși, ironia sorții, de ani de zile îi era atât de frică, încât salvase numărul telefonului pentru însoțire în mobilul ei. Data morții ei ar fi fost stabilită pe 30.11. Data primului vostru sacrificiu comun.

De când m-am întors de la clinică, sunt complet zăpăcită, dar tu nici n-ai observat asta. Minte ta nu mai stă niciodată la mine, căci te lupți cu demonii tăi. Pentru Valentin și Fabienne ești încă tatăl grijuliu, dar pentru mine doar o carapace neînsuflețită, lucru pe care îl avem iar în comun.

Tatăl tău și cu tine ați ales o dată pentru Klara Vernet, și eu mi-am stabilit o dată. Și aia e azi.

Știu că nu mi-ai fi făcut vreodată ceva. Și mai știu că, în ciuda tuturor, încă te iubesc, toate astea fac de nesuportat să-mi continui viața. Poate că aș fi reușit chiar, doar cu tine. Aș fi putut să-ți îmblânzesc demonii întunecați, cine știe?! Dar cu tatăl tău ca mentor al răului alături? Nicio șansă. Asta e peste puterile mele, imaginația mea și voința de a trăi.

Rămâi cu bine, dragul meu Jules! Acum, la scurt timp după ce semnez, o să încep cu venele. Poate reușesc să te mai sun, pentru ultima oară, la 112, înainte să-mi pierd puterile. Să-ți mai aud vocea o ultimă dată, cea care odinioară îmi oferea sprijin, optimism și încredere. Poate o să mă agăț de ea și Tu mă vei însoți pe ultimul meu drum.

Probabil că nimeni altcineva în afară de tine nu va citi scrisoarea asta vreodată. Dacă totuși se va întâmpla, atunci aceea sau acela va gândi cu siguranță: Cum își poate lăsa o mamă copiii cu un ucigaș?

Sunt sigură! Chiar tu ai argumenta așa dacă ți-aș povesti intențiile mele. Și poate că, privindu-te în ochi, aș fi devenit slabă și aș fi pierdut puterea de a-mi împlini sfârșitul.

Dar știu că trebuie s-o fac. Copiii ți-au fost mereu mai apropiați decât mine. Și s-au îndepărtat și mai mult de mine de când sunt o epavă emoțională. Sunt extenuată mereu, dar și atât de nervoasă pe tine! Moartea mea știu că te va pedepsi. Știu cât de mult mă iubești. Și cât de mult vei suferi din cauza sinuciderii mele. Poate asta e speranța mea că zguduirea asta te va readuce pe drumul cel drept, care mie mi-e închis pentru totdeauna în viața asta. Și

atunci, știu asta, le vei fi copiilor un tată bun, așa cum mie mi-ai fost mereu un soț bun.

Te iubesc atât de mult, în pofida tuturor,

Daiana

Deja privise îndelung în gol la prima pagină a scrisorii, când lingurița de pe farfurioara de cafea începu să zbârnâie. Klara, prinsă încă sufletește în lumea morbidă pe care cuvintele Daiane i-o schițară, avu nevoie de timp să înțeleagă că mobilul ei provoca vibrațiile masei.

— Alo?

— Ce mai faceți, Klara?

Odată cu primele cuvinte ale apelului, temperatura din cafenea scăzu până la nivelul la care domnea afară, pe stradă.

Intuitiv, Klara își apucă șalul pe care-l așezase pe scaun lângă ea. În același timp, se asigură că fiica ei era în siguranță.

— Jules?

Numele, pe care cândva îl considerase așa frumos, încât și l-ar fi putut imagina pentru un viitor copil, îi devenise între timp atât de urât, încât i se făcea rău doar dacă îl rostea.

— Nu vă rețin mult, nu vă faceți griji! Nici nu o să vă mai sun vreodată. Asta chiar va fi ultima noastră convorbire.

Pe lângă șal, Klara își luă și jacheta de puf și păși spre ușa cafenelei, fără s-o piardă pe Amélie din ochi prin fereastra lungă până în podea.

— Sun la poliție.

Ceața condensată îi învelea cuvintele ca fumul unei țigări electronice. Erau puțin sub zero grade, dar frigul interior pe care-l simțea era mult mai

puternic.

— Nu vine mereu atât de repede pe cât e nevoie.

— Ah, da, uitasem! Doar sunteți Notruf-Killer¹.

După ce presa aflase cine fusese răspunzător de crime, îl rebotezaseră pe Jules.

— Vorbesc din experiență, pentru că, în noaptea aia, am încercat și eu să cer ajutor. Mă gândeam că fiica dumneavoastră ar fi amenințată. Mai degrabă mă expuneam eu decât să pun un copil în pericol.

Klara îi făcu semn cu ochiul lui Amélie prin sticla proaspăt spălată a vitrinei, iar ea îi aruncă o privire fugară, dar era liniștită că mami vorbea la telefon din fața cafenelei.

— O, cât de onorabil! Dar ați fost singurul pericol pentru Amélie. Dumneavoastră v-ați luptat cu babysitter-ul!

— Citesc ziarul, Klara. Știu prea bine. Cât despre ce s-a întâmplat cu Vigo, chiar îmi pare rău! Aveam cheia din torpedoul soțului dumneavoastră, despre care știam că în ultima sâmbătă a lunii mereu se întorcea acasă foarte târziu.

După ce petrecea în Le Zen. Sau în „grajd”, gândi Klara și se întreabă câte ședințe de terapie ar fi fost necesare până să poată vorbi deschis despre asta cu o terță persoană.

— Nu știam nimic de vreun babysitter. Când am ajuns, trebuia să fi adormit deja în camera de oaspeți.

Klara strâmbă din nas disprețuitor.

— Credeați că-mi las copilul nesupravegheat?

— Ați uitat deja? Voi ați să-l lăsați pentru totdeauna singur, pară Jules.

Amintirea încercării nereușite de suicid avu un efect revigorant pentru Klara.

Deși Jules avusese absolut dreptate în privința apelului din noaptea aceea. În fond, toate încercările ei de suicid fuseseră doar strigăte după

ajutor, dar cu jumătate de gură. De la saltul întrerupt de pe stânca de cățărare, până la încercarea eșuată de a se intoxica cu gaze de eșapament.

Pe stradă, o femeie însărcinată împingea un landou și se opri în fața unui magazin cu haine pentru gravide.

Privit statistic, una din patru femei cunoaște violența domestică. În mare parte, situația devine mai gravă în perioada sarcinii, pentru că bărbatul se simte și mai inutil, îi trecu prin cap Klarei la vederea acesteia.

I-o fi și ei frică să meargă acasă?

Privi iar către Amélie, care stătea cu un picior îndoit sub ea și a cărei singură problemă era cu ce culoare să picteze trunchiul palmierului insular.

— Ce vreți? îl întrebă pe Jules.

— Să lămuresc ceva.

— Nu mai e nevoie s-o faceți. Am citit scrisoarea de adio a Daianei.

— Înseamnă că Caesar v-a dat o copie. De asta mă temeam.

Klara clătină din cap și-și coborî vocea, deși niște tineri, care veneau dinspre stația de tren, începură să strige în gura mare.

— Sunteți mai bolnav decât credeam.

Dezgustată, Klara intonă următoarele cuvinte:

— Crimă în echipă? Împreună cu tatăl drag.

— Tocmai că nu. Eu abia dacă am ceva în comun cu cel care m-a crescut. El iubea să chinuie oamenii, eu nu. El voia să le înfricoșeze pe femei, eu să le ajut.

— Omorându-le?

Tinerii au ales pe post de sală de repetiții pentru cântecele lor de fotbal locul de joacă de lângă cafenea. De fapt, era destinat doar copiilor până în zece ani, dar asta le era indiferent rebelilor, după cum se auzea.

— Prin faptul că le-am arătat că trebuie să acționeze. Eu le arăt victimelor că există un drum dincolo de capcană. Da, în sensul ăla, presiunea trebuie acumulată. De aia setez un ultimatum. Mă bucur că

motivele mele sunt acum cunoscute public. Altfel, voi, femeile, n-o înțelegeți.

— Ce e de înțeles la faptul că nu e voie să omori oameni?

— Dar exact asta fac femeile ca dumneata, Klara. Ce credeți ce s-ar fi ales de fiica dumneavoastră dacă nu v-ați fi eliberat? Ar fi învățat un tipar. Că este complet normal ca tata s-o lovească pe mama, s-o tortureze, s-o umilească. Că singura cale e sinuciderea. Astfel ați fi făcut din Amélie viitoarea victimă.

Klara se abținu, nervoasă pe faptul că Jules, în portretizarea unei lumi sucite, dirijase atenția către un adevăr trist. Și ea învățase rolul victimei de la părinții ei. Ce s-ar fi ales totuși de ea, dacă mama ei ar fi avut puterea să se apere de soțul ei?

— Ați auzit cu siguranță de sora mea, Rebecca.

— Nu dă interviuri, răspunse Klara.

— Dacă ar da vreunul, ar trebui să le spună reporterilor cât de mult a suferit din cauza slăbiciunii mamei mele. Mama mea nu a întreprins niciodată ceva împotriva tatălui meu. I le-a îndurat pe toate. Din asta, Becca a învățat, conștient sau inconștient, că rolul dat de la natură femeii este acela de a îndura în tăcere și fără reproș dominația bărbatului. Dacă mama mea nu ar fi plecat atunci, sora mea ar fi fost azi și ea o victimă, așa cum sunteți dumneavoastră, Klara.

Jules se corectă imediat:

— Cum ați *fost*! Nici măcar nu știți ce realizare magnifică ați împlinit când l-ați eliminat pe Yannick.

— Tatăl dumneavoastră! șuieră Klara.

Încuviință plină de iubire în direcția lui Amélie și se liniști când aceasta se aplecă din nou asupra lucrării ei artistice.

— Mâna dreaptă criminală a dumneavoastră?

— Greșit, tatăl meu a fost doar un impostor.

Klara ezită.

— Un moment?! El n-a ucis niciodată?

Auzi cum Jules plescăie disprețuitor cu limba.

— Pentru asta era mult prea laș.

— Dar nu înțeleg! Cum a aflat că sunteți Kalendar-Killer, dacă nu i-ați spus-o?

Îl auzi pe Jules expirând greoi, înainte să spună:

— Într-o zi oarecare a existat o inundație în locuința de sub mine. Eu eram la muncă și indisponibil. Vecinul a crezut că patul meu a fost de vină și l-a sunat panicat pe administrator. Acela știa că tatăl meu a locuit cândva acolo și era încă coproprietar în acte. Așa că l-a sunat, iar bătrânul meu curios a organizat intervenția unui lăcătuș și s-a folosit de situație pentru a vedea cum trăiesc.

— Și așa a descoperit patul cu apă?

Și conținutul său teribil.

— N-a spus niciun cuvânt despre asta, s-a comportat așa, de parcă toate ar fi fost normale, dar eu sunt sigur că a trecut prin toată locuința cu acea ocazie și a găsit și dosarul cu documentația de sub pat.

— V-ați fotografiat victimele?

Klara ar fi vrut să vomite.

— Doar data de pe perete.

— Doar!

Ea ezită.

— De fapt, ar trebui să mă puteți înțelege, Klara. Am trăit cazuri ca al dumneavoastră de sute de ori. Iar și iar femeile mă sunau pentru ajutor, dar atunci când îl trimiteam, rămâneau lângă bărbații lor. Se lăsau lovite, chinuite, violate, omorâte. Am vrut să stabilesc un exemplu, să reformez părțile vizate, să le fac să se sustragă din rolul victimei. Și la dumneavoastră pare să-mi fi reușit.

— Sunteți cu adevărat nebun.

— Mda, probabil că aveți dreptate, totuși, sunt sigur că sunt mult mai sănătos decât a fost vreodată tatăl meu. Toată viața lui și-a creat satisfacție din a chinui femeii. Iubea s-o distrugă fizic și psihic pe mama mea. Frica ei era ca un drog pentru el și a tânjit după el chiar și după moartea ei. Se excita când vedea cum se stinge fericirea din ochii unei femei. Când observa cum cuvintele și faptele lui distrugau orice bucurie de a trăi în ea.

Așa... ca la mine, gândi Klara. Când s-a culcat prima oară cu mine pentru a-mi arăta apoi că am intrat în pat cu un monstru.

— A mințit-o pentru a-i otrăvi sufletul, Klara. Așa cum a mințit-o pe Daiana și astfel a împins-o la moarte.

Klara râse batjocoritor.

— Ah, vreți să spuneți că prietena dumneavoastră ar fi făcut față mai degrabă dacă știa adevărul: că ați fost singurul responsabil pentru crimele Kalendar?

— Da. Totuși, asta a scris-o Daiana explicit în scrisoarea ei de adio. Dacă ați citit-o cu atenție, trebuie să vă fi dat seama că, în adâncul sufletului ei, nu a avut niciodată intenția să-și ia viața. Așa ca dumneata, Klara.

— De unde știți asta?

— A vrut să mă mai sune o dată înainte! Pentru că știa că vocea mea o va opri din asta.

Klara aprobă inconștient. Cum formulase Jules odată?

Era disperată, dar dorința ei de moarte nu a fost totuși, în final, atât de puternică precum iubirea unei mame.

Pe atunci nu-i era clar, dar cuvintele acelea au contat și pentru ea în noaptea aceea.

— Strigăt după ajutor încolo, strigăt după ajutor încoace. Chiar dacă mă înșel în privința asta, Daiana tot ar fi fost în viață, continuă Jules. Tatăl meu e singurul vinovat. Dacă nu i-ar fi servit minciunile alea Daianeii, nu s-ar fi ajuns niciodată atât de departe. Soția mea nu și-ar fi tăiat venele. Copiii mei nu ar fi murit.

— Dar tot ați fi fost un ucigaș.

Jules respira iar greoi, dar fu de acord cu ea.

— Asta e corect, sunt un ucigaș. Dar în acea noapte v-am salvat, Klara.

— Lăsându-mă să mă întâlnesc cu tatăl dumneavoastră?

Jules o lăsase să danseze ca pe o marionetă atârnată de fire invizibile. O făcuse să creadă că va ajunge la Caesar, dar o ademenise în propria lui locuință.

La naiba, a lăsat până și ușile deschise pentru mine.

— V-am oprit să vă sinucideți, Klara.

— Pentru ca, în schimb, să aibă voie tatăl dumneavoastră, bolnav psihic, să încerce?

Strânse din dinți și șuieră:

— Nenorocitul a vrut să mă tranșeze!

— Nu sunt sigur dacă ar fi fost într-adevăr capabil de asta. Repet, tatăl meu n-a omorât niciuna dintre femeile astea. Oricum, asta recunosc, în acea noapte l-am ademenit complet. M-am prefăcut neștiutor. Am acționat de parcă nu știam că el e impostorul meu și că li se prezentase ca Yannick. Mi-am ademenit tatăl la Le Zen pentru a întreprinde cvasiinvestigații despre el însuși.

— Ca să-l chinuiți?

El aprobă și adăugă:

— Și pentru a-l aduce în punctul în care să facă o greșală.

— L-ați asmuțit asupra mea!

— Da, dar nu v-am predat lui complet, lipsită de apărare.

Klara încuviință.

— Ați sperat că voi folosi pumnalul de pe perete!

— Și să vă ridicați măcar o dată în viață deasupra condiției dumneavoastră, exact.

Patul cu apă. Pumnalul japonez. Pardesiul lui Tannberg, ciuruit de gloanțe. Corpul lui, care mai întâi căzu, iar apoi se prăbuși ca un coș de

fum demolat.

Amintirile din ultimele ei minute în apartamentul lui Jules îi fulgerară în minte ca niște fotografii proiectate pe perete. Și tot ca atunci, pulsul ei accelera, iar frica se instalează în pieptul ei, cu o presiune grea ca plumbul.

— Dar dacă nu l-aș fi omorât? Dacă aș fi venit pur și simplu acasă ca să-mi mai iau adio de la Amélie... șopti Klara, iar Jules duse gândul până la capăt:

— Atunci v-aș fi ucis.

Ea ezită. Astfel, Jules îi confirmă bănuielele de coșmar care o urmăreau în fiecare noapte până adormea. O pândise în propria ei locuință!

— N-aș fi făcut-o cu plăcere. Dar numai așa s-ar fi întrerupt ciclul. Nu puteam să permit ca și Amélie să devină o victimă.

Klara privi din nou în cafenea și, în acea secundă, Amélie îi făcu semn cu ochiul că ar trebui să se întoarcă și să se uite la desenul pe jumătate terminat, așa că femeia se întoarse înapoi.

— Cândva fiica dumneavoastră va fi destul de mare și va afla că mama ei este o eroină, care nu se lasă îmbrâncită de bărbați, ci ia frâiele în propriile mâini. Chiar dacă mi-aș fi dorit, normal, să vă fi debarasat imediat și de soțul dumneavoastră. Dar asta am preluat-o atunci pentru dumneavoastră.

Klara își scoase iar șalul și jacheta, fața ei arzând ca focul din cauza schimbării bruște de temperatură. Chelnerița o privea întrebătoare, dar Klara, zâmbind, îi făcu semn că nu are nevoie de nimic momentan. În afară, poate, de un năvod pentru cel pe care-l numiseră Kalendar-Killer.

— Luați-l ca pe un cadou din partea mea, spuse Jules. Doar știți, Martin merita să moară.

— Nimeni nu merită, ripostă Klara cu jumătate de gură. Veți fi tras la răspundere pentru asta.

— Am fost deja. Odată cu Daiana, mi-am pierdut sensul vieții.

Klara își scuipă nervoasă cuvintele printre dinții încleștați:

— Sunteți bolnav mintal, și asta o știți, nu? Vreți să îmi vindeți acțiunile dumneavoastră perverse ca asistență, folosindu-mă ca unealtă.

— Greșit. Doar v-am condus spre o altă ieșire. Singură ați decis să treceți prin ea.

— Sunteți un monstru.

— Vă rog!

Jules chiar chicotea.

— Dintre toți bărbații din viața dumneavoastră, am fost, în ultimul timp, cel mai inofensiv.

Klara bufni într-un râs isteric, ceea ce îi atrase privirile iritate a două femei de la masa alăturată, care s-au simțit întrerupte din discuția lor.

— Inofensiv? spuse ea și ar fi vrut să fugă din nou din cafenea, unde măcar putea să urle. În patul dumneavoastră înotau părți din cadavre!

— Nu ca trofee, ci ca memento. Mama mea trebuia mereu să-mi aducă aminte de determinarea mea.

— Mama dumneavoastră?

Klara închise ochii, revăzând cum înotau oase în camera amintită, umplută cu apa sângerie a conștiinței ei. Era din nou întinsă pe patul cu apă; i se făcu greață doar la gândul celor făcute cu Yannick pe pat, dar, pentru prima oară, înțelese a cui oase fuseseră sub ea.

— Credeam că mama dumneavoastră...

Nu, se corectă ea însăși în gând. Normal că nu fugise așa pur și simplu, odinioară. Ea fusese prima victimă a lui Jules. Pentru că mama sa nu i s-a împotrivit tatălui.

— Ani de zile i-am ținut resturile îngropate în grădină, abia mai târziu am căutat pentru ea un loc mai bun, spuse Jules. Înțelegeți acum, ce fel de porc e tatăl meu?

— Așchia nu sare departe de trunchi.

— Greșit, o contrazise Jules. Nu sunt vreun mincinos, așa cum a fost el. Întreaga lui viață s-a încurcat dintr-o minciună în alta. Până la moarte. Îi era

frică de ceea ce mi-ați putea povesti la telefon, ceva care să mă pună pe urmele lui. A fost aproape comic cum a încercat, mereu panicat, să mă influențeze să întrerup convorbirea cu dumneavoastră. Neîncetat mi-a cerut să închid. V-a prezentat ca pe o mincinoasă, o nebună pe care nu ar trebui să o creadă nimeni.

Klara încuviință mută. Ideea asta nu putea să-i fi venit greu lui Hans-Christian Tannberg. Totuși, fusese înainte într-o clinică psihiatrică.

— În final, nu i-a venit nimic mai bun în minte decât să mi-l ofere pe Caesar ca suspect.

— Pentru a se proteja, constată ea.

— Da, amuzant. N-am idee cum voia astfel să-și tragă capul din ștreang, poate că nici el n-o știa prea exact. Improviza, dar cândva a ajuns la capătul răbdării, iar lui i-a mai rămas o posibilitate.

— Trebuia să mă prindă, calculă Klara.

— Exact, o aprobă Jules. De aceea a venit imediat la mine acasă când i-am spus că veți fi acolo.

Klara își scutură capul. Trebuia să recunoască. Meșterise isteț jocul de-a șoarecele și pisica, și asta cu doi participanți care nu știuseră, în niciun moment, care dintre ei era șoarecele și care pisica. Fără tragere de inimă, trebuia să recunoască genialitatea perversă din spatele acelui plan. Jules o adusese într-o stare din care doar unul putea ieși învingător: chiar Jules. Dacă nu i s-ar fi putut opune lui Hans-Christian Tannberg și ar fi fost ucisă de el, Jules s-ar fi ocupat ca tatăl lui să fie învinovățit și pentru celelalte crime. Klara era sigură că Jules, în acea noapte, n-a vrut să cheme poliția pe strada Pestalozzi pentru salvarea ei, ci pentru ca Hans-Christian Tannberg să fie prins în flagrant, precum Kalendar-Killer.

— Acum știți tot adevărul, Klara.

De parcă acela ar fi fost un cuvânt-cheie, ea deschise iar ochii. Nimic în jurul ei nu se schimbase. Ospătarii erau în spatele barului, femeile discutau, fiica ei picta.

— Rămâneți cu bine! își luă Jules rămas-bun cu o frază fără sens, de modă veche.

Ceva în Klara striga să închidă imediat și mobilul pângărit de convorbire să-l arunce în coșul de gunoi. O altă voce interioară o silea să-l amenințe pe Jules deschis:

— Știți că voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a fi găsit și pedepsit.

— Normal că știu asta. Dacă ați învățat ceva din noaptea aceea, atunci știți că trebuie să vă împotriviți bărbaților.

Râse, sunând straniu de mândru de asta.

— Veți continua să ucideți? întrebă Klara.

— Vă mai place acel Chai Latte sau a devenit rece între timp?

Klara se albi. Își fixă privirea pe paharul în care spuma deja dispăruse, de atât de mult timp nu mai băuse din el.

— Unde sunteți? întrebă ea și privi în jur.

În afară de Amélie și cele două femei, în cafenea mai erau doar doi clienți care stăteau ceva mai departe, lângă toalete. Un singur bărbat, mic, cu o voce foarte înaltă. Tocmai discuta cu tovarășul lui, în timp ce Jules îi dezvălui:

— Uitați-vă lângă dumneavoastră, pe scaunul liber.

Klara privi în dreapta. Inima ei sări peste o bătaie când găsi un trandafir acolo.

— Țasta e cadoul meu de adio. De acum rămân doar însoțitorul invizibil.

În acel moment se auzi clopoțelul ușii din cafenea și un bărbat înalt, cu umerii lați, intră.

— Așa, și acum gata pentru azi, își luă Jules la revedere înainte să închidă. Prietenul dumneavoastră e aici.

¹ „Apel de urgență”, păstrat datorită rolului de element component în numele propriu *Notruf-Killer* (n.tr.).

— **A** răți ca moartea în vacanță, râse bărbatul și o sărută pe frunte.

Se străduia ca în prezența ei să nu sune prea berlinez, dar nu îi reușea tot timpul.

— Hendrik! strigă Amélie bucuroasă și sări din colțul ei de pictură direct pe muntele de bărbat, de parcă ar fi fost un castel gonflabil.

În brațele lui Hendrik, în fața pieptului său voluminos, fetița de șapte ani arăta ca o păpușă de porțelan fragilă, *ceea ce, în fond, și este*, gândi Klara și se sili să zâmbească, în timp ce lăsă trandafirul să cadă sub masă.

Klara își avertiză fiica chicotind să nu fie atât de gălăgioasă, dar Hendrik se prefăcea iar că episodul cu glonțul se întâmplase cu decenii în urmă, nu doar cu câteva săptămâni, comportându-se de parcă nu ar fi existat o operație de urgență. Recuperarea fusese incredibil de rapidă, totuși, Klara știa că încă lua zilnic analgezice.

— Mi-ai adus ceva? voi Amélie să știe, iar el scoase, ca întotdeauna când o vizita, un suvenir din geantă.

Astăzi era o pungă cu pudră efervescentă, care foarte curând avea să fie împrăștiată peste rochița lui Amélie și podeaua cafenelei. Radiind, fetița se grăbi la bar pentru un pahar cu apă, iar apoi se așeză la masa ei de pictură.

— Îți seamănă atât de mult, Klara!

În timp ce privea în urma lui Amélie, Hendrik zâmbea. Klara simți un junghi ușor, ca întotdeauna când îi pronunța prenumele. În acea noapte sortită, a primei lor întâlniri din parcare, se întrebă de unde îl cunoștea. Îl găsisese, normal, prin Martin. Porcul o „licitase” sub numele ei real.

— Cine a fost acum la telefon? voi Hendrik să știe și se lăsă zgomotos să cadă pe un scaun.

— Nu fi mereu așa curios.

Klara se simțea în largul ei în prezența acestui bărbat neobișnuit, care își câștiga existența, de fapt, dezbrăcându-se în fața femeilor străine.

Dar numai până la slip, cum emfaza el.

— A fost avocatul meu, minți Klara.

Avea să-i povestească mai târziu lui Hendrik despre convorbirea cu Jules, atunci când copilul urma să doarmă, iar ea va rămâne incapabilă să închidă un ochi. Nu exista un mijloc mai bun de stimulare decât un trecut de coșmar.

— Așa, atunci povestește-mi totuși ce facem noi, trei simpatici, cu ziua asta? întrebă Hendrik, care considera inutile pauzele dintr-o convorbire și minutele de tăcere, după cum Klara trebui să învețe în ultimele săptămâni.

Oricum, asta trebuia să fie un avantaj, fiindcă nu ar fi fost de acord să iasă la o întâlnire cu el dacă nu i-ar fi vorbit neconținut.

Începuse încă de la primă vizită pe patul lui de spital. Klara a vrut să se scuze pentru fapta ei, dar el era zburdalnic și turuia ca o morișcă. Împușcătura care se eliberase din pistol și-l nimerise încă i se părea un fragment de coșmar.

— *De ce a fost arma încărcată?* îl întrebese la revederea lor, iar el răspunsese cu o mutră drăguță, aproape jalnică:

— *Bărbați geloși: doar știi că-s stripper. Io am fost atacat atât de des de tipi care voiau să știe dacă la petrecerea de burlăcițe a femeilor lor se mersese prea departe. Așa că mi-am luat o armă pentru liniștea mea.*

Pentru „liniștea” lui și-a păstrat și mereu costumul după spectacole:

— *Până ajung acasă. Pentru ca nimeni să nu-mi vadă fața și să mă pândească într-o parcare.*

Știa și el că aici era în joc mai mult decât puțină paranoia și că exagera grosolan. Hendrik era mai degrabă un contemporan timid, care își compensa stările de nesiguranță cu antrenarea mușchilor, poziții erotice și o armă letală, pe care nu intenționa vreodată s-o folosească. Din cauza cazierului (timp de trei ani „uitase” să plătească taxele), permisul de portarmă îi fusese retras. Pentru asta și pentru depozitarea inadecvată a pistolului ar fi trebuit să răspundă din nou în fața instanței. Toate astea i le-a mărturisit la „cafeaua de reconciliere” din cafeneaua spitalului.

— *Da, am mințit. Arma era adevărată. Dar te-am crezut o nebună care umblă noaptea prin pădure și vrea să-mi șparlească mașina. N-ar fi trebuit deloc să ajungă în mâna ta, așa că ți-am spus că arma nu-i bună de nimic.*

Klara se aplecă în față, îi atinse mâna lăbărtată pe care încă n-o atinsese intim pur și simplu pentru că era mult prea devreme pentru asta, dacă s-ar fi întâmplat vreodată, și îl întrebă:

— Ai găsit-o?

Hendrik încuviință și scoase plicul la vedere. Al doilea bărbat care îi pune un plic pe masă în acea cafenea, doar că cel de la Hendrik era mult mai gros.

— Cât de mulți sunt? voia el să știe.

— Mulți.

Îl rugase să ia banii din seiful casei de la lacul Lietzen. Din locuința în care nu mai voia să calce vreodată în viața ei.

— Cred că undeva în jur de zece mii de euro.

Erau „banii pentru jocuri” pe care Martin îi păzea acasă.

Hendrik fluieră printre dinți apreciativ.

— Uau! Și pentru ce ai nevoie neapărat de teanc azi?

Klara privi pe fereastră spre arcada feroviară din Piața Savigny, pe care abia o puteai distinge de la distanță.

— Revin imediat, mormăi Klara și se ridică.

Îl rugă pe Hendrik cel nedumerit să aibă grijă de Amélie și merse spre ieșire.

— Încotro mergi? îi strigă din urmă, iar ea îi zâmbi în timp ce se întorcea.

— Încerc imposibilul.

S-o dreg.

— Poate-mi reușește.

Klara păși afară în aerul rece de ianuarie și se gândi că „poate” era cel mai crud, dar și cel mai optimist cuvânt de pe pământ.

Atentă, se apropie de tabăra de noapte a acelui vagabond care stătea pe salteaua lui jilavă și care, de sub învelitoarea de plastic, îi aruncă o privire speriată. O privire care-i lămură suspiciunea că frica și durerea nu mai puteau fi niciodată luate înapoi, odată ce au fost provocate unei ființe umane.

Dar, uneori, este posibil să facem amintirile lor un pic mai suportabile.

Poate, gândi Klara și apucă plicul pentru a i-l da profesorului în a cărui ochi triști era ceva asemănător cu speranța.

Dacă nu se înșela.

Poate.

Despre romanul meu

Berlin, 1 aprilie 2020

Din păcate, asta nu este o farsă de aprilie: scriu aceste rânduri într-un moment în care, împreună cu milioane de alți oameni, mă aflu într-un thriller real, care se numește *Corona*.

Capul meu îmi pleznește din cauza valului de informații pe care îl tot pompez în el, până la refuz, de săptămâni întregi. Alaltăieri, mobilul m-a înștiințat că timpul petrecut, în medie, în fața ecranului, în ultima săptămână era de opt ore și douăzeci de minute pe zi (adică, cu trei minute întregi mai mult ca de obicei)!

În secunda asta, *live*, apare că Italia a prelungit interdicția de călătorie până pe 13 aprilie. 87.000 de angajați Lufthansa au fost trimiși la un program de lucru scurt, bărbații și femeile din Panama mai au voie pe stradă doar separați, iar numărul celor care au murit de Covid-19 în SUA a urcat la 4.000. În Germania sunt 69.346 de infectați depistați, și avem de jeliț 774 de morți. Este 1 aprilie. Și nimeni nu știe când se va termina.

Dar există speranță. Iar dacă citiți acum rândurile astea, atunci speranța mea s-a împlinit. Căci, în momentul de față, la 10:37 ora Berlinului, n-am nicio idee dacă *Der Heimweg* va apărea la timp în toamnă. E de la sine înțeles că, în prezent, sunt probleme mult mai urgente decât termenul de lansare a unui thriller psihologic. Dar dacă îl țineți acum, în formă legată, în

mâini, înseamnă că editurile încă lucrează. Că lanțurile de aprovizionare nu s-au întrerupt complet. Și că vânzarea cărților, măcar într-o formă oarecare, mai există. (Dacă îl citiți ca e-book, măcar mai funcționează internetul, e și asta ceva.)

Tocmai am avut voie să dau un interviu DPA¹, în care am fost întrebat dacă scenariul în care ne aflăm cu toții n-ar fi precedentul unui thriller. Am dat un răspuns evident: „Nu!”

Adesea am fost criticat că întâmplările din cărțile mele nu sunt nici măcar reale. Că anumite crime ar fi nerealiste și aparțineau doar imaginației mele. Astăzi spun: „Din fericire!”

Scriu în scopul discuțiilor pe care le pot aprinde. De asta nici măcar nu vreau să exploatez durerea care există, e reală în lume, exact în fiecare detaliu. N-am înțeles niciodată de ce în ochii așa-numiților critici este dezirabil dacă nu cumva soțul lăsat în urmă se gândește când citește: „Bine cercetat, domnule Fitzek. Tot așa de crud a fost executată și soția mea de către Serienkiller!”

Am fost întrebat apoi cum de citim orice poveste înfricoșătoare. În fața unei catastrofe prezente, nu ar fi mai bună preocuparea pentru ceva „superficial”? (Indiferent ce înseamnă asta.)

Și aici am negat și am putut folosi ocazia să remediez o eroare majoră. Cei care nu apreciază literatura de suspans își exprimă adesea o lipsă completă de înțelegere față de cum ai putea avea vreo satisfacție atunci când ai de-a face cu moartea. Greșeala acestui punct de vedere: literatura de suspans bună este, în primul rând, mereu într-o dezbatere cu viața!

Chiar și înainte de Corona, mulți dintre cei care-mi citeau cărțile trebuiau să sufere lovituri ale sorții. Asta o știu din numeroasele scrisori pe care le primesc la *fitzek@sebastianfitzek.de* (sorry dacă nu pot răspunde mereu la toate!)

Dacă ar mai exista supraviețuirea fortuită în urma unui accident de mașină sau după o recuperare dintr-o boală grea, sau după o depășire a

morții timpurii a unei rude apropiate, atunci acea rază vine din înțelegerea faptului că fiecare lovitură a sorții ne face să contemplăm valoarea intrinsecă a vieții.

Am crezut că sunt de la sine înțelese momente precum vizita la cinematograful, shoppingul cu prietenii, masa la italieni, vacanța de vară în Grecia, drumul până la terenul de tenis...

Catastrofa – și asta e singura veste bună – îmi reordonează prioritățile. Îmi arată cumva cât de grozavă poate fi o comunitate online, dar cât de important, mult mai important, e contactul real cu oamenii.

Un thriller bun ne face să ne confruntăm cu un pericol născocit și, astfel, ne antrenează empatia. La sfârșit, ne lasă să ne gândim și la noi înșine. Cum ne-am comporta într-o situație extremă?

Violența, teza mea, care în thrillerul acesta joacă un rol major, ne înlătură masca de pe chip. Și, credeți-mă, fiecare dintre noi poartă una. Doar îmbrăcămintea și frizura ne maschează. (Eu unul îmi ascund surplusul de pe șolduri cu cămăși largi și am o frizură care nu-mi lasă începutul de chelie să arate ca o pistă de aterizare pentru avioane. Cel puțin așa sper, vă rog să nu-mi spulberați iluzia!) În fața unei catastrofe suntem totuși „goi”. Nu mai avem timp pentru vorbe grandioase și planuri pe termen lung. Trebuie să acționăm – chiar imediat. De aceea se spune că o criză scoate mereu ce e mai bun și mai rău din om. Mai concret: criza îl face pe om. Ea ne dezvăluie adevăratul Eu. Din acest motiv îmi arunc mereu, cu drag, protagoniștii în apă rece și am o mulțumire diabolică să-i văd cum se zbat. Această mulțumire îmi dispare totuși când apa din ficțiune se scurge în realitate. Atunci, după părerea mea, nu mai e bună ca sol fertil pentru conversații.

Cum se întâmplă mai mereu, și cu Corona s-a adevărit încă o dată, din păcate, o veche înțelepciune a scriitorilor: realitatea e mai ciudată, teribilă și mai inimaginabilă decât ficțiunea. Adesea trebuie ca noi, autorii, să alterăm adevărul real pentru a ni se crede minciuna fictivă.

Apropo, într-adevăr: Linia telefonică pentru însoțire pe drumul spre casă chiar există! Dacă aveți ocazia, vizitați www.heimwegtelefon.net!

Evenimentele și secvențele de jur-împrejurul „liniei telefonice pentru însoțire” care apar în acest thriller aparțin doar imaginației mele (după cum deja am menționat). Și mi-am permis câteva libertăți artistice în legătură cu linia telefonică pentru însoțire, în ceea ce privește derularea muncii și tehnologia. Astfel, adevăratul Heimwegtelefon este un serviciu pentru toți oamenii, în timp ce linia „mea” telefonică pentru însoțire s-a specializat pe apelurile femeilor.

¹. Acronim pentru *Deutsch Presse-Agentur*, agenție germană de presă (n.tr.).

Mulțumiri

Pentru ca fantezia mea să nu se blocheze între laptop și Nirvana și la această carte, a fost nevoie de susținerea foarte multor complici, cărora vreau să le mulțumesc laolaltă. (Și trebuie! Ei nici măcar nu cred cât de ofensați sunt unii doar pentru că am uitat să le menționez numele aici. În 2007 am pățit asta cu un prieten bun și, până în ziua de azi, îi vine greu să mă salute!)

Știu deja: Din cauză că nu pot suporta mulțumirile din alte cărți, ale mele se cam lasă așteptate. De aceea mi se pare stupid ca, la sfârșit, să mă izbească niște nume care mie, ca cititor, nu-mi spun nimic. Pentru a vă arăta câte persoane sunt implicate în crearea unei cărți, și totuși să nu vă chinui, am ales iar calea (ceva mai lungă) de mijloc. De data asta prezint pe scurt persoanele implicate, pentru ca voi să știți cine se află în spate.

Și astfel le mulțumesc din toată inima următorilor:

Carolyn Graehl și Regine Weisbrod

Fotografiile au o propoziție standard la ședințele foto: „Super, foarte mișto! Exact cum trebuie... Imediat mai tragem un cadru.” Asemănătoare sunt comentariile supercititoarelor mele Carolyn și Regine la prima variantă a manuscrisului, chiar dacă îmi scriu: „A naibii de incitantă prima versiune. Avem doar două sute cincizeci de întrebări.” Așadar, fiecare dintre ele face cartea să devină o lucrare mult mai bună.

Doris Janhsen

Redactorul meu se enervează mereu în secret, așteptând luni întregi până primește ceva de citit, pentru că mai întâi lucrez asupra celor două sute cincizeci de întrebări. Cel puțin așa spune Doris. Poate e și foarte bucuroasă de perioada de grație, care îi permite să țină frâiele prăvăliei Droemer-Knaur, fiindcă, pentru un autor ca mine, nu există o patrie editorială mai bună.

Josef Röckl

Cine crede că oamenii finanțelor trebuie să fie mereu uscați și sobri, se înșală cu Josef. Totuși are dreptate. În fotografiile oficiale din presă, întruchipează seriozitatea pe care o aștept de la un lider afacerist, care devorează bilanțuri așa cum alții întreprind *binge-watching*¹. Dar când își scoate jacheta la cina relaxată a unei edituri, după terminarea programului de lucru, bucuria de a trăi este la fel de contagioasă ca... (Ah! În situația actuală, mai bine evit comparații molipsitoare, știți deja ce vreau să spun!)

Sibylle Dietzel, Ellen Heidenreich & Daniela Meyer

Trebuie deja să fi făcut mușchi de la cât și-au pus mâinile în cap, căci mereu când scriu editurii: „Aș avea poate o idee despre cum ar putea arăta cartea”, asta înseamnă pentru săraca femeie de la departamentul de producție mult mai multă treabă. Amintesc doar de *Pupsi&Stinki*, unde mi-am dorit să fie inclusă o pernă glumeață pentru fiecare carte pentru copii, în final întreaga editură trebuind să testeze o duzină de astfel de perne pentru „calitate” (nici măcar una n-a rezistat). Numerotarea inversă, etichetele dintre pagini sau ambalarea pachetului— ei o fac posibilă!

Bettina Halstrick

Agencia sa de marketing pentru cărți și autori, construită independent, a avut de-a face cu proiecte mari și, cu toate acestea, ea nu s-a descotorosit de mine. Deci, aici, munca ei impresionantă a mai achitat o factură.

Hanna Pfaffenwimmer

Dacă ar fi după ea, aş fi prezent în fiecare librărie din Germania, Austria și Elveția. Și dacă anul ar avea cinci mii cinci sute cincizeci și cinci de zile, atunci șeful echipei de evenimente Droemer ar fi mai mult decât fericit să organizeze toate acestea pentru mine. Dar, din păcate, mai și scriu cărți... (*sorry*, Hanna, obicei enervant, n-am idee când o să mă lepăd de el.)

Steffen Haselbach

Pe cartea lui de vizită este scris editor beletristic. În mobilul meu e salvat ca „Mr. Magic”, căci reușește mereu să vină cu cele mai geniale titluri de carte. Așa a fost cu *Insasse*, aflat deja în portofoliul lui, și acum *Der Heimweg*. Și toți cei care gândesc: „Ei, așa greu nu poate fi, iar titlurile nu sunt chiar atât de inventive” nu și-au frământat creierii asupra întrebării... să nu fie nici prea excentric și, înainte de toate, să nu fie deja atribuit (părinții care caută nume pentru copii știu despre vorbesc).

Helmut Henkensiefken

Agencia lui se cheamă ZERO, dar echipa lui și cu el sunt opusul nulităților. Ei dezvoltă cele mai bune coperte pentru cărți din Germania, nu doar pentru lucrările mele. Pentru mine, Helmut e un erou de când a fost primul care a reușit să-mi facă o poză de care sunt și eu mulțumit (mă consider la fel de fotogenic precum un monstru din adâncuri).

Katharina Ilgen

N-am văzut vreodată ca liderul departamentului de Marketing & Comunicații să nu râdă (poate ar trebui să încetez să-mi îndes la *meeting*

sacoul în pantaloni). Este mai mult decât o mulțumire să fiu susținut deopotrivă profesional și amical.

Monika Neudeck

O recunoașteți la târgul de carte fiindcă îmi bătătorește calea prin mulțime către următoarea întâlnire – cu forța unui *bouncer* de la Berghain², și asta cu o statură athletică, încât imaginea ei îmi aduce aminte de cartela cu zece ședințe de la centrul pentru fitness, nefolosită. Și ea, asemenea Katharinei, e mereu bine dispusă, indiferent cât de haotice sunt relațiile cu publicul, fiindcă ele două le descurcă.

Antje Buhl

Este o candidată-bombă a editurii, deși puterea sa explozivă seamănă mai mult cu cea a uraniului îmbogățit (observ că va fi greu s-o mai dreg după o asemenea asociere). Ce am vrut să spun de fapt: e incredibil cum ne ridică indicele de vânzări pe noi culmi de la un an la altul. Sau, pentru a mă exprima printr-o glumă cu Chuck Norris: când ea tușește, Corona se ferește.

Barbara Herrmann & Achim Behrendt

Iubesc umorul autorităților noastre, în special al celor de la oficiul fiscal, care au anunțat firma colaboratoare (Rachke Entertainment), în mijlocul nebuniei absolute creată de virusul Corona, o inspecție privind impozitele pe venit. (Exact în punctul când nimeni nu mai trebuia să meargă la muncă, decât dacă era necesar, iar firmele pluteau în cele mai înalte anxietăți existențiale; în special firmele care pun pe picioare evenimente mari.) Dacă nu i-aș fi vorbit Barbarei cu limba aurită, ar fi renunțat la carantina ei și, împreună cu Achim, ar fi pornit după documentele necesare, atât de conștiincioși sunt.

Micha & Ela Jahn

Bănuiesc că cei doi îl urăsc pe Moș Crăciun, precum o mamă cu care m-am împrietenit și care mi-a spus că ar fi atât de nervoasă despre acel – citez – „Ipocrit!” Motivul: în timp ce ei se dau peste cap să le asigure copiilor lor cele mai grozave cadouri, „el culege roadele, fără să facă de fapt ceva pentru asta.” Și tot așa mă tem că puținii oameni care își comandă un cadou de pe *fitzek-shop* nu știu că pachetul e făcut și dus la poștă chiar de Micha și Ela.

Sabrina Rabow

Prestează o muncă impresionantă în PR și e la fel de dulce precum câinele ei, Ole. Iar dacă ați vedea acum o poză cu Ole, atunci ați ști că nu există laudă prea mare. Nu pot decât să recomand consilierea ei perfectă, inteligentă, sensibilă și strategică. (Dacă sunteți autor de thrillere psihologice și vreți să deveniți cunoscut. Mâinile la o parte, că vă întindeți...)

Manuela Raschke

Cea mai bună prietenă, parteneră de *sparring*³ (nu în sport, acela e soțul ei, Karl-Heinz, care m-ar descrie mai degrabă ca „victimă în *sparring*”), manager... există multe descrieri pentru ea. Pentru mine, cel mai important este că mă pot încrede în ea în orice ipostază a vieții. În acest context: Manu, nu mai dau de tine la telefon. De ce-mi sunt conturile trecute pe numele tău și blocate? Și de ce adresa ta este acum în Insulele Cayman?

Sally Raschke și Jörn Stollmann

Dacă citiți pe undeva o postare de-a mea pe *social media*, atunci a trecut mai întâi prin biroul lui Sally. Fără griji, îmi scriu singur toate textele, dar la tehnologie sunt la fel de supradotat ca un pește la tăiat de lemne. Deși, între timp, datorită filmărilor *live* din timpul carantinei, am început să înțeleg din

ce în ce mai bine Instagram-ul. Dar nici pe departe la fel bine ca Sally, care, împreună cu Stolli, dă formă, structură și viziune activității mele online.

Pe lângă întreținerea paginii web și multe alte activități, desigur, aceasta nu este singura lor sarcină, așa cum Stolli nu adaugă doar imagini hazlii sub textele mele de pe Facebook, ci are și alte responsabilități vitale – cum ar fi udatul zilnic al florilor, dusul gunoiului, ștersul prafului de pe cărți. Uneori, dacă programul lui complet nebun îi permite, dezvoltă idei de coperte, jocuri și cărți pentru copii.

Franz Xaver Riebel

Este berlinezul tipic. Cu alte cuvinte, trăiește în Pranzlauer Berg, deși nu s-a născut aici. Ci în Bayern. Totuși, a putut să-și însușească germana ca pe o limbă străină, iar asta îl recomandă să-mi mai scaneze o dată textele cu ochii lui de argint.

Angie Schmidt

Niciun eveniment fără Angie. Prin asta nu vreau să spun că puteți s-o întâlniți la fiecare *party* din Berlin, deși nu vreau să exclud posibilitatea. (Cum sunt un șoarece de birou, care dansează rar în weekend la bustul gol pe muzică techno, nu pot judeca comportamentul altora la petrecerile din capitală.) Aici e vorba de lecturile mele publice!

Christian Meyer

Ce președinte de Secret Service e pentru mine Christian Meyer! Nu că autorii ar avea nevoie de un bodyguard. Nu suntem *influenceri*, care atrag mii de adolescenți la sesiuni de autografe în supermarket. (Cu această ocazie: Șamponul meu uscat „Writers’ Delight” este disponibil acum cu codul „Fitzi” cu o reducere de 20%!) Dar apreciez că sunt însoțit de el deja de decenii. Fără el nu aș rezista lungilor pauze dintre prelegerile publice!

Roman Hocke

Un muzician mi-a destăinuit că în contractele lui cu casele de discuri nu va negocia drepturile pentru cântecele lui doar în Germania și în lume, ci și pentru univers! Fără glumă. În cazul în care cineva va deschide cândva un radioemitor pe Marte. La așa informații, cel mai bun agent literar din lume (ce spun, din univers!) privește cu ochi umezi și se gândește să renegocieze contractele tuturor autorilor lui. (Dar, te rog, Roman, nu uita să elimini extraplaneta „51 Pegasi b” pentru mine. O să vreau cândva să merg acolo, imediat ce primesc cincizeci de ani-lumină concediu.)

Probabil, Pegasi ar fi o idee pentru o excursie de afaceri cu echipa ta minunată, datorită relevanței internaționale a agenției literare AVA: Claudia von Hornstein, Susanne Wahl, Markus Michalek și Cornelia Peterson Laux.

Sabine & Clemens Fitzek

„Fitzek, Fitzek... numele ăsta îmi spune totuși ceva?” mormăi sora care în ianuarie mi-a făcut o perfuzie cu Vitamina D. (Medicul meu era de părere că lipsa mea de vitamine e comparabilă cu cea a celor răpiți, ținuți ostatici timp de trei ani într-un puț de cărbune; ciudat, ce fel de pacienți o avea?)

Pe o scară a rușinii de la unu la zece, m-am văzut chiar eu pe la două sute, pentru că mi-am pus cei mai urâți chiloți în acea zi. Însă niciodată n-a trebuit să-mi dau blugii jos la un control de rutină pentru tiroidă. Iar acum chiar în fața unei cititoare?

Dar când încă încercam să conving sora medicală că asemănarea de nume e pur întâmplătoare, m-a întrebat: „Sunteți rudă cu Sabine Fitzek, renumitul neurolog?”

Răspunsul meu ușurat: „Da. Sunt soțul ei, neuroradiolog. Îmi ajut fratele, împreună cu soția mea, la cercetări pentru cărțile lui.” (*Sorry*, Clemens, sora crede acum că, în familia noastră, tu ești tipul cu lenjeria antică găurită.)

Linda Christmann

Referitor la familie. Dacă ar fi să descriu cum a reușit, într-un timp așa scurt, să-mi îmbogățească infinit viața, aş depăși sfera unei trilogii Jojo-Moyes. Demn de admirat e faptul că n-o deranjează privirea mea sumbră, când cu întrebări deștepte îmi găurește prima ciornă, la care nu am imediat un răspuns, cum ar fi: „Există cauze specifice în copilărie din cauza cărora adulții practică violență domestică?” Sau: „Există cursuri în care se învață cum trebuie să se comporte un Moș Crăciun la evenimente?” Sau: „Dragă, de ce ieși mereu din subsolul nostru cu mâinile însângerate?”

Regina Ziegler

Nu merge, nu există. Dacă trăiește cineva după această zicală, aceasta ar fi prima și cea mai de succes regizoare a Germaniei, căreia am să-i mulțumesc mai mult decât pentru filmarea de la *Abgeschnitten* și *Passagier* 23. De exemplu, cele mai bune chifetele Königsberg din lume, care sper să existe și data viitoare, când îmi vei face observații inteligente ca primă cititoare pentru scriptul romanului.

* * *

Producția tocmai a sunat și a spus că nu ar trebui să irosesc iar atâta hârtie, iar pe cei care nu-mi sunt atât de importanți să-i menționez doar nominal, scurt: Marcus Meier și Thomas Zorbach de la Ym-people⁴, nu vă simțiți ofensați.

Sarcinile acestor persoane, care, printre altele, se ocupă de Fitzek-Marketing, includ pitirea, în miezul nopții, pe un șantier abandonat al căilor ferate germane, între deșeurile industriale și de construcții, ghemuirea în spatele unei toalete mobile care a fost transportată cu motostivuatorul în pustietatea aceea înfricoșătoare, astfel încât decorul trailerului pentru psiho-

cartea lui Fitzek să fie perfect. (Chiar trebuie să închei. Cu cât scriu mai mult acest șir al gândurilor, cu atât sunt mai uimit că toată lumea încă mai lucrează cu mine.)

Ca întotdeauna, le mulțumesc la urmă tuturor oamenilor minunați din comerțul cu carte, din biblioteci și cei implicați în organizarea festivalurilor și evenimentelor. În acest minut aproape toate roțile voastre s-au oprit, chiar dacă în ochii mei sunteți atât de relevanți ca aproape oricare altă bransă din lume. În loc de hârtie igienică și tăieței, oamenii ar trebui mai degrabă să facă provizii de cultură. Sper că supermarketurile noastre pentru hrană spirituală se vor redeschide curând!

Vă rog să rămâneți sănătoși!

La recitare

Vouă

Sebastian Fitzek

Berlin, 7.4.2020, ora 13:44

(Da, chiar am scris șase zile la „Mulțumiri”. Vedeți cât e de muncă la asta! Printre rânduri, nici măcar n-am terminat toate sezoanele din *Game of Thrones*...)

1. Obiceiul de a viziona mai multe episoade ale unui program de televiziune în succesiune rapidă (n.r.).
2. Club de noapte din Berlin (n.tr.).
3. Metodă de antrenament în care partenerii trebuie să aibă același nivel de pregătire (n.r.).
4. Numele unei agenții germane specializată în relații cu publicul (n.tr.).